

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1929-1930	N° 23		Zittingsjaar 1929-1930
	SÉANCE du 10 Décembre 1929	VERGADERING van 10 December 1929	

PROJET DE LOI

portant revision de la loi du 10 décembre 1924, modifiée par celle du 20 juillet 1927, relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MADAME, MESSIEURS,

La question des pensions de vieillesse est réglementée actuellement, à la fois, par une *législation générale*, et, par une *législation spéciale*.

La *législation spéciale* comprend, d'une part, les lois applicables aux *ouvriers mineurs* et assimilés. La situation de ces travailleurs est régie : 1° Par la loi du 11 juin 1912 et diverses lois subséquentes sur les pensions des ouvriers mineurs. Ces différentes lois ont été coordonnées par l'arrêté royal du 30 août 1920; 2° Par la loi du 30 décembre 1924, modifiée et complétée par les lois du 10 avril 1925 et du 3 août 1926, sur l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des ouvriers mineurs; 3° Par la loi du 20 juillet 1927, modifiée par celle du 12 mai 1929 prévoyant l'octroi d'un complément de pension aux bénéficiaires des lois du 11 juin 1912 et du 30 décembre 1924.

D'autre part, nous avons la loi spéciale du 10 mars 1925, modifiée par celle du 10 juin 1926, applicable aux *employés* ou *travailleurs intellectuels*. Un projet portant révision de cette loi a été déposé par le Gouvernement, en 1928, et voté par le Sénat, en 1929. Ce projet est actuellement soumis à l'examen de la Chambre des Représentants.

La *législation générale* comprend : 1° La loi du 20 août 1920, modifiée par les lois du 10 décembre 1924 et du 20 juillet 1927, sur les pensions de vieillesse. Cette loi est applicable aux *vieillards nés avant le 1er janvier 1863*;

2° La loi du 10 décembre 1924, modifiée par celle du 20 juillet 1927, relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré;

WETSONTWERP

houdende herziening van de wet d.d. 10 December 1924, gewijzigd bij die van 20 Juli 1927, op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

De aangelegenheid omtrent de ouderdomspensioenen wordt thans wettelijk geregeld, tegelijk bij een *algemeene wetgeving* en bij een *speciale wetgeving*.

De *speciale wetgeving* bestaat, eenerzijds, uit de wetten, toepasselijk op de *mijnwerkers* en de daarmee gelijkgestelde handarbeiders. De toestand dier arbeiders wordt beheerscht : 1° Door de wet van 11 Juni 1912 en de verscheidene daaropvolgende wetten op de mijnwerkerspensioenen. Deze verscheidene wetten werden bij het Koninklijk besluit van 30 Augustus 1920 samengeschakeld; 2° Door de wet van 30 December 1924, gewijzigd en aangevuld bij de wetten van 10 April 1925 en 3 Augustus 1926, op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood der mijnwerkers; 3° Door de wet van 20 Juli 1927, gewijzigd bij die van 12 Mei 1929, waarbij het verleen van een aanvullend pensioen wordt voorzien aan de gerechtigden op de voordelen van de wetten d. d. 11 Juni 1912 en 30 December 1924.

Anderzijds, hebben wij de speciale wet van 10 Maart 1925, gewijzigd bij die van 10 Juni 1926, toepasselijk op de *bedienden* of *geestesarbeiders*. Een ontwerp tot herziening dier wet werd in 1928 door de Regeering bij de Wetgevende Kamers ingediend en, in 1929, door den Senaat goedgestemd. Thans is dit ontwerp tot onderzoek aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers voorgelegd.

De *algemeene wetgeving* bestaat uit : 1° De wet van 20 Augustus 1920, gewijzigd bij de wetten van 10 December 1924 en van 20 Juli 1927, op de ouderdomspensioenen. Deze wet is toepasselijk op de *bejaarde lieden, vóór 1 Januari 1863 geboren*;

2° De wet van 10 December 1924, gewijzigd bij die van 20 Juli 1927, op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood;

3° La loi du 20 juillet 1927 accordant un complément aux bénéficiaires de la pension prévue par la loi du 20 août 1920;

4° La loi du 24 décembre 1928 accordant un complément aux bénéficiaires de la majoration de rente de vieillesse ou de l'allocation gratuite de vieillesse prévues par la loi du 10 décembre 1924;

5° Enfin, la loi du 2 avril 1929, accordant, pour 1928, une allocation complémentaire aux vieillards bénéficiaires de la pension de vieillesse, de la majoration de rente de vieillesse ou de l'allocation gratuite de vieillesse.

La simple énumération des nombreuses lois qui forment ainsi la législation générale sur les pensions de vieillesse, fait ressortir que sont justifiés les desiderata formulés, à différentes reprises, au sein du Parlement, de voir le Gouvernement codifier, en une seule loi, toutes ces dispositions légales. Mais comme nous l'avons déclaré, il nous a paru qu'il ne pouvait suffire, en l'occurrence, de procéder à une simple codification et qu'il était indispensable, étant donné les modifications intervenues dans la situation économique du pays depuis le vote de la loi du 10 décembre 1924, de refondre toute cette législation, en vue, plus spécialement, de mettre le taux des pensions en concordance avec le coût de la vie.

Nous avons été naturellement amenés à examiner, par la même occasion, les dispositions de la loi du 10 décembre 1924 relatives à l'assurance obligatoire des salariés et à modifier et à compléter certaines d'entre elles, en suite de l'expérience acquise pendant les quatre années d'application de cette loi.

Dans le projet soumis à vos délibérations, nous maintenons le principe de la pension de vieillesse et de survie constituée par la triple participation obligatoire de l'intéressé, du patron et de l'État, s'il s'agit d'un salarié; par la double participation de l'intéressé et de l'État, pour les autres intéressés.

Les rentes de vieillesse et de survie ne pourront atteindre leur montant normal que dans un certain nombre d'années. Pour parer à l'insuffisance de ces rentes, nous prévoyons, pendant cette période transitoire, l'octroi, sous certaines conditions, d'une majoration de rente de vieillesse et d'une majoration de rente de veuve, à l'effet de compléter, dans une certaine mesure, la rente de vieillesse ou la rente de veuve constituée par les dits versements.

Nous donnons ci-après, quelques commentaires sur l'économie générale du projet et par la même occasion, nous signalons les modifications apportées à la loi du 10 décembre 1924.

3° De wet van 20 Juli 1927, waarbij een aanvullend pensioen wordt verleend aan de gerechtigden op het pensioen, voorzien bij de wet van 20 Augustus 1920;

4° De wet van 24 December 1928, waarbij een aanvullend gedeelte wordt verleend aan de gerechtigden op den ouderdomsrentetoeslag of op de kosteloze ouderdomstoelage, voorzien bij de wet van 10 December 1924;

5° Eindelijk, de wet van 2 April 1929, waarbij, voor 1928, een aanvullende toelage wordt verleend aan de bejaarde lieden, gerechtigd op het ouderdomspensioen of den ouderdomsrentetoeslag of de kosteloze ouderdomstoelage.

De eenvoudige opsomming dier talrijke wetten, die alzoo de algemeene wetgeving op de pensioenen uitmaken, is voldoende om te bewijzen dat de desiderata, door het Parlement herhaalde malen uitgedrukt, om de Regeering al die wettelijke bepalingen tot een enkele wet te zien verzamelen, gerechtvaardigd zijn. Maar, gelijk wij het hebben verklaard, bleek ons dat het in onderhavig geval, niet kon volstaan al die wetten eenvoudigweg tot één wet te verzamelen en dat het volstrekt noodig was, in aanmerking genomen de wijzigingen, sinds de goedstemming van de wet d. d. 10 December 1924, in den economischen toestand van het land voorgekomen, heel die wetgeving volkomen om te werken, ten einde, meer inzonderheid, het bedrag der pensioenen met de levensduurte in verhouding te brengen.

Wij waren er natuurlijk toe genoodzaakt, bij dezelfde gelegenheid, de bepalingen van de wet d. d. 10 December 1924 betreffende de verplichte verzekering der handarbeiders te onderzoeken, en sommige bepalingen daarvan te wijzigen en aan te vullen, tengevolge van de ondervinding opgedaan in den loop van de vier jaar, waarin bedoelde wet werd toegepast.

In het ontwerp aan uw beraadslaging en beslissing voorgelegd, handhaven wij het beginsel van het ouderdoms- en overlevingspensioen, gevestigd door de driedubbele verplichte deelneming van den belanghebbende, van den werkgever en van het Rijk, wanneer het gaat om een in dienstverband staanden handarbeider; door een dubbele deelneming van den belanghebbende en het Rijk, voor de andere belanghebbenden.

De ouderdoms- en overlevingsrenten kunnen slechts na een zeker aantal jaren hun normaal bedrag bereiken. Om het tekort dier renten te verhelpen, voorzien wij gedurende bedoelden overgangstermijn, onder sommige voorwaarden, het verleen van een ouderdomsrentetoeslag en van een weduwerentetoeslag om, in zekere mate, de door bedoelde stortingen gevestigde ouderdoms- of weduwerente aan te vullen.

Wij geven hierna eenige ophelderende aantekeningen omtrent de algemeene inrichting van het wetsonderwerp en bij dezelfde gelegenheid, vestigen wij de aandacht op de in de wet van 10 December 1924 toegebrachte wijzigingen.

I. — Des assujettis ou assurés obligatoires.

(Art. 1 et suivants.)

La loi du 10 décembre 1924 ne prévoyait qu'une seule catégorie d'assujettis savoir : les salariés, c'est-à-dire les travailleurs manuels liés avec un employeur par un contrat de louage de services, et même la loi n'était pas applicable aux intéressés dont le salaire était supérieur à 12,000 francs, ce chiffre étant augmenté de 1,000 francs par enfant de moins de 16 ans à charge de l'assuré.

Seront désormais soumis aux dispositions de la loi :

1° *Les salariés, quel que soit le montant du salaire gagné.*

Il nous a paru indispensable de comprendre dans l'assurance obligatoire, tous les salariés. Pour ces travailleurs, en effet, le salaire constitue, sauf dans quelques cas exceptionnels, l'unique revenu. Généralement, lorsque donc, ils doivent cesser le travail, toute ressource vient à leur manquer; la pension de vieillesse est destinée à procurer aux intéressés, les moyens pécuniaires indispensables pour pouvoir subvenir alors à leur entretien et à celui de leur épouse.

Sans doute, dira-t-on, il s'en trouve parmi les salariés, qui gagnent un salaire assez élevé et qui sont ainsi, à même de se constituer une pension sans recevoir, à cette fin, l'aide de leur patron et de l'État. L'objection ne me paraît pas devoir être retenue : il faut remarquer, en effet, que cette situation n'est généralement que momentanée et de très courte durée. Avant d'arriver à recevoir son plein, au point de vue salaire, il se passe de nombreuses années depuis le moment où le travailleur a commencé à travailler et pendant lesquelles il ne reçoit qu'un salaire inférieur à la moyenne; ensuite, arrivé à un certain âge, sa capacité de travail et sa productivité diminuant, il doit alors travailler pour un salaire réduit, dont le montant ne dépasse ordinairement pas la moyenne. Devons-nous ajouter que c'est pendant la période où il donne son plein rendement et, partant, perçoit un salaire élevé, que l'assuré à généralement le plus de charges à supporter?

Enfin, serait-il équitable de priver de toute intervention patronale et de la contribution de l'État, les salariés qui, s'ils jouissent d'un salaire élevé, le doivent précisément à ce qu'ils sont des ouvriers qualifiés, devenus tels, grâce à des capacités professionnelles spéciales, qu'ils n'ont pu acquérir que par un effort personnel et continu? Ne sont-ce pas, d'ailleurs, ces ouvriers qualifiés qui donnent à notre industrie le bon renom dont elle jouit à l'étranger?

I. — Verzekeringsplichtigen of verplichte verzekerden.

(Art. 1 en volgende.)

Bij de wet van 10 December 1924 werd slechts een enkel categorie van verzekeringsplichtigen voorzien, namelijk : de wegens een dienstcontract in dienstverband staande handarbeiders, en de wet was zelfs niet toepasselijk op de belanghebbenden, wier loon 12,000 frank overschreed, plus 1,000 frank per kind beneden 16 jaar ten laste van verzekerde.

Vallen voortaan onder de bepalingen van de wet :

1° *De in dienstverband staande handarbeiders, onverschillig het bedrag van het gewonnen loon.*

Het scheen ons onontbeerlijk in de verplichte verzekering al de handarbeiders te bevatten. Voor bedoelde handarbeiders, inderdaad, maakt het loon, behoudens enkele uitzonderingsgevallen, het éénig inkomen. Doorgaans, wanneer zij die het werk moeten slaken, hebben zij geen inkomen meer; het ouderdomspensioen is er toe bestemd aan de belanghebbenden de geldmiddelen te verschaffen noodig om dan in hun onderhoud en in dat van hun echtgenoot te voorzien.

Ongetwijfeld, zal men zeggen, onder de handarbeiders zijn er die een genoegzaam hoog loon winnen en alzoo in staat zijn zich een pensioen te vestigen, zonder daartoe de tegemoetkoming van hun werkgever en van het Rijk te ontvangen. De opwerping schijnt mij niet te moeten worden onthouden : er dient opgemerkt, inderdaad, dat die toestand in 't algemeen slechts tijdelijk en van korten duur is. Alvorens het volle loon te ontvangen, gaan er vele jaren voorbij sinds het oogenblik, dat de handarbeider is begonnen te werken en gedurende dewelke hij slechts een loon ontvangt dat beneden het gemiddelde is; vervolgens, tot een zekeren leeftijd gekomen waarop zijn arbeidsgeschiktheid en voortbrengst afneemt, moet hij dan ook voor een verminderd loon, waarvan het bedrag gewoonlijk het gemiddelde niet overschrijdt, arbeiden. Dienen wij er bij te voegen dat gedurende den termijn waarop hij het meest voortbrengt, en, dienvolgens, een hoog loon ontvangt, de verzekerde in 't algemeen de meeste lasten heeft te dragen?

Eindelijk, zou het billijk zijn de handarbeiders van alle tegemoetkoming vanwege werkgever en Rijk te berooven, zij die, zoo ze een hoog loon genieten, juist zulks wijten aan het feit dat ze vakarbeiders zijn, en dit werden, dank zij de speciale beroepsbekwaamheden, die enkel ingevolge voortdurende en persoonlijke krachtsinspanningen werden verworven? Zijn het ten andere bedoelde vakarbeiders niet, die aan onze nijverheid de goede faam geven, welke zij in den vreemde geniet?

Remarquons que ce principe est appliqué dans la loi spéciale de pension des employés et dans la législation applicable aux ouvriers mineurs. Sont soumis à l'une et l'autre de ces lois, tous les intéressés quel que soit le montant de leur traitement ou salaire.

En outre, il y a lieu d'observer que la loi qui nous occupe ne prévoit pas seulement la constitution d'une rente de vieillesse au profit de l'assuré, mais également d'une rente de survie au profit de sa veuve. Dois-je insister sur la situation malheureuse dans laquelle se trouve, généralement, la veuve des salariés lorsque le chef de famille, qui est le « gagne-pain », vient à décéder? Toute ressource disparaît et, c'est la misère...

L'article 2 du projet prévoit certaines exceptions.

2° Les travailleurs indépendants dont le revenu professionnel ne dépasse pas 18,000 francs par an.

La situation de ces travailleurs n'est guère plus favorable que celle des salariés; à un certain âge, le plus grand nombre se trouvent dans l'impossibilité d'exercer encore leur profession et, partant, sont privés de toute ressource. Le fait est démontré depuis la mise en application des lois sur les pensions de vieillesse. Nombreux sont les vieillards de cette catégorie qui ont été admis au bénéfice de la pension parce que, précisément, ils avaient dû cesser toute occupation. Lorsqu'ils viennent à décéder, la veuve ne peut généralement pas continuer à exercer la profession du mari, et ainsi, tout revenu vient à lui manquer. Aussi, n'est-ce pas sans raison, que l'on a demandé à différentes reprises, au Gouvernement, d'obliger au moins ceux d'entre eux, dont les revenus professionnels ne dépassent pas un certain montant, à effectuer, comme les salariés, des versements pour la constitution d'une rente de vieillesse et d'une rente de veuve.

II. — Du montant des versements.

(Art. 3 et suivants.)

La loi du 10 décembre 1924 fixe, lorsqu'il s'agit d'un assujetti du sexe masculin, à 36 francs par an, le montant du versement personnel et à la même somme, celui de la cotisation patronale, soit donc au total, 72 francs.

Lorsqu'il s'agit d'un assujetti du sexe féminin, chacune de ces sommes est ramenée à 12 francs, soit donc au total, 24 francs.

Par ces versements, auxquels vient s'ajouter la contribution de l'État, il peut être constitué, en période normale : *pour les assujettis du sexe masculin* : une rente de vieillesse de 720 francs et, après 16 à 18 ans de versements, une rente de survie de 360 fr. au profit de la veuve;

Pour les assujettis du sexe féminin : une rente de vieillesse de 720 francs.

Merken wij op dat bedoeld beginsel in de speciale wet op het bediendenpensioen en in de wetgeving op de mijnwerkers wordt toegepast. Onder de eene en de andere dier wetten, vallen al de belanghebbenden, onverschillig het bedrag van hun wedde of loon. Bovendien, bestaat er aanleiding toe op te merken dat bij de wet, waarvan thans sprake, er niet alleen ten voordeele van den verzekerde het vestigen van een ouderdomsrente wordt voorzien, maar tevens een overlevingsrente ten voordeele zijner weduwe. Moet ik aandringen op den ongelukkigen toestand waarin, in 't algemeen, de weduwe van handarbeiders verkeeren, wanneer het gezinshoofd, dat de « kostwinner » is, komt te overlijden? Elk bestaansmiddel valt weg en, 't is de ellende...

Bij artikel 2 van het ontwerp worden sommige uitzonderingen voorzien.

2° De buiten dienstverband staande handarbeiders, wier beroepsinkomen niet 18,000 frank 's jaars overschrijdt.

De toestand dezer handarbeiders is, om zoo te zeggen, niet voordeliger dan die van de in dienstverband staande handarbeiders; op een zekeren leeftijd, verkeeren de meesten in de onmogelijkheid nog hun bedrijf uit te oefenen en zijn, dienvolgens, zonder bestaansmiddelen. Sinds de wetten op de ouderdomspensioenen van toepassing zijn geworden, is dat feit bewezen. Talrijk zijn de bejaarde lieden dezer categorie, die met het ouderdomspensioen werden begunstigd, juist omdat zij aan alle bezigheid moesten vaarwel zeggen. Wanneer ze komen te sterven, kan, in 't algemeen, de weduwe het bedrijf van haren echtgenoot niet voort uitoefenen, en, alzoo geraakt ze zonder inkomsten. Ook is het niet zonder reden, dat men aan de Regeering herhaalde malen heeft gevraagd om minstens die onder hen, wier bedrijfsinkomsten niet een zeker bedrag overschrijden, er toe te verplichten voor het vestigen eener ouderdoms- en weduwerente, zooals de in dienstverband staande handarbeiders, stortingen te doen.

II. — Bedrag der stortingen.

(Art. 3 en volgende.)

Bij de wet van 10 December 1924 wordt, wanneer het om een manlijken verzekerde gaat, het bedrag der persoonlijke storting op 36 frank 's jaars bepaald, en, op dezelfde som, het bedrag der werkgeversbijdrage, d. i. dus te zamen, 72 frank.

Wanneer het gaat om een vrouwelijke verzekerde, wordt elk dezer sommen op 12 frank gebracht, d. i. te zamen, 24 frank.

Door deze stortingen, waarbij de Rijksbijdrage wordt gevoegd, kan er in een normaal tijdperk : *voor de manlijke verzekeringsplichtigen* : een ouderdomsrente worden gevestigd van 720 frank en, na 16 tot 18 jaar stortingen, een overlevingsrente van 360 frank ten voordeele der weduwe.

Voor de vrouwelijke verzekeringsplichtigen : een ouderdomsrente van 720 frank.

Il est incontestable que, vu leur montant peu élevé, ces rentes ne peuvent actuellement mettre les bénéficiaires à l'abri de la misère.

Le projet de loi propose de fixer, *pour ce qui concerne les salariés*, quel que soit le sexe, le montant du versement personnel à une quotité représentant approximativement 1,33 % du salaire perçu par l'assuré et au même montant, celui de la cotisation patronale.

Le tableau ci-après, reproduit celui inséré à l'article 3 du projet qui donne pour un salaire journalier, déterminé, le montant du versement personnel et de la cotisation patronale.

Salaire journalier.	Salaire annuel (260 jours).	VERSEMENT :	
		Par mois.	Par an.
Moins de 10 fr.	Moins de 2.600 fr.	2.50 fr.	30 fr.
De 10,01 à 15	De 2.600 à 3.900	3.50	42
De 15,01 à 20	De 3.900 à 5.200	5. "	60
De 20,01 à 25	De 5.200 à 6.500	6.50	78
De 25,01 à 30	De 6.500 à 7.800	8. "	96
De 30,01 à 35	De 7.800 à 9.100	9.50	114
De 35,01 à 40	De 9.100 à 10.400	11. "	132
Plus de 40 fr.	Plus de 10.400 fr.	12.50	150

Nous avons proposé de maintenir le système de perception du versement personnel actuellement en vigueur, savoir : la retenue par le patron, du versement personnel lors du premier paiement de salaire effectué dans le courant du mois. Ce sera le salaire journalier perçu par l'assuré, pendant la période afférente à ce paiement, qui déterminera la classe dans laquelle doit être compris l'intéressé et, partant, le montant du versement personnel et celui de la cotisation patronale. Si au cours de cette période, le taux de salaire a varié, alors ce sera le salaire journalier gagné pendant le plus grand nombre de jours, qui servira de base pour déterminer la classe dans laquelle l'assuré doit être compris.

A l'effet de faciliter le travail qui sera ainsi imposé aux employeurs, nous avons réparti les assurés en un certain nombre de classes d'après le salaire journalier gagné par ceux-ci et nous avons fixé pour chacune d'elles, le montant du versement personnel et de la cotisation patronale sur la base du salaire moyen afférent à chaque classe et de façon que le total de ces deux interventions représentent des francs entiers. C'est ce qui explique que les sommes portées au tableau ci-dessus sont dans certains cas, légèrement supérieures à 1,33 % du salaire.

Nous avons dû établir 8 classes de salariés à l'effet d'éviter une trop grande différence qui pourrait

Het is onbetwistbaar dat, gelet op hun klein bedrag, de rentegerechtigden met bedoelde kleine renten, thans tegen de ellende niet zijn beveiligd.

Bij het wetontwerp wordt voorgesteld het bedrag der persoonlijke storting, *wat de in dienstverband staande handarbeiders betreft*, onverschillig de kunne, vast te stellen op een som, die overeenkomt met ongeveer 1,33 t. h. van het door verzekerde ontvangen loon en op hetzelfde bedrag, de werkgeversbijdrage.

Benedenstaande tabel geeft die weer, ingelascht in artikel 3 van het ontwerp, waarbij voor een bepaald dagelijksch loon het bedrag van de persoonlijke storting en van de werkgeversbijdrage worden vastgesteld.

Dagelijksch loon.	Jaarlijksch loon (260 dagen).	STORTING :	
		Per maand.	Per jaar.
Minder dan 10 fr.	minder dan 2.600 fr.	2.50 fr.	30 fr.
Van 10,01 tot 15	van 2.600 tot 3.900	3.50	42
Van 15,01 tot 20	van 3.900 tot 5.200	5. "	60
Van 20,01 tot 25	van 5.200 tot 6.500	6.50	78
Van 25,01 tot 30	van 6.500 tot 7.800	8. "	96
Van 30,01 tot 35	van 7.800 tot 9.100	9.50	114
Van 35,01 tot 40	van 9.100 tot 10.400	11. "	132
Meer dan 40 fr.	meer dan 10.400 fr.	12.50	150

Wij hebben voorgesteld het thans geldende stelsel te handhaven betreffende het innen der persoonlijke storting, namelijk het inhouden, door den werkgever, van de persoonlijke storting, bij de eerste loonbetaling in den loop der maand gedaan. De klas, waarin de belanghebbende dient begrepen zal worden bepaald naar het dagelijksch loon, door verzekerde verdiend gedurende het tijdperk, dat met die betaling in verband staat, en dienvolgens evenzoo het bedrag der persoonlijke storting en der werkgeversbijdrage. Indien in den loop van bedoeld tijdperk het bedrag van 't loon veranderde, dan zal het dagelijksch loon, gedurende het grootst aantal dagen gewonnen, als basis dienen om de klas vast te stellen waarin de verzekerde dient begrepen.

Om het werk te vergemakkelijken, dat alzoo aan de werkgevers zal worden opgelegd, hebben wij de verzekerden in een zeker aantal klassen ingedeeld naar het door hen gewonnen dagelijksch loon en hebben wij voor ieder er van, het bedrag der persoonlijke storting en der werkgeversbijdrage bepaald op de basis van het gemiddeld loon, tot elke klas betrekkelijk, en dermate, dat het totaal dier twee tegemoetkomingen met eene ronde som, bestaande uit geheele franken, overeenkomt. Daarmit volgt dat de sommen, in bovenstaande tabel vermeld, in sommige gevallen, wel iets meer dan 1,33 t. h. van het loon bedragen.

Wij hebben 8 klassen van handarbeiders moeten vaststellen, ten einde een al te groot verschil te ver-

résulter dans le montant de la somme à payer par l'assuré et le patron à titre de versement personnel et patronal, lorsque l'assuré reçoit une augmentation de salaire et doit alors être compris dans une autre classe, supérieure.

Il n'est plus établi de distinction entre les assujettis du sexe masculin et ceux du sexe féminin. Tout d'abord, le montant du versement personnel et celui de la cotisation patronale ne sont plus fixes mais proportionnels au salaire. A salaires égaux, il apparaît que doit correspondre un versement personnel et une cotisation patronale de même importance. D'autre part, l'âge obligatoire de la pension est, pour les assurés du sexe féminin, fixé à 60 ans: or, pour constituer à cet âge une rente de vieillesse suffisamment élevée, des versements importants doivent régulièrement être opérés.

A noter que dans le projet, il est disposé que, lorsqu'il s'agit d'un salarié de nationalité étrangère, la cotisation patronale sera versée au compte de l'assuré. Dans la loi du 10 décembre 1924, cette cotisation était versée au Fonds Spécial. On a jugé qu'il était peu équitable de priver un travailleur de cet avantage qui constitue, en fait, un complément de salaire.

Pour ce qui concerne les travailleurs manuels indépendants, le montant du versement obligatoire est fixé au minimum à 1,50 % du revenu professionnel, jusqu'à concurrence d'un revenu annuel de 12,000 francs. Ce versement est légèrement plus élevé que celui imposé aux salariés. Nous ne devons pas perdre de vue que nous n'obligeons pas ces assurés à suppléer au manque de la cotisation patronale; la plupart auraient d'ailleurs difficile de supporter cette charge supplémentaire; aussi, tenant compte du fait qu'ainsi le montant de la rente de vieillesse de même que celui de la rente de survie de la veuve ne pourront être aussi élevées que celui des rentes qui seront formées par les autres assurés obligatoires, nous avons estimé que, dans l'intérêt même de cette catégorie d'assurés, il était nécessaire de les obliger à effectuer personnellement un versement quelque peu supérieur à celui imposé aux salariés.

III. — Perception des cotisations.

(Art. 6 et suivants.)

Comme nous l'avons dit, ci-dessus, le système du précompte savoir, la perception par le patron, continuera à être appliquée pour ce qui concerne les versements personnels des salariés.

Pour les travailleurs indépendants, nous établirons un système qui ne laissera pas à l'intéressé, la liberté

mijden, dat zou kunnen ontstaan in het bedrag van de door verzekerde en werkgever te betalen som, als persoonlijke storting en werkgeversbijdrage, wanneer de verzekerde een loonsverhoging bekomt en alsdan in een hogere klas moet worden begrepen.

Er wordt tusschen de manlijke en de vrouwelijke verzekerden geen onderscheid meer gemaakt. Eerstens het bedrag der persoonlijke storting en dat der werkgeversbijdrage zijn geen vaste bedragen meer, maar staan in evenredigheid met het loon. Het is klaar dat, bij gelijkwaardige loonen, een persoonlijke storting en een werkgeversbijdrage van hetzelfde belang er mede dienen in verband te staan. Anderzijds is de leeftijd waarop de vrouwelijke verzekerden verplicht in 't genot treden van haar pensioen, op 60 jaar vastgesteld. Welnu, om op dien leeftijd een voldoende hooge ouderdomsrente te vestigen, moeten er geregeld belangrijke stortingen zijn gedaan.

Er valt ook in het ontwerp de bepaling op te merken dat, wanneer er sprake is van een handarbeider van vreemde nationaliteit, de werksbijdrage op rekening van den verzekerde zal worden gestort. In de wet van 10 December 1924, werd bedoelde bijdrage in het Bijzonder Fonds gestort. Men heeft geoordeeld dat het weinig billijk was een werkmans van dit voordeel, dat feitelijk een aanvullend loon uitmaakt, te berooven.

Wat de buiten dienstverband staande handarbeiders betreft: het bedrag der verplichte storting wordt bepaald op minstens fr. 1.50 t. h. van het bedrijfsinkomen, tot beloop van een jaarlijksch inkomen van 12,000 frank. Deze storting is iets of wat belangrijker dan die aan de in dienstverband staande handarbeiders opgelegd. Wij mogen niet uit het oog verliezen dat wij bedoelde verzekerden er niet toe verplichten het tekort, wegens het niet-storten der werkgeversbijdrage, te betalen; voor de meesten zou het ten andere heel moeilijk zijn dien aanvullenden last te dragen, en alzoo, onder inachtneming van het feit dat, op die wijze, het bedrag der ouderdomsrente en dit der overlevingsrente van de weduwe niet zoo belangrijk kunnen zijn als dat van de renten, die door de andere verzekeringsplichtigen zullen worden gevormd, hebben wij gemeend dat, in 't belang zelf van die categorie verzekerden, het noodig was ze er toe te verplichten persoonlijk een iets of wat hogere storting te doen dan die aan de in dienstverband staande handarbeiders opgelegd.

III. — Inning der bijdragen.

(Art. 9 en volgende.)

Gelijk wij het hooger hebben gezegd, zal het stelsel omtrent het vooruit-afhouden, namelijk, het innen door den werkgever, van toepassing blijven, wat de persoonlijke stortingen van de in dienstverband staande handarbeiders betreft.

Wat de buiten dienstverband staande handarbeiders betreft, zullen wij een stelsel invoeren, ingevolge

de ne pas se soumettre aux obligations qui lui sont imposées par la loi.

Le transfert des versements personnels et patronaux à la Caisse de Retraite sera effectué d'après des règles dans l'élaboration desquelles il sera tenu compte de l'expérience acquise depuis la mise en vigueur de la loi du 10 décembre 1924.

Notons une disposition nouvelle déjà insérée dans le projet portant révision de la loi sur la pension des employés : le paiement du versement personnel et de la cotisation patronale constitueront, dorénavant, une créance privilégiée. L'assuré ne sera plus, dorénavant, frustré en cas de déconfiture de la firme au service de laquelle il est occupé.

IV. — De la contribution de l'État.

(Art. 11 et suivants.)

Dans la loi du 10 décembre 1924, le montant de la contribution de l'État est fixé comme suit :

1 franc par franc versé pour les assujettis nés de 1862 à 1869 ;	Période transitoire.
0.75 par franc versé pour les assujettis nés de 1870 à 1875 ;	
0.60 par franc versé pour les assujettis nés de 1876 à 1881 ;	
0,50 par franc versé pour les assujettis nés après 1881 (période normale).	

Cette contribution n'est pas versée annuellement à la Caisse de Retraite, mais est payée sous forme de rente, au moment où l'intéressé entre en jouissance de sa rente de vieillesse ou de sa rente de veuve.

La contribution cesse d'être accordée lorsque la rente formée par celle-ci s'élève à :

- 240 francs pour la rente de vieillesse ;
- 120 francs pour la rente de survie.

Dans le projet de loi, il est proposé d'accorder aux intéressés, à titre de contribution de l'État, en période normale, c'est-à-dire pour les assurés nés après 1884, une rente égale à 50 % du montant de la rente viagère de vieillesse.

Une limite, cependant, a été prévue : lorsque la rente formée par la contribution de l'État atteindra 1,200 francs, alors cette contribution cessera d'être accordée. Cette somme de 1,200 francs représente 50 % de la rente de vieillesse qui pourra être formée pendant la période normale, au moyen des versements personnels et de la cotisation patronale.

Le montant de l'intervention de l'État sera donc de même importance que celle imposée à l'intéressé et celle mise à charge du patron. Ainsi donc, la rente

waarvan, de belanghebbende niet zal worden vrij gelaten de hem bij de wet opgelegde verplichtingen niet na te leven.

De stortingen vanwege verzekerde en werkgever zullen aan de Lijfrentekas moeten worden overgemaakt naar voorschriften, in het opmaken waarvan, rekening zal worden gehouden met de ondervinding, sinds de inwerkingtreding der wet van 10 December 1924 opgedaan.

Teekenen wij een nieuwe bepaling aan, reeds in het ontwerp ingelascht tot herziening van de wet op het bediendenpensioen : de betaling van de persoonlijke storting en van de werkgeversbijdrage zullen voortaan een bevoorrechte schuldvordering uitmaken. De verzekerde zal, in 't vervolg, niet meer worden benadeeld, ingeval een onderneming, waarin hij werkzaam is, failliet gaat.

IV. — De Rijksbijdrage.

(Art. 11 en volgende.)

In de wet van 10 December 1924, wordt de Rijksbijdrage als volgt vastgesteld :

1 frank per gestorte frank, voor de verzekeringsplichtigen geboren binnen de jaren 1862-1869 ;	Overgangstijd.
0.75 fr. per gestorte frank, voor de verzekeringsplichtigen, geboren binnen de jaren 1870-1875 ;	
0.60 fr. per gestorte frank, voor de verzekeringsplichtigen, geboren binnen de jaren 1876-1881 ;	
0.50 fr. per gestorte frank, voor de verzekeringsplichtigen, geboren na 1881 (normaal tijdperk).	

Bedoelde bijdrage wordt niet jaarlijks in de Lijfrentekas gestort, maar wordt betaald onder vorm van rente, op het oogenblik dat de belanghebbende in het genot treedt van de ouderdoms- of van de weduwe-rente.

De bijdrage wordt niet meer verleend, wanneer de daardoor gevormde rente loopt tot :

- 240 frank voor de ouderdomsrente ;
- 120 frank voor de overlevingsrente.

In het wetsontwerp wordt er voorgesteld aan de belanghebbenden, als Rijksbijdrage, in normaal tijdperk, 't is te zeggen, voor de verzekerden geboren na 1884, een rente gelijk aan 50 t. h. van het bedrag der ouderdomslijfrente te verleen.

Er werd echter een grens voorzien : wanneer de rente, gevormd door de Rijksbijdrage, 1,200 frank zal bedragen, dan zal de bijdrage niet meer worden verleend. Deze som van 1,200 frank stemt overeen met 50 t. h. van de ouderdomsrente die, in normaal tijdperk, zal kunnen worden gevormd door middel van de persoonlijke stortingen en de werkgeversbijdrage.

Het bedrag van de tegemoetkoming van het Rijk zal dus even belangrijk zijn als die aan belanghebbende opgelegd en die ten laste van den werk-

de vieillesse sera constituée à concurrence d'un tiers par les versements personnels, un tiers par les versements patronaux et un tiers par la contribution de l'État.

Pour la période transitoire, il est proposé de fixer la contribution de l'État aux taux suivants :

Assujettis du sexe masculin :

100 % pour ceux nés de 1867 à 1874

75 % id. 1875 à 1879

60 % id. 1880 à 1884

Assujettis du sexe féminin :

100 % pour ceux nés de 1872 à 1874

75 % id. 1875 à 1879

60 % id. 1880 à 1884

Toutefois, la limite de 1,200 francs est également applicable, en l'occurrence.

V. — Des versements complémentaires.

(Art. 15 et suivants.)

Il pourra être effectué au compte des assurés obligatoires des versements complémentaires, soit par l'intéressé lui-même, soit par une tierce personne. Ces versements libres bénéficieront comme les versements obligatoires, de la contribution de l'État, jusqu'au moment, toutefois, où la rente constituée au moyen de celle-ci en suite des versements obligatoires et libres opérés au compte de l'intéressé, atteindra 1,200 francs.

Une précaution a dû, cependant, être prise, au sujet de la rente de veuve. A l'effet d'éviter toute spéculation, il est établi, pour ce qui concerne la rente de veuve constituée par ces versements complémentaires, un délai d'attente. Cette rente ne pourra prendre cours que deux années après le premier de ces versements. Cette disposition se justifie étant donné que l'organisme-assureur, savoir la Caisse de Retraite, est tenu d'accepter tous les assurés, sans qu'il puisse leur imposer un examen médical préalable et qu'ainsi il pourrait se présenter des assurés qui, étant dans un état de santé précaire, effectueraient des versements complémentaires importants, à l'effet de constituer ainsi au profit de leur veuve, une rente élevée.

gever gesteld. Alzoo dus, zal de ouderdomsrente worden gevestigd tot beloop van een derde door de persoonlijke stortingen, een derde door de werkgeversbijdrage en een derde door de Rijksbijdrage.

Voor den overgangstijd, wordt er voorgesteld de Rijksbijdragen op de volgende bedragen te bepalen:

Manlijke verzekeringsplichtigen :

100 t. h., voor deze geboren binnen de jaren 1867-1874;

75 t. h., voor deze geboren binnen de jaren 1875-1879;

60 t. h., voor deze geboren binnen de jaren 1880-1884.

Vrouwelijke verzekeringsplichtigen :

100 t. h., voor deze geboren binnen de jaren 1872-1874;

75 t. h., voor deze geboren binnen de jaren 1875-1879;

60 t. h., voor deze geboren binnen de jaren 1880-1884.

De grens van 1,200 frank is eveneens, in het onderhavig geval, toepasselijk.

V. — Aanvullende stortingen.

(Art. 15 en volgende.)

Op rekening van de verzekeringsplichtigen zullen er aanvullende stortingen mogen worden gedaan, 'tzij door belanghebbende zelf, 'tzij door een derden persoon. Voor die vrijwillige stortingen zal eveneens, gelijk voor de verplichte stortingen, de Rijksbijdrage worden verleend, tot op het oogenblik echter, dat de rente door die bijdrage gevestigd, wegens verplichte en vrijwillige stortingen gedaan op rekening van belanghebbende, 1,200 frank zal bereiken.

Een voorzorg diende echter genomen, aangaande de weduwerente. Om het speculeeren te vermijden, werd er een wachttijd vastgesteld, wat de weduwerente betreft, gevestigd door vermelde aanvullende stortingen. Bedoelde rente kan slechts ingaan twee jaar na de eerste dier stortingen. Die bepaling wordt gebillijkt, aangezien het verzekeringsorganisme, namelijk de Lijfrentekas, er toe gehouden is alle verzekerden aan te nemen, zonder dat het hun vooraf een medisch onderzoek mag opleggen en er alzoo verzekerden zouden kunnen zijn, die zonder een al te goede gezondheid te hebben, aanzienlijke aanvullende stortingen mochten doen, ten einde aldus ten voordeele hunner weduwe een hooge rente te vestigen.

VI. — Destination des versements.

(Art. 17.)

Dans la loi du 10 décembre 1924, les versements opérés au compte des assujettis sont affectés aux destinations suivantes :

A. — *Assujettis du sexe féminin* : Constitution d'une rente de vieillesse.

B. — *Assujettis du sexe masculin* :

a) *Célibataires, veufs ou divorcés* :

50 % pour la constitution d'une rente de vieillesse;

50 % pour la constitution d'un capital destiné à être converti en rente de survie au moment du mariage ou du remariage de l'assuré.

Lorsqu'un capital de 1.800 francs, y compris la contribution de l'État, est constitué, la totalité des versements est affectée à la constitution d'une rente de vieillesse.

b) *Mariés* :

50 % pour la constitution d'une rente de vieillesse;

50 % pour la constitution de la rente de survie.

Dans la loi du 10 mars 1925, sur la pension des employés, la constitution des rentes de vieillesse et des rentes de veuves, s'effectue d'après d'autres modalités. Celles-ci ne pouvaient trouver leur place dans la loi du 10 décembre 1924, étant donné le peu d'importance des versements personnels et patronaux prévus par cette loi. Cependant, ces modalités présentent des avantages incontestables tant au point de vue technique, qu'au point de vue pratique. Dans le système de la loi du 10 mars 1925, l'assurance est constituée sur une seule tête, savoir celle de l'assuré, tandis que dans la loi du 10 décembre 1924, elle est constituée sur deux têtes, savoir : celle de l'assuré pour la rente de vieillesse, celle de l'épouse, pour la rente de survie. Dans le dernier système, en cas de décès de l'épouse, la rente de survie déjà formée, tombe et si, dans la suite, le mari se remarie, il doit former une nouvelle rente de survie au profit de sa seconde femme; dans le système du projet de loi, au contraire, en cas de prédécès de l'épouse, comme la rente de veuve n'a pas été constituée sur sa tête, elle est tenue en suspens pour être payée, en cas de remariage du mari, à la seconde femme de ce dernier. Enfin, dans le système de la loi des employés, la rente de veuve est formée à son taux maximum dès le paiement de la première prime.

C'est pour ces motifs que, vu le montant plus élevé des versements prévus dans le présent projet, il est proposé d'appliquer, pour ce qui concerne la destination des versements, les règles déjà établies dans la loi du 10 mars 1925 et maintenus dans le projet portant révision de cette loi.

VI. — Bestemming der stortingen.

(Art. 17.)

In de wet van 10 December 1924, worden de stortingen, gedaan op de rekening van de verzekeringsplichtigen, tot de volgende doeleinden bestemd :

A. — *Vrouwelijke verzekeringsplichtigen* : Vestiging van een ouderdomsrente.

B. — *Mannelijke verzekeringsplichtigen* :

a) *Echteloozen, weduwnaars of gedivorceerden* :

50 t. h., tot vestiging van een ouderdomsrente;

50 t. h., tot vestiging van een kapitaal, bestemd om in een overlevingsrente te worden omgezet, op het oogenblik van het trouwen of hertrouwen van den verzekerde.

Wanneer er een kapitaal van 1,800 frank, daarin de Rijksbijdrage begrepen, is gevestigd, dan wordt het totaal der stortingen tot het vestigen van een ouderdomsrente bestemd.

b) *Gehuwden* :

50 t. h., tot vestiging van een ouderdomsrente;

50 t. h., tot vestiging van een overlevingsrente.

In de wet van 10 Maart 1925 op het bediendenpensioen, worden de ouderdoms- en de weduwerenten naar andere modaliteiten gevestigd. Laatstvermelde konden in de wet van 10 December 1924 hun plaats niet vinden, aangezien de bij de wet voorziene stortingen vanwege verzekeringsplichtige en werkgever niet belangrijk genoeg waren. Bedoelde modaliteiten bieden echter onbetwistbare voordeelen, zowel op technisch als op practisch gebied. Naar het stelsel van de wet d. d. 10 Maart 1925, wordt de verzekering gevestigd op één hoofd, namelijk, dat van den verzekerde; terwijl naar de wet van 10 December 1924, zij op twee hoofden wordt gevestigd, namelijk, op dat van den verzekerde voor de ouderdomsrente, op dat van de echtgenoot, voor de overlevingsrente. In laatstgenoemd stelsel, ingeval de echtgenoot sterft, valt de reeds gevormde overlevingsrente weg en zoo, naderhand, de echtgenoot hertrouwt, dan moet hij ten voordeele zijner tweede echtgenoot een nieuwe overlevingsrente vormen; in het stelsel van het wetsontwerp, integendeel, in geval van voortijdig overlijden der echtgenoot, vermits de weduwerente niet op haar hoofd werd gevestigd, blijft ze staande, om ingeval de echtgenoot hertrouwt, aan de tweede vrouw van laatstgenoemde, te worden uitbetaald.

't Is daarom dat, gelet op het hooger bedrag van de bij dit ontwerp voorziene stortingen, er wordt voorgesteld, wat de bestemming der stortingen betreft, de regels toe te passen, reeds vastgesteld in de wet van 10 Maart 1925 en gehandhaafd in het ontwerp tot herziening dier wet.

Voici l'affectation des versements telle qu'elle est réglée par l'article 17.

I. — *Assujettis du sexe masculin, âgés de moins de 18 ans* : Constitution d'une rente de vieillesse.

II. — *Assujettis du sexe masculin âgés de 18 ans et plus* :

A) *Assujettis mariés* : Constitution d'une rente viagère de vieillesse, au profit de l'assuré. Cette rente est réversible, dans une proportion fixée par la loi (Art. 17, II, b, 1°), sur la tête de la veuve au moment du décès de l'assuré.

A noter que l'assuré et la veuve peuvent obtenir le paiement en espèces, de la moitié, au plus, de la valeur capitalisée de la rente ainsi formée.

B) *Assujettis célibataires, veufs ou divorcés* : Constitution d'une rente de vieillesse au profit de l'assuré. 50 % de la valeur capitalisée de cette rente peuvent être payés en espèces à ce dernier.

a) *En cas de décès de l'assuré avant d'être entré en jouissance de sa rente de vieillesse*, la moitié du capital constitutif de la rente de veuve, donc la quotité formée par ses propres versements, est remise à ses descendants ou à ses ascendants ou à une personne désignée par l'assuré, l'autre moitié, savoir : celle formée par la cotisation patronale, est remise au Fonds des veuves et des orphelins.

b) *Au moment où l'assuré entre en jouissance de sa rente de vieillesse*, le capital constitutif de la rente de veuve, est remis pour la totalité, au Fonds des veuves et orphelins. Si, dans la suite, l'assuré se marie ou se remarie, alors le Fonds doit, en cas de prédécès de l'assuré, verser à la veuve une rente égale à 50 % de la rente de vieillesse dont bénéficiait l'assuré. Si l'assuré ne se marie pas, le Fonds doit, au moment de son décès, remettre 50 % du capital aux descendants ou aux ascendants ou à une personne désignée par lui. Mais l'assuré a la faculté de demander que la moitié du capital constitutif de la rente de veuve soit converti en rente de vieillesse à son profit. L'autre moitié est remise au Fonds des veuves et orphelins. Si l'assuré se marie ou se remarie dans la suite, alors le Fonds doit, en cas de prédécès de l'intéressé, servir à la veuve, une rente égale à 50 % de la moitié de la rente de vieillesse dont bénéficiait l'assuré. Si l'assuré ne se marie pas, 50 % du capital reçu par le Fonds des veuves et orphelins sont remis, lors du décès de

Zich hier waartoe de stortingen worden bestemd, gelijk zulks bij artikel 17 wordt geregeld.

I. — *Manlijke verzekeringsplichtigen, van minder dan 18 jaar* : tot vestiging van een ouderdomsrente.

II. — *Manlijke verzekeringsplichtigen van 18 jaar of meer* :

A) *Gehuwde verzekeringsplichtigen* : tot vestiging van een ouderdomslifrente, ten voordeele van den verzekerde. Bedoelde rente gaat, binnen een bij de wet bepaalde verhouding (Art. 17, II, b, 1°), bij het overlijden van den verzekerde, op het hoofd van de weduwe, over.

Er valt op te merken dat de verzekerde en de weduwe de uitbetaling in baargeld van hoogstens de helft der in-kapitaal-gevormde waarde van de als zoo gevestigde rente kunnen bekomen.

B) *Verzekeringsplichtigen, die echteloos, weduwnaars of gedivorceerd zijn* : tot vestiging van een ouderdomsrente ten voordeele van den verzekerde. 50 t. h. van de in-kapitaal-gevormde waarde dier rente kan aan laatstgenoemde in baargeld worden uitbetaald.

a) *In geval de verzekerde sterft alvorens in genot te zijn getreden zijner ouderdomsrente*, dan wordt de helft van het kapitaal tot vestiging der weduwerente, dus, het door zijn eigen geldmiddelen gevormd gedeelte, aan zijn afstammelingen of aan zijn ascendenten of aan een door den verzekerde aangeduiden persoon overgemaakt; de andere helft, namelijk, deze gevormd door de werkgeversbijdrage, wordt aan het Fonds voor weduwen en weezen overgemaakt.

b) *Op het oogenblik dat de verzekerde in 't genot van zijn ouderdomsrente treedt*, wordt het kapitaal tot vestiging van de weduwerente, ten volle aan het Fonds voor weduwen en weezen overgemaakt. Indien daarna de verzekerde trouwt of hertrouwt, dan moet het Fonds, in geval de verzekerde voortijdig sterft, aan de weduwe een rente storten gelijk aan 50 t. h. van de ouderdomsrente, die de verzekerde genoot. Indien de verzekerde niet trouwt, dan moet het Fonds, bij zijn overlijden, 50 t. h. van het kapitaal aan zijn afstammelingen of aan zijn ascendenten of aan een door hem aangeduiden persoon overmaken. Maar de verzekerde heeft het recht te vragen, dat de helft van het kapitaal tot vestiging van de weduwerente, te zijnen voordeele in een ouderdomsrente zou worden omgezet. De andere helft wordt aan het Fonds voor weduwen en weezen overgemaakt. Indien de verkerde trouwt of later hertrouwt, dan moet het Fonds, ingeval de belanghebbende voortijdig sterft, aan de weduwe een rente betalen gelijk aan 50 t. h. van de helft der ouderdomsrente, die de ver-

l'assuré, à ses descendants, à ses ascendants ou à une personne désignée par lui; l'autre moitié est conservée par le Fonds des veuves.

C) *Assujettis du sexe féminin* : Constitution d'une rente de vieillesse. 50 % de la valeur capitalisée de cette rente peuvent être payés dès la prise de cours de la rente, en espèces, à l'assurée. Cependant, l'assurée peut, sous certaines conditions, demander qu'au cas où elle viendrait à décéder avant l'entrée en jouissance de sa rente de vieillesse, il soit assuré une rente viagère égale à 30 % de la rente de vieillesse, au profit d'une personne qu'elle doit désigner. Cette désignation ne peut être faite qu'au bénéfice d'une personne dont elle est le soutien. Si l'assurée est mariée, cette assurance ne peut être constituée qu'au profit de son mari.

Cette dernière disposition a été introduite dans la loi, à la demande des intéressées elles-mêmes, qui ont fait valoir, que dans de nombreux cas, le décès de l'assurée laissait dans la misère, des personnes, par exemple : mère, enfant, qui étaient à leur charge.

VII. — Age de la prise de cours de la rente de vieillesse.

(Art. 17.)

Dans la loi du 10 décembre 1924, l'âge d'entrée en jouissance de la rente de vieillesse était uniformément fixé à 65 ans.

Il n'était donc tenu aucun compte du sexe de l'assuré ni de l'influence de la profession exercée sur la capacité de travail de l'intéressé.

Dans le projet de loi, il est proposé :

I. — *Pour les assurés du sexe masculin* : âge d'entrée en jouissance obligatoire à 65 ans, avec faculté d'anticiper à partir de 60 ans.

II. — *Pour les assurés du sexe féminin* : âge d'entrée en jouissance obligatoire à 60 ans, avec faculté d'anticiper à partir de 55 ans.

Devons-nous rappeler qu'en cas de prise de cours de la rente avant 65 ans, son montant subira une diminution proportionnelle?

Les coefficients de réduction actuellement appliqués par la Caisse de Retraite sont les suivants :

A 55 ans : 0,393

A 60 ans : 0,604

Ainsi une rente qui aurait atteint 1,000 francs, si l'entrée en jouissance avait été fixée à 65 ans, est

zekerde genoot. Indien de verzekerde niet trouwt, dan worden 50 t. h. van het door het Fonds voor weduwen en weezen ontvangen kapitaal, bij het overlijden van den verzekerde, aan zijn afstammelingen of aan zijn ascendenten of aan een door hem aangeduiden persoon overgemaakt; de andere helft blijft aan het Fonds voor weduwen.

C) *Vrouwelijke verzekeringsplichtigen* : tot het vestigen van een ouderdomsrente. 50 t. h. van de inkapitaal-gevormde waarde dier rente mag vanaf de ingenottreding der rente in baargeld aan de verzekerde worden betaald. De verzekerde mag echter, onder sommige voorwaarden er om vragen dat, ingeval zij zou komen te sterven vóór dat zij in het genot harer ouderdomsrente is getreden, er, ten voordeele van een door haar aan te duiden persoon, een lijfrente zou worden verzekerd, gelijk aan 30 t. h. der ouderdomsrente. Zulksdanig persoon mag slechts worden aangeduid, indien zij de steun er van is. Indien de verzekerde getrouwd is, dan mag die verzekering enkel ten voordeele van haar echtgenoot worden tot stand gebracht.

Laatstvermelde bepaling werd in de wet ingelascht, op verzoek van de belanghebbenden zelve, die hebben laten gelden dat in verscheidene gevallen, de verzekerde, bij haar afsterven, personen in de ellende achterliet, bij voorbeeld : moeder, kind, die te haren laste waren.

VII. — Leeftijd voor het ingaan der ouderdomsrente.

(Art. 17.)

In de wet van 10 December 1924, werd de leeftijd voor het ingaan der ouderdomsrente, zonder onderscheid, op 65 jaar bepaald.

Er werd dus met de kunne van verzekerde noch met den invloed van het beroep, uitgeoefend op de arbeidsbekwaamheid van belanghebbende, geen rekening gehouden.

In het wetsontwerp, wordt er voorgesteld :

I. — *Voor de manlijke verzekerden* : leeftijd voor de verplichte in-genottreding, op 65 jaar, met het recht dien op 60 jaar te laten vaststellen.

II. — *Voor de vrouwelijke verzekerden* : leeftijd voor de verplichte in-genottreding, op 60 jaar, met het recht dien op 55 jaar te laten vaststellen.

Moeten wij er aan herinneren, dat ingeval de rente vóór 65 jaar mocht ingaan, het bedrag er van in evenredigheid zal worden verminderd?

De verminderingscoëfficiënten, thans door de Lijfrentekas toegepast, zijn de volgende :

Op 55 jaar : 0,393

Op 60 jaar : 0,604

Aldus wordt een rente, die 1,000 frank mocht hebben bereikt, indien zij op 65 jaar zou ingaan, op

réduite à 604 francs, si elle est payée à partir de l'âge de 60 ans et à 393 francs, si la prise de cours est fixée à 55 ans. Mais, dans le système de constitution de rentes, applicable sous le régime nouveau, système appelé « par primes annuelles », les réductions seraient sensiblement plus fortes: détail très important, sur lequel il importerait d'attirer l'attention des assurés.

VIII. — De l'organisme d'assurance.

(Art. 18 et suivants.)

Dans le projet de loi, comme dans la loi du 10 décembre 1924, il est disposé que la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite est l'unique organisme chargé de réaliser les assurances prévues par la loi. C'est donc à cette institution que seront remis tous les versements, tant personnels que patronaux.

Sont donc exclus : les Compagnies d'Assurances, les Caisses d'usine et tout autre organisme, quel qu'il soit.

Le projet prévoit l'approbation préalable du Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale, de tous règlements et tarifs relatifs à l'exécution de la loi.

Le projet prévoit également, qu'à la fin de chaque période quinquennale, la Caisse de Retraite sera tenue, s'il existe un excédent suffisant d'actif, de répartir une partie de cet excédent, entre les affiliés en vie et les bénéficiaires de rentes. La somme qui pourra ainsi être répartie sera fixée par le Conseil d'Administration de la Caisse de Retraite, d'accord avec le Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale.

IX. — Des assurés libres.

(Art. 22 et suivants.)

La loi du 10 décembre 1924 prévoit des assurés libres, à qui la contribution de l'État peut être accordée. Les dispositions de cette loi ont été reprises dans le projet.

Celui-ci prévoit, que toute personne qui n'est pas assujettie, pourra effectuer librement, des versements à la Caisse de Retraite, en vue de la constitution de rente de vieillesse et des rentes de veuve, conformément aux règles fixées pour les assurés obligatoires.

Seulement, tous les assurés libres ne pourront pas bénéficier de la contribution de l'État, qui est de même importance que celle allouée aux assujettis; cet avantage est réservé :

- 1° A l'épouse de l'assujetti et à ses enfants âgés de 6 à 18 ans;
- 2° Aux personnes dont le revenu global annuel taxa-

604 frank worden gebracht, indien zij van den leeftijd van 60 jaar af zou worden uitbetaald, en, op 393 frank, indien het ingaan er van op 55 jaar werd vastgesteld. Maar, in het stelsel omtrent de vestiging der renten, toepasselijk onder de nieuwe rechtsverhouding, stelsel genaamd « per jaarlijksche premien », zouden de verminderingen merkkelijk grooter zijn : zeer belangrijk punt, waarop het zal noodig zijn de aandacht van de verzekerden te vestigen.

VIII. — Verzekeringsorganisme.

(Art. 18 en volgende.)

In het wetsontwerp, gelijk in de wet van 10 December 1924, wordt bepaald dat de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas het eenig organisme is, er mede belast de bij de wet voorziene verzekeringen te bewerkstelligen. 't Is dus aan bedoelde inrichting, dat al de stortingen zoowel die vanwege verzekeringsplichtige als die vanwege werkgever, dienen overgemaakt.

Zijn dus uitgesloten : de verzekeringsmaatschappijen, de fabriekskassen en om het even elk ander organisme.

Bij het wetsontwerp wordt de voorafgaande goedkeuring van den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg voorzien, van al de reglementen en tarieven betreffende de uitvoering der wet.

Bij het ontwerp wordt eveneens voorzien dat, na het verloop van elk vijfjarig tijdperk, de Lijfrentekas er toe zal gehouden zijn, indien er een genoegzaam batig saldo is, een gedeelte van bedoeld overschot om te slagen tusschen de nog in-leven-zijnde aangeslotenen en de rentegerechtigden. De som, die alzoo zal mogen worden omgeslagen, zal door den Bestuursraad van de Lijfrentekas, in gemeen overleg met den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorgorg worden bepaald.

IX. — Vrijwillig-verzekerden.

(Art. 22 en volgende.)

Bij de wet van 10 December 1924 worden vrijwillig-verzekerden voorzien, aan wie de Rijksbijdrage mag worden verleend. De bepalingen dier wet werden in het ontwerp overgenomen.

Daarin wordt voorzien dat ieder persoon, die niet verzekeringsplichtig is, in de Lijfrentekas vrijwillige stortingen mag doen, om een ouderdomsrente en weduwerenten te vestigen, overeenkomstig de voor de verzekeringsplichtigen vastgestelde voorschriften.

Nochtans, al de vrijwillig-verzekerden zullen met de Rijksbijdrage niet mogen worden gunstigd, die van een gelijkwaardig bedrag is als die aan de verzekeringsplichtigen verleend; dit voordeel wordt voorbehouden aan :

- 1° De echtgenoot van den verzekeringsplichtige en aan diens kinderen, van 6 tot 18 jaar oud;
- 2° De personen, wier jaarlijksch globaal belast-

ble ne dépasse pas 18,000 francs, à leur épouse et à leurs enfants âgés de 6 à 18 ans. (Dans la loi du 10 décembre 1924, il y a 15,000 francs.)

En outre, cette contribution ne sera plus dorénavant accordée à tous ces assurés libres : seuls pourront en bénéficier, les intéressés qui auront effectué régulièrement des versements d'un montant minimum, à la Caisse de Retraite, de telle sorte qu'ils aient pu se constituer une rente d'un taux convenable. Il a paru, en effet, que l'État n'avait pas à intervenir, là où l'assuré n'avait pas fait un effort de prévoyance persévérant et raisonnable.

Nous devons ici, encore, prendre pour ce qui concerne la prise de cours de la rente de veuve et pour les mêmes motifs, des précautions semblables à celles qui ont été prévues pour la rente de veuve qui sera formée par les versements complémentaires des assujettis. L'assurance ne prendra cours que deux années après le premier versement.

X. — De la majoration de rente de vieillesse.

(Art. 27 et suivants.)

La loi du 10 décembre 1924 prévoit l'octroi, pendant la période transitoire, aux assujettis et aux assurés libres, qui ont effectué, à la Caisse de Retraite, les versements prévus à l'article 23, d'une majoration de rente de vieillesse destinée à porter à 720 francs le montant de la rente de vieillesse formée par les versements personnels et patronaux et par la contribution de l'État. Ainsi donc, au fur et à mesure que le montant de la rente ainsi constitué augmente, celui de la majoration diminue. Pour les personnes qui n'ont pas opéré les versements légaux, il est prévu l'octroi d'une allocation gratuite de vieillesse dont le montant est toujours inférieur à celui de la majoration.

En principe, cette dernière allocation ne se justifiait pas. La loi du 10 décembre 1924 a introduit un nouveau principe, à savoir que dorénavant la pension de vieillesse doit être formée par les versements effectués à la Caisse de Retraite au compte des intéressés (versements personnels, cotisation patronale et contribution de l'État); cela étant, l'intervention extraordinaire de l'État, pendant la période transitoire, ne devait être accordée qu'aux seuls intéressés qui avaient fait l'effort de prévoyance exigé par le législateur. C'est d'ailleurs ce qui est prévu dans la législation des pays où l'assurance obligatoire est en vigueur.

Mais, en 1924, il a paru opportun d'établir un pont entre le système de la loi du 20 août 1920 et celui de la loi du 10 décembre 1924 et de prévoir l'octroi d'une allocation aux vieillards qui, pour des motifs diffé-

baar inkomen niet 18,000 frank overschrijdt, aan hun echtgenoot en aan hun kinderen van 6 tot 18 jaar oud. (In de wet van 10 December 1924, staat er 15,000 frank.)

Bovendien, zal die bijdrage voortaan aan al die vrijwillig-verzekerden niet meer worden verleend : zij altéén zullen die nog mogen genieten, de belanghebbenden, die geregeld in de Lijfrentekas stortingen van een minimum-bedrag zullen hebben gedaan, in dier voege dat ze een rente van een behoorlijk bedrag hebben kunnen vestigen. Het bleek, inderdaad, dat het Rijk niet tegemoet moest komen daar, waar de verzekerde geen redelijke en voortdurende poging van voorzorg heeft aan den dag gelegd.

Hier nog moeten wij, wat het ingaan der weduwerente betreft en voor dezelfde redenen, voorzorgen nemen, overeenkomstig met deze, die werden voorzien voor de weduwerente, welke door aanvullende stortingen van de verzekeringsplichtigen zal gevestigd worden. De verzekering zal slechts ingaan twee jaar na de eerste storting.

X. — Ouderdomsrentetoeslag.

(Art. 27 en volgende.)

Bij de wet van 10 December 1924 wordt, gedurende den overgangstijd, het verleen voorzien, — aan de verzekeringsplichtigen en de vrijwillig-verzekerden, die in de Lijfrentekas de bij artikel 23 voorziene stortingen hebben gedaan, — van een ouderdomsrentetoeslag, er toe bestemd om tot 720 frank het bedrag te brengen van de ouderdomsrente, gevestigd door de stortingen vanwege verzekeringsplichtige en werkgevers, alsmede door de Rijksbijdrage. Aldus, naar gelang het bedrag van de alzo gevestigde rente stijgt, daalt dat van den toeslag. Wat de personen betreft, die de wettelijke stortingen niet hebben gedaan, wordt het verleen voorzien van een kosteloze ouderdomstoelage, waarvan het bedrag altijd minder beloopt dan dat van den toeslag.

In beginsel, was laatstvermelde toelage niet gerechtvaardigd. Bij de wet van 10 December 1924 wordt een nieuw beginsel gehuldigd, namelijk dat voortaan het ouderdomspensioen moet worden gevormd door de stortingen, gedaan in de Lijfrentekas op rekening van de belanghebbenden (persoonlijke stortingen, werkgeversbijdrage en Rijksbijdrage); dit vooropgesteld, diende de buitengewone tegemoetkoming van het Rijk, gedurende het overgangstijdperk, slechts verleend aan de belanghebbenden alleen, die de poging van voorzorg, door den wetgever vereischt, hadden gedaan. Zulks wordt ten andere voorzien in de wetgeving van de landen, waar de verplichte verzekering van kracht is.

Maar, in 1924, scheen het gepast een overgang vast te stellen tusschen het stelsel van de wet dd. 20 Augustus 1920 en dat van de wet dd. 10 December 1924 en het verleen te voorzien van een toelage aan

rents, n'auraient pas satisfait aux prescriptions légales, relatives aux versements.

Dans cette législation, la majoration de rente de vieillesse n'est pas accordée, *de droit*, sauf pour les assurés obligatoires qui auront effectué, régulièrement, les versements légaux de 51 à 65 ans.

En ce qui concerne les autres assurés, il est tenu compte pour fixer leurs droits à cette majoration, des ressources dont ils disposent. La loi prévoit un certain nombre d'immunisations.

Pour l'allocation gratuite, les mêmes règles sont appliquées.

La loi du 20 juillet 1927 et celle du 24 décembre 1928 ont prévu l'octroi d'un complément aux bénéficiaires de la pension de vieillesse de 1920, de la majoration de rente, de l'allocation gratuite de vieillesse, et dont les ressources ne dépassent pas un taux déterminé; ici, il n'est prévu aucune immunisation.

Enfin, la loi du 4 avril 1929 a prévu l'octroi, pour 1928, aux bénéficiaires de la pension de vieillesse de 1920, de la majoration et de l'allocation, d'une allocation complémentaire égale à un demi trimestre.

Ainsi donc, si l'on additionne ces différents avantages, nous constatons *qu'un ménage*, où les deux conjoints bénéficient de la pension de 1920 ou de la majoration de rente de vieillesse, au taux maximum de 720 francs, peut recevoir, à titre de pension de vieillesse :

Mari :

1° Pension ou majoration fr.	720 »
2° Complément de pension ou de majoration	720 »

Femme :

1° Pension ou majoration	720 »
2° Complément de pension ou de majoration	540 »

Soit donc au total. . . . fr. 2,700 »

Lorsqu'il s'agit d'un vieillard célibataire, veuf ou divorcé, le total s'élève à 1,440 francs

Dans l'un et l'autre de ces totaux, n'est pas comprise l'allocation complémentaire accordée pour 1928. Il s'agit naturellement là, d'un maximum.

Tout d'abord, il faut remarquer, en effet, que le taux maximum de la majoration de rente de vieillesse et celui de l'allocation gratuite diminue périodiquement, en raison de ce que le montant de l'un et de l'autre de ces avantages a été fixé en tenant compte de la rente de vieillesse qui a pu être constituée par les versements opérés régulièrement. Ainsi pour les

de bejaarde lieden die, om verschillende redenen, aan de wettelijke voorschriften betreffende de stortingen niet zouden hebben voldaan.

Naar bedoelde wetgeving, wordt de ouderdomsrentetoeslag niet *rechtens* verleend, behoudens voor de verplichtverzekerden, die van 51 tot 65 jaar de wettelijke stortingen geregeld zullen hebben gedaan.

Wat de andere verzekerden betreft, wordt er rekening gehouden, om hun rechten op bedoelden toeslag vast te stellen, met de bestaansmiddelen, waarover ze beschikken. Bij de wet wordt een aantal bestaansmiddelen voorzien, die buiten rekening worden gesteld.

Voor de kosteloze toelage, dienen dezelfde regels toegepast.

Bij de wet van 20 Juli 1927 en die van 24 December 1928, wordt het verleen van een aanvullend gedeelte voorzien aan de gerechtigden op het ouderdomspensioen van 1920, op den rentetoeslag en op de kosteloze ouderdomstoelage, en wier bestaansmiddelen geen bepaald bedrag overschrijden; hier, wordt geen enkel bedrag, om de bestaansmiddelen te bepalen, buiten rekening gesteld.

Eindelijk bij de wet van 4 April 1929, werd het verleen voorzien, voor 't jaar 1928, aan de gerechtigden op het ouderdomspensioen van 1920, den toeslag en de toelage, van een aanvullende toelage, gelijk aan een half kwartaal.

Alzoo dus, indien men die verscheidene voordeelen samentelt, dan bevinden wij *dat een gezin*, waar beide echtgenooten het pensioen van 1920 of den ouderdomsrentetoeslag, tot een maximum-bedrag van 720 frank, geniet, als ouderdomspensioen kan ontvangen :

Echtgenoot :

1° Pensioen of toeslag fr.	720 »
2° Aanvullend gedeelte van pensioen of van toeslag	720 »

Echtgenootte :

1° Pensioen of toeslag fr.	720 »
2° Aanvullend gedeelte van pensioen of van toeslag	540 »

d. i. te zamen fr. 2,700 »

Wanneer er sprake is van een bejaarden persoon, die echteloos, weduwnaar of gedivorceerd is, beloopt het totaal : 1,440 frank.

In het een en ander dier totalen, is de aanvullende toelage, voor 1928 verleend, niet begrepen.

Het gaat daar natuurlijk om een maximum.

Eerst en vooral moet men, inderdaad, opmerken dat het maximum-bedrag van den ouderdomsrentetoeslag en dat van de kosteloze toelage op geregelde tijdstippen vermindert, omwille er van dat het bedrag van beide voordeelen werd bepaald, al rekening te houden met de ouderdomsrente die door geregeld gedane stortingen kon worden gevestigd.

vicillards nés en 1865, et qui auront 65 ans en 1930, le taux maximum de la majoration n'est plus que de 700 francs et celui de l'allocation gratuite que de 580 francs. Pour ces vicillards, les totaux ci-dessus se réduisent donc à 2,625 francs s'il s'agit de deux conjoints qui bénéficient de la majoration de rente et de 2,175 francs si c'est l'allocation gratuite qui leur a été accordée. Pour les vicillards célibataires, veufs ou divorcés, ces dernières sommes seront respectivement de 1,400 francs et de 1,160 francs.

Ensuite, on observera que le montant maximum de la pension ou de la majoration ou de l'allocation n'est pas toujours accordé; il est diminué si le demandeur possède quelques ressources. Enfin, il faut tenir compte du fait qu'un bon tiers des bénéficiaires de la pension ne bénéficient pas du complément ou ne bénéficient que d'un complément réduit.

Ces législations sont très compliquées, étant donné les différentes modifications partielles qui, vu les changements survenus dans les conditions économiques, ont dû être apportées à la loi du 10 décembre 1924. Sur ce point des critiques nombreuses se sont fait jour, non seulement de la part des fonctionnaires et des organismes chargés d'appliquer la loi, mais également de la part des intéressés eux-mêmes qui, étant dans l'ignorance des différentes immunisations qui peuvent être appliquées aux ressources, ne peuvent comprendre que toute pension leur est refusée tandis qu'elle est accordée à des vicillards dont les ressources réelles sont plus élevées que les leurs.

On a critiqué également les enquêtes auxquelles il doit être procédé pour connaître les revenus possédés par les demandeurs; enquêtes nécessaires, indispensables même, puisque la loi dispose que la pension ne peut être accordée aux vicillards dont les ressources dépassent un taux déterminé et qu'il n'est pas possible de se fier aux simples déclarations des intéressés. Ceux-ci ont, naturellement, une propension à cacher certaines ressources ou à en diminuer le montant réel.

Dans le projet de loi, on a tenu compte, dans la mesure du possible, de ces critiques :

1° Dans la loi du 10 décembre 1924, il est prévu, comme nous l'avons dit ci-dessus, une majoration de rente de vieillesse pour les assurés qui ont opéré les versements légaux et une allocation de vieillesse, pour les personnes qui n'ont pas effectué ces versements, le montant de cette allocation étant inférieur à celui de la majoration.

Dans le projet de loi, il n'est prévu qu'une majoration de rente de vieillesse, à accorder aux personnes

Alzoo voor de bejaarde lieden, geboren in 1865, en die, in 1930, 65 jaar zullen worden, is het maximum-bedrag van den toeslag nog enkel 700 frank en dat van de kosteloze toelage enkel 580 frank. Voor die bejaarde lieden worden dus bovenstaande totalen tot 2,625 frank verminderd, indien het gaat om beide echtgenooten die den rentetoeslag genieten; en tot 2,175 frank indien het de kosteloze toelage is, welke hun was verleend. Wat de ouden van dagen betreft, die echteloos, weduwnaar of gedivorceerd zijn, zullen laatstvermelde sommen onderscheidenlijk 1,400 fr. en 1,160 frank bedragen.

Men diene verders na te gaan dat het maximum-bedrag van het pensioen, van den toeslag of van de toelage niet altijd is verleend; het is verminderd, indien de pensioenaanvrager over eenige bestaansmiddelen beschikt. Eindelijk dient men rekening te houden met het feit dat ruim een derde van de pensioengerechtigden het aanvullende gedeelte niet genieten of slechts een verminderd aanvullend gedeelte genieten.

Bedoelde wetgevingen zijn zeer ingewikkeld, gelet op de verscheidene gedeeltelijke wijzigingen die, gezien de veranderingen in de economische omstandigheden voorgekomen, in de wet van 10 December 1924 dienden toegebracht. Daaromtrent ontstond veel critiek, niet enkel vanwege de ambtenaren en organismen, met het toepassen der wet belast, maar eveneens vanwege de belanghebbenden zelve, die, in de onwetendheid verkeerende betreffende de verschillende niet in aanmerking te nemen bedragen, voor het vaststellen der bestaansmiddelen, niet kunnen begripen dat hun alle pensioen wordt geweigerd, terwijl het wordt verleend aan bejaarde lieden wier werkelijke bestaansmiddelen meer bedragen dan de hunne.

Men heeft eveneens het onderzoek gecritiseerd, dat werd ingesteld om de inkomsten in 't bezit van de aanvragers te kennen. Noodig onderzoek, volstrekt noodig zelfs, vermits bij de wet wordt bepaald dat het pensioen niet mag worden verleend aan ouden van dagen, wier bestaansmiddelen een bepaald bedrag overschrijden en dat het niet altijd mogelijk is zich op de eenvoudige verklaringen van de belanghebbenden te verlaten. Laatstgenoemden zijn er natuurlijk immer toe geneigd sommige bestaansmiddelen te verzwijgen of het werkelijk bedrag er van te verminderen.

In het wetsontwerp heeft men, in zoover zulks mogelijk was, met bedoelde critieken rekening gehouden :

1° In de wet van 10 December 1924, wordt er, gelijk wij het boven hebben gezegd, een ouderdomsrentetoeslag voorzien voor de verzekerden, die de wettelijke stortingen hebben gedaan en een ouderdomstoelage, voor de personen, die vermelde stortingen niet hebben gedaan; het bedrag dier toelage is beneden dat van den toeslag.

In het wetsontwerp, wordt er slechts één ouderdomsrentetoeslag voorzien, te verleen aan de per-

(assurés obligatoires et libres), qui auront effectué les versements légaux.

Nous avons estimé, en effet, que nous faisons une loi d'assurance et non pas une loi de bienfaisance et que, dans la matière qui nous occupe, l'Etat ne doit intervenir que là où l'intéressé lui-même a fait l'effort demandé, pour se constituer une pension. S'il n'a pas fait cet effort, et si, à 65 ans, il se trouve dans le besoin, c'est alors à la bienfaisance publique ou privée qu'il devra s'adresser. Étant donné d'une part, que tous les salariés et les travailleurs indépendants seront dorénavant assujettis à la loi, et, d'autre part, vu le système de précompte en vigueur pour la perception du versement, rares seront d'ailleurs les intéressés qui ne se trouveront pas, au point de vue « versements » dans les conditions prévues pour bénéficier de la majoration.

2° Sous le régime de la loi du 10 décembre 1924, comme sous celui de celle du 20 août 1920, la majoration de rente de vieillesse ou l'allocation gratuite de vieillesse est accordée, lorsqu'il s'agit de deux conjoints, au mari et à la femme au moment où chacun d'eux atteint l'âge de 65 ans. Ainsi, si la femme atteint l'âge de 65 ans, avant son mari, la majoration de rente peut lui être allouée, le mari pouvant être admis au bénéfice de cet avantage lorsqu'il atteindra l'âge de 65 ans et vice-versa.

Dans le projet, il est proposé de n'accorder la majoration de rente, lorsqu'il s'agit de deux conjoints, qu'au mari seul et lorsqu'il atteindra l'âge de 65 ans. Nous avons voulu faire une pension de ménage et dans ce cas, elle ne doit logiquement être liquidée que lorsque le pourvoyeur ordinaire des ressources, en l'occurrence, le mari, atteint l'âge où, normalement, il ne peut plus travailler.

S'il s'agit d'une personne célibataire, veuve ou divorcée, alors la majoration sera accordée lorsqu'elle aura 65 ans.

Mais, évidemment, le montant de la majoration sera sensiblement plus élevé dans le premier cas que dans le second.

3° Si l'intéressé prend sa pension à un âge antérieur à 65 ans, le taux de la majoration sera diminué proportionnellement.

4° Concernant l'octroi de cette majoration, les règles suivantes sont proposées :

I. — La majoration est accordée, *de droit*, c'est-à-dire que les intéressés n'auront plus à déclarer leurs ressources et ainsi, pour ce qui les concerne, toute enquête est supprimée :

A) Aux assujettis du sexe masculin, à l'âge de 65 ans, à condition qu'ils aient effectué de 51 à

sonen (verzekeringsplichtigen of vrijwillig-verzekerden) die de wettelijke stortingén zullen hebben gedaan.

Wij hebben, inderdaad, gemeend dat wij een verzekeringwet en géén weldadigheidswet maakten, en dat, wat de aangelegenheid betreft, waarmee wij ons bezig houden, het Rijk enkel daar dient tegemoet te komen, waar de belanghebbende zelf de geveerde poging aanwendt om een pensioen te vestigen. Heeft hij die poging niet aangewend, en zoo hij op 65 jaar in nood verkeert, 't is dan tot de openbare of private onderstand dat hij zich zal dienen te wenden. Aangezien eenzijdig, al de in en buiten dienstverband staande handarbeiders voortaan ingevolge de wet verzekeringplichtig zullen zijn, en gelet, anderzijds, op het van kracht zijnde stelsel, namelijk het vooraf-afhouden der som voor het innen der storting, zal het ten andere heel zeldzaam voorkomen dat er belanghebbenden, wat « de stortingén » betreft, niet in de omstandigheden zullen verkeerén, voorzien voor het genieten van den toeslag.

2° Onder de rechtsverhouding van de wet d. d. 10 December 1924, gelijk onder die van 20 Augustus 1920, wordt de ouderdomsrentetoeslag of de kosteloze ouderdomstoelage verleend, wanneer het gaat om beide echtgenooten, aan den echtgenoot alsook aan de echtgenote, op het oogenblik dat ieder van hen den leeftijd van 65 jaar bereikt. Alzoo, indien de echtgenote, vóór haar man, den leeftijd van 65 jaar bereikt, dan mag de rentetoeslag haar worden verleend, terwijl de echtgenoot met dit voordeel zal kunnen worden begunstigd, wanneer hij den leeftijd van 65 jaar zal hebben bereikt, en omgekeerd.

In het ontwerp wordt voorgesteld, wanneer het gaat om beide echtgenooten, den rentetoeslag enkel te verleenen, aan den echtgenoot, wanneer hij den leeftijd van 65 jaar zal bereiken. Wij hebben een gezinspensioen beoogd, en, in dit geval, dient het logischerwijze slechts dan uitbetaald als wanneer deze, die gewoon is de bestaansinkomsten aan te brengen, nl. de man, eenen leeftijd bereikt waarop hij, normaalweg niet meer kan werken.

Wanneer het om een vrouwspersoon gaat, die echteloos, weduwe of gedivorceerd is, dan zal de toeslag worden verleend als ze 65 jaar oud zal zijn.

Maar het is klaar, dat het bedrag van den toeslag in het eerste geval merklijk hooger zal zijn, dan in het tweede geval.

3° Neemt de belanghebbende 't pensioen vroeger dan op 65 jaar, dan zal het beloop van den toeslag in evenredigheid worden verminderd.

4° Omtrent het verleenen van bedoelden toeslag worden de volgende regels voorgesteld :

I. — De toeslag wordt *rechtens* verleend, 't is te zeggen dat de belanghebbenden hun bestaansmiddelen niet meer zullen moeten verklaren en alzoo, wat hen betreft, wordt alle onderzoek afgeschaft :

A) Aan de manlijke verzekerden, op den leeftijd van 65 jaar, op voorwaarde dat zij binnen de

65 ans, les versements minima prescrits par la loi du 10 décembre 1924, et les versements légaux prescrits par la loi, suivant leur année de naissance.

Pour les assujettis nés du 1er janvier 1868 au 31 décembre 1882, et qui ne pourront donc plus opérer 15 versements annuels, il leur est prescrit d'avoir effectué les versements minima imposés par la loi du 10 décembre 1924 et, les versements annuels en exécution de la présente loi et dont le nombre est fixé par la loi.

B) *Aux assujettis du sexe féminin :*

1° *A l'âge de 60 ans :* à condition que les intéressées aient effectué de 46 à 60 ans, soit les versements minima prescrits par la loi du 10 décembre 1924, soit les versements légaux prescrits par la loi, suivant leur année de naissance.

Pour les assujetties nées du 1er janvier 1872 au 31 décembre 1887, et qui ne pourront donc plus opérer 15 versements annuels, il leur est prescrit d'avoir effectué les versements minima imposés par la loi du 10 décembre 1924 et, les versements annuels en exécution de la présente loi et dont le nombre est fixé par la loi.

Il s'agit naturellement, par application de l'article 28, d'une majoration réduite. Mais chacune des intéressées peut, si elle le désire, attendre 65 ans, pour obtenir la majoration complète et, dans ce cas, elle n'aura plus aucun versement à effectuer de 61 à 65 ans.

2° *A l'âge de 65 ans :* à condition qu'elles aient effectué les versements dans les conditions fixées ci-dessus, pour les assujettis du sexe masculin.

II. — En ce qui concerne les assujettis à qui la majoration ne pourra être accordée de droit, ainsi que les assurés libres, ils ne pourront être admis au bénéfice de la majoration qu'à la condition :

1° Que leurs revenus annuels ne dépassent pas 5,400 francs s'il s'agit d'un assuré marié, et 3,600 francs s'il s'agit d'un assuré célibataire, veuf ou divorcé. Ces sommes sont augmentées de 1,200 francs par enfant de moins de 16 ans, à charge de l'assuré;

2° D'avoir effectué annuellement, un versement minimum de 60 francs s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin âgé de moins de 21 ans ou d'un assuré du sexe féminin et, de 120 francs au moins, pour les autres assurés.

Si le nombre de versements n'est pas atteint, alors il y a lieu à réduction proportionnelle de la majoration. Mais si la moitié des versements n'a pas été effectuée, alors toute majoration est refusée.

Pour ces assurés, l'enquête est maintenue.

jaren 51-65 de bij de wet van 10 December 1924 voorgeschreven minima-stortingen, en de bij deze wet voorgeschreven wettelijke stortingen, volgens hun geboortejaar hebben gedaan.

Voor de verzekeringsplichtigen, geboren binnen den termijn van 1 Januari 1868 tot 31 December 1882, en die dus niet meer 15 jaarlijksche stortingen zullen kunnen doen, wordt hun voorgeschreven de bij de wet van 10 December 1924 opgelegde minima-stortingen alsmede de jaarlijksche stortingen te hebben gedaan in uitvoering dezer wet, en waarvan het aantal bij de wet wordt bepaald.

B) *Aan de vrouwelijke verzekeringsplichtigen :*

1° *Op den leeftijd van 60 jaar :* op voorwaarde dat de belanghebbenden binnen de jaren 46-60, 't zij de bij de wet van 10 December 1924 voorgeschreven minima stortingen hebben gedaan, 't zij de bij de wet voorgeschreven wettelijke stortingen, volgens hun geboortejaar.

Voor de verzekeringsplichtigen, geboren binnen den termijn van 1 Januari 1872 en 31 December 1887, en die dus niet meer 15 jaarlijksche stortingen zullen kunnen doen, wordt hun voorgeschreven de bij de wet van 10 December 1924 opgelegde minima-stortingen alsmede de jaarlijksche stortingen te hebben gedaan in uitvoering dezer wet, en waarvan het aantal bij de wet wordt bepaald.

Er is natuurlijk sprake, bij toepassing van artikel 28, van een verminderden toeslag. Maar iedere belanghebbende mag, indien zij zulks verlangt, wachten tot 65 jaar om den toeslag ten volle te bekomen en, in dit geval, zal zij binnen de jaren 61-65 geen stortingen meer hoeven te doen.

2° *Op den leeftijd van 65 jaar :* mits zij onder de voorwaarden, boven voor de manlijke verzekerden bepaald, de stortingen hebben gedaan.

II. — Wat de verzekeringsplichtigen betreft, aan wie de toeslag niet rechtens zal kunnen worden verleend, alsmede de vrijwillig-verzekerden, zij kunnen met den toeslag slechts worden begunstigd, op voorwaarde :

1° Dat hun jaarlijksche inkomsten 5,400 frank niet overschrijden, indien het gaat om een gehuwden verzekerde, en 3,600 frank, indien het gaat om een verzekerde, die echteleos, weduwnaar of gedivorceerd is. Bedoelde sommen worden vermeerderd met 1,200 frank per kind van minder dan 16 jaar, ten laste van verzekerde;

2° Jaarlijks, een minimum-storting van 60 frank te hebben gedaan, indien het gaat om een manlijken verzekerde van minder dan 21 jaar of om een vrouwelijke verzekerde, en, van minstens 120 frank voor de andere verzekerden.

Wordt het aantal stortingen niet bereikt, dan bestaat er aanleiding toe den toeslag in evenredigheid te verminderen. Maar werd de helft der stortingen niet gedaan, dan wordt alle toeslag geweigerd.

Het onderzoek is gehandhaafd, wat deze verzekerden betreft.

Mais cette enquête sera réduite. Tout d'abord, il y a lieu d'observer qu'il est proposé de supprimer toutes les immunisations. On tiendra donc compte, pour l'octroi de la majoration, des ressources *réelles* possédées par le demandeur. C'est le système de la loi du 20 juillet 1927. Proposition logique, puisqu'il s'agit, en l'occurrence, de décider si l'intéressé a ou non besoin, pour vivre, d'un complément de ressources.

Dans la plupart des cas, ce renseignement est possédé par le contrôleur des contributions, pour l'application des lois d'impôts; il lui suffira donc de consulter la fiche de l'intéressé pour connaître le montant de ses revenus. Là où il n'y aura pas de fiche, le demandeur devra faire une déclaration.

A l'effet de liquider les dépenses résultant du paiement des majorations de rente de vieillesse, et pour les motifs ci-après exposés, il est proposé de créer un organisme dénommé : *Fonds des dotations pour le paiement des majorations de rente de vieillesse*, dont la gestion serait confiée au Ministre des Finances.

L'idée n'est pas neuve : déjà la loi du 10 mai 1900 avait prévu un organisme dénommé *Fonds de dotation des pensions de vieillesse*.

L'institution de cet organisme a pour objet d'uniformiser, dans la mesure du possible, la charge imposée annuellement à l'État, pour le paiement des majorations. Comme nous l'avons dit, cette majoration n'est accordée que pendant la période transitoire, c'est-à-dire jusqu'au moment où il aura pu être formé par les versements personnels, la cotisation patronale et la contribution de l'État, une rente de vieillesse de 3,600 francs.

La charge annuelle imposée à l'État, pour le paiement de ces majorations, ira en augmentant pendant un certain nombre d'années, pour atteindre alors, un maximum et ira ensuite en décroissant, pour s'éteindre avec le paiement de la dernière majoration. Il apparaît immédiatement, que si la dépense dont il s'agit, devait être supportée pour son montant total annuel, par le budget de l'exercice en cours, les crédits nécessaires à cette fin, devraient être augmentés chaque année, pendant une certaine période, et, alors, diminueraient pour arriver à zéro; or il est équitable de faire supporter, dans une même mesure, pour chacune des années de la période transitoire, les charges de celle-ci. La solution ne peut se trouver que dans l'institution du Fonds spécial qui fonctionnera de la même manière que le Fonds des dotations de la loi de 1900. Annuellement, une allocation fixée par la loi du budget, sera remise à ce Fonds et, ainsi, le trop perçu des premières années et des dernières,

Maar bedoeld onderzoek zal niet zoo ver meer worden gedreven. Eerst en vooral dient men op te merken dat er wordt voorgesteld elke buitenrekeningstelling van bedragen weg te laten. Men zal dus rekening houden, om den toeslag te verleenen, met de werkelijke bestaansmiddelen, in 't bezit van den aanvrager. Zulks is het stelsel van de wet d. d. 20 Juli 1927. Logisch voorstel, vermits er, in het onderhavig geval, sprake is van het feit, namelijk te beslissen of de belanghebbende al dan niet een aanvullend bestaansmiddel noodig heeft om te leven.

In de meeste gevallen, is de contrôleur der belastingen, wegens het toepassen van de belastingenwetten, in 't bezit dier inlichting; het zou dus voor hem voldoende zijn de fiche van belanghebbende te raadplegen, om het bedrag der inkomsten te kennen. Daar, waar geen fiche zal zijn, moet de aanvrager een verklaring doen.

Ten einde de uitgaven te vereffenen, die uit het betalen van den ouderdomsrentetoeslag mochten voortvloeien en om benedenuiteengezette redenen, wordt er voorgesteld een organisme tot stand te brengen onder de benaming van : *Dotatiënfonds voor de uitkeering van den ouderdomsrentetoeslag*, waarvan het bestuur aan het Ministerie van Financiën zou worden opgedragen.

Dit is geen nieuwe gedachte : reeds in de wet van 10 Mei 1900 was er een organisme voorzien genaamd : *Fonds van dotatiën voor de ouderdomspensioenen*.

De totstandbrenging van dit organisme heeft ten doel, in zoover zulks mogelijk is eenvormigheid te brengen in den last, jaarlijksch aan het Rijk opgelegd, voor het betalen van den toeslag. Gelijk wij het hebben gezegd, wordt vermelde toeslag slechts gedurende het overgangstijdperk verleend, 't is te zeggen, tot op het oogenblik dat, door de persoonlijke stortingen, de werkgeversbijdrage en de Rijksbijdrage, eene ouderdomsrente van 3,600 frank zal kunnen zijn gevestigd.

De jaarlijksche last aan het Rijk opgelegd, voor het betalen van bedoelden toeslag, zal gedurende een zeker aantal jaren grooter en grooter worden, om tot een toppunt te komen en zal dan stilaan vermindern, om te verdwijnen met het betalen van den laatsten toeslag. Het komt u onmiddellijk voor dat, indien de uitgave, waarvan sprake, voor haar totaal jaarlijksch bedrag ten bezware moest komen van het budget van het loopende dienstjaar, de daartoe noodige kredieten dan elk jaar, gedurende een zeker tijdperk, zouden moeten worden verhoogd en, vervolgens, worden verminderd om op nul te vallen; welnu, het is billijk voor elk jaar van den overgangstijdperk, de lasten daarvan in dezelfde mate, te laten dragen. De oplossing wordt slechts gevonden in het tot stand brengen van een speciaal Fonds, dat op dezelfde wijze als het Dotatiënfonds, voorzien bij de wet van 1900, zal werken. Jaarlijks zal aan bedoeld Fonds eene toelage, bepaald

servira à combler le déficit des années intermédiaires.

Seulement, les charges du Fonds spécial seront limitées aux dépenses résultant du paiement des majorations de rente. La contribution de l'État dans la constitution des rentes de vieillesse et de survie, fera l'objet d'un article spécial au budget, ceci afin de bien délimiter le montant des dépenses.

XI. — Majoration de rente de veuve et allocation d'orphelins.

(Art. 45 et suivants.)

La loi du 10 décembre 1924 prévoit déjà l'octroi, de droit, aux veuves dont la rente de survie n'atteint pas 360 francs, d'une majoration de 120 francs au maximum.

De plus, il est accordé à la veuve, une allocation de 120 francs par enfant âgé de moins de 16 ans à sa charge.

En cas de décès de la veuve, et s'il existe des enfants âgés de moins de 16 ans, il est payé une allocation de 240 francs par enfant, à la personne ou à l'organisme qui pourvoit à l'entretien de l'orphelin.

La loi du 20 juillet 1927 a porté cette majoration et cette allocation au taux de 180 francs.

Cette majoration et ces allocations sont payées par un organisme dénommé *Fonds spécial*, alimenté par les cotisations patronales des assujettis de nationalité étrangère, par les capitaux laissés par les célibataires et par un subside annuel de l'État.

Dans le projet de loi, ce système est maintenu, mais le taux de la majoration de rente de survie est porté à 540 francs pour la première année de la mise en application de la loi; il ira en diminuant au fur et à mesure que le montant de la rente augmentera.

Pour ce qui concerne l'allocation d'orphelin, celle-ci est fixée dorénavant, à 240 francs par enfant âgé de moins de 16 ans à charge de la veuve. En cas de décès de cette dernière, cette allocation est portée à 420 francs et est payée à la personne ou à l'organisme qui pourvoit alors à l'entretien de l'orphelin.

La situation des enfants âgés de moins de 16 ans, laissés par un assuré du sexe féminin, célibataire, veuf ou divorcé, et qui ne bénéficierait pas d'une rente de veuve et à qui, par conséquent, l'allocation d'orphelin n'aura pas été accordée, est réglée comme suit: il sera accordé à la personne ou à l'organisme qui pourvoit à l'entretien de ces enfants, une allocation de 240 francs, à la condition toutefois, que l'assurée ait effectué les versements légaux pour la constitution de sa rente de vieillesse. La différence établie entre la situation faite à l'orphelin laissé par

bij de wet op de begroeting, worden overgemaakt, en alzoo, zal de te veel ontvangen som der eerste en jongste jaren er toe dienen het tekort der tusschenjaren te dekken.

De lasten van het Speciaal Fonds zullen alleenlijk worden beperkt tot de uitgaven die voortvloeien uit de betaling van den rentetoeslag. De Rijksbijdrage, in het vestigen van de ouderdoms- en overlevingsrenten, zal het voorwerp uitmaken van een speciaal artikel op de begroeting, zulks ten einde het bedrag der uitgaven te kunnen onderscheiden.

XI. — Weduwerentetoeslag en weezentoeelage.

(Art. 45 en volgende.)

Bij de wet van 10 December 1924 wordt reeds het verleen voorzien, *van rechtswege*, aan de weduwen wier overlevingsrente 360 frank niet bereikt, van een toeslag van hoogstens 120 frank.

Daarbij wordt aan de weduwe, een toelage van 120 frank verleend, per kind van minder dan 16 jaar te haren laste.

Bij het afsterven van de weduwe en, indien er kinderen zijn van minder dan 16 jaar, wordt er per kind aan den persoon of de inrichting, die in het onderhoud van de(n) wees voorziet, een toelage van 240 frank betaald.

Bij de wet van 20 Juli 1927 werden bedoelde toeslag en vermelde toelage op een bedrag van 180 frank gebracht.

De toeslag en die toelagen worden betaald door een organisme *Bijzonder Fonds* genaamd, gestijfd door de werkgeversbijdragen van de vreemde verzekeringsplichtigen, door de kapitalen vanwege de echtelelozen overgelaten en door een jaarlijksch Rijks-subsidie.

In het ontwerp wordt dit stelsel gehandhaafd, maar het bedrag van den overlevingsrentetoeslag wordt, voor het eerste jaar, waarin de wet van toepassing zal zijn, op 540 frank gebracht; het bedrag er van zal dalen naar gelang dat der rente zal stijgen.

Wat de weezentoeelage betreft, deze wordt voortaan op 240 frank vastgesteld, per kind van minder dan 16 jaar ten laste van de weduwe. Bij het overlijden van laatstgenoemde wordt de toelage op 420 frank vastgesteld en wordt aan den persoon of de inrichting betaald, die in het onderhoud van de(n) wees voorziet.

De toestand van de kinderen van minder dan 16 jaar, door een vrouwelijke verzekerde, die echteleloos, weduwe of gedivorceerd is, en die geen weduwerente mocht genieten en aan wie, dienvolgens, geen weezentoeelage werd verleend, wordt als volgt geregeld: aan den persoon of de inrichting, die in het onderhoud dier kinderen voorziet, zal een toelage van 240 frank worden verleend, op voorwaarde nochtans, dat de verzekerde de wettelijke stortingen voor het vestigen harer ouderdomsrente heeft gedaan. Het verschil, dat er bestaat tusschen den toestand, waarin

une bénéficiaire de rente de veuve et à celui laissé par une assurée qui ne jouit pas de cet avantage, se justifie parce que, dans le premier cas, le père aura effectué des versements au Fonds des veuves et des orphelins.

Le Fonds spécial est maintenu, mais sous la dénomination de *Fonds des veuves et orphelins*. Ce Fonds sera alimenté : tout d'abord, par un subside de l'État dont le montant sera fixé, non pas en tenant compte, uniquement, de la dépense à faire au cours de l'année, mais des charges présentes et futures, de telle sorte qu'il pourra être constitué une réserve suffisante pour qu'il ne soit pas demandé de crédits trop élevés au cours des années pendant lesquelles les dépenses seront les plus importantes. Car, il faut remarquer, qu'ainsi qu'il est dit plus haut pour ce qui concerne le Fonds des dotations des majorations de rente de vieillesse, la dépense annuelle ira en augmentant pendant un certain nombre d'années, puis suivra alors une marche décroissante. Ensuite, par les capitaux laissés par les assurés célibataires, veufs ou divorcés, ainsi qu'il est disposé à l'article 17, II, 2°, du projet et par les cotisations patronales des salariés qui ont dépassé l'âge de 65 ou 60 ans selon le sexe. Enfin, par une contribution de tous les assurés du sexe masculin, fixée à 10 francs par an.

Mais la majoration ne sera plus accordée, *de droit*, à toutes les veuves. Ainsi qu'il est proposé pour l'octroi de la contribution de l'État et de la majoration de rente de vieillesse, la loi décide que cette majoration ne sera accordée que si l'assuré décédé a effectué les versements minima prévus à l'article 2 de la loi.

Ici, encore, nous appliquons le principe déjà rappelé que l'État ne doit intervenir que pour autant que les intéressés eux-mêmes aient fait un effort de prévoyance persévérant et raisonnable.

XII. — Régime spécial applicable aux travailleurs occupés dans les industries particulièrement insalubres.

(Art. 53 et suivants.)

A différentes reprises, nous avons été sollicités de prévoir un régime spécial pour les travailleurs occupés dans les industries particulièrement insalubres. On a fait observer, à juste titre, que ces ouvriers subissaient un « vieillissement » prématuré, qui les met plutôt que les autres dans l'impossibilité de se livrer encore à tout travail ou de se livrer à un travail régulier; on a demandé, notamment, que pour ces salariés l'âge de la pension soit avancé.

de wees werd gelaten door eene gerechtigde op de weduwerente en waarin de wees werd gelaten door eene verzekerde, die bedoeld voordeel niet geniet, wordt gerechtvaardigd, omdat in het eerste geval, de vader in het Fonds van weduwen en weezen stortingen zal hebben gedaan.

Het Bijzonder Fonds wordt gehandhaafd, maar onder de benaming van : *Fonds voor weduwen en weezen*. Dit Fonds zal worden gestijfd : eerst en vooral, door een Rijkssubsidie, waarvan het bedrag zal worden vastgesteld, niet alleenlijk, onder inachtneming van de uitgave, die in den loop van 't jaar dient gedaan, maar van de thans bestaande en toekomstende lasten, zoodanig dat er een reserve zal kunnen worden gevestigd, belangrijk genoeg om geen al te aanzienlijke kredieten te vragen, in den loop der jaren, waarin de uitgaven het meest zullen bedragen. Want, men dient op te merken, dat, zooals het boven werd gezegd omtrent het Dotatiënfonds voor den ouderdomsrentetoeslag, de jaarlijksche uitgave, gedurende een zeker aantal jaren, van jaar tot jaar vermeerderd, en daarna van jaar tot jaar vermindert. Vervolgens, door de kapitalen, overgelaten door de verzekerden, die echteloos, weduwnaar of gedivorceerd zijn, zooals het bij artikel 17, II, 2° van het ontwerp wordt bepaald alsmede door de werkgeversbijdragen der in dienstverband staande verzekeringsplichtigen, die, volgens kunne, den leeftijd van 60 of 65 jaar hebben overschreden. Eindelijk, door een bijdrage van al de manlijke verzekerden, bepaald op 10 frank 's jaars.

Maar de toeslag zal, *rechtens*, aan al de weduwen niet meer worden verleend. Zooals zulks wordt voorgesteld, voor het verleen van de Rijksbijdrage en den ouderdomsrentetoeslag, wordt bij de wet beslist dat bedoelde toeslag slechts zal worden verleend, indien de overleden verzekerde de bij artikel 25 van de wet voorziene minima-stortingen heeft gedaan.

Hier eveneens passen wij het beginsel toe, waaraan reeds werd herinnerd, dat het Rijk dient tegemoet te komen enkel in zoover de belanghebbenden zelve een redelijke en voortdurende poging van voorzorg hebben aangewend.

XII. — Speciaal stelsel, toepasselijk op de handarbeiders in vooral ongezonde nijverheden werkzaam.

(Art. 53 en volgende.)

Herhaalde malen heeft men er ons om verzocht, een speciaal stelsel te voorzien voor de handarbeiders, in vooral ongezonde nijverheden werkzaam. Met recht heeft men laten opmerken, dat die werklieden aan een voortijdige « veroudering » waren blootgesteld ingevolge waarvan het hun, veel éér dan anderen, onmogelijk wordt nog al hun werk te verrichten of het nog geregeld te doen; men heeft, namelijk, voor die handarbeiders gevraagd dat de leeftijd voor het ingaan van het pensioen vroeger zou worden vastgesteld.

Déjà, dans le projet de loi, il est prévu que les assurés du sexe masculin peuvent demander la jouissance de la rente de vieillesse à partir de 60 ans et les assurés du sexe féminin, à partir de 55 ans. Ainsi on pourrait croire que les ouvriers occupés dans les industries insalubres ont obtenu satisfaction. Mais comme nous le signalons dans cet exposé des motifs, l'anticipation de la prise de cours de la rente a comme conséquence, une diminution assez sensible du montant de celle-ci. Et cette diminution de ressources s'accroîtra du fait que la majoration de rente de vieillesse subit elle-même une réduction proportionnelle.

En établissant un régime spécial pour les travailleurs qui nous occupent, nous nous sommes préoccupés de remédier, dans une certaine mesure, à ce dernier inconvénient.

Tout d'abord, nous prévoyons que pour ces travailleurs, l'entrée en jouissance de la rente de vieillesse pourra être fixée à un âge compris entre 55 et 65 ans pour les assurés du sexe masculin et entre 50 et 60 ans, pour les assurés du sexe féminin. Donc pour les uns et les autres, 5 ans plus tôt que pour les autres travailleurs.

Seulement, comme nous voulons que les rentes de vieillesse constituées à 55 ou 60 ans, soient approximativement de même importance que celles qui auront été formées à 60 et 65 ans, pour les autres travailleurs, nous prévoyons une intervention complémentaire de la part des intéressés eux-mêmes, des patrons et de l'État.

Aux intéressés et aux patrons, nous demandons un versement qui sera de 50 % plus élevé que celui qui est réclamé aux autres assurés.

L'État de son côté interviendra par l'octroi de sa contribution qui sera accordée proportionnellement à la rente formée par ces versements spéciaux, mais sans réduction, quel que soit l'âge de prise de cours de la rente. Donc les dispositions de l'article 12 de la loi ne seront pas appliquées, en l'occurrence. Ainsi le taux maximum de l'intervention de l'État, soit 1,200 francs qui pour les autres travailleurs ne peut être accordée que s'ils entrent en jouissance de leur rente de vieillesse à 65 ans, les travailleurs occupés dans les industries insalubres pourront la recevoir dès 55 ans ou à 50 ans, à condition naturellement qu'une rente de vieillesse de 2,400 francs soit constituée à cet âge au profit de ces assurés par les versements personnels et patronaux.

Notons que cet avantage n'est accordé que pour les rentes formées par les versements personnels et patronaux opérés en vertu de ce régime spécial. Si donc, des travailleurs ont été occupés au cours de leur carrière dans d'autres industries, les règles géné-

reeds in het wetsontwerp is voorzien dat de mannelijke verzekerden er mogen om vragen, de ouderdomsrente van 60 jaar af te doen ingaan, en de vrouwelijke verzekerden, van 55 jaar af. Alzoo zou men kunnen gelooven dat de werklieden, in de vooral ongezonde nijverheden werkzaam, voldoening hebben ontvangen. Maar, gelijk wij het in deze memorie van toelichting uitleggen, heeft het vroeger ingaan der rente een aanzienlijke vermindering van het bedrag er van tengevolge. En die vermindering van bestaansmiddelen zal nog toenemen wegens het feit dat de ouderdomsrentetoeslag zelf een evenredige vermindering ondergaat.

Bij het vaststellen van een speciaal stelsel voor de handarbeiders, waarvan sprake, hebben wij ons op een bijzondere wijze daarmee bezig gehouden, ten einde in zekere mate laatstvermelde moeilijkheid te verhelpen.

Eerst en vooral, voorzien wij dat voor bedoelde handarbeiders, het ingaan der ouderdomsrente zal mogen worden vastgesteld op een leeftijd binnen de jaren 55-65, wat de manlijke verzekerden betreft, en binnen de jaren 50-60 wat de vrouwelijke verzekerden betreft. Dus, voor beide categoriën van verzekerden, 5 jaar vroeger dan voor de andere verzekerde handarbeiders.

Nochans, vermits wij willen dat de ouderdomsrenten, gevestigd op 55 of 60 jaar, ongeveer even belangrijk zouden zijn als deze, die voor de andere handarbeiders op 60 en op 65 jaar zullen zijn gevormd, voorzien wij een aanvullende tegemoetkoming vanwege de belanghebbenden zelve, vanwege de werkgevers en het Rijk.

Aan de belanghebbenden en aan de werkgevers, vragen wij een storting, die 50 t. h. méér zal bedragen dan deze, die van de andere verzekerden wordt gevestigd.

Het Rijk van zijnentwege zal tegemoetkomen door het verleenen van zijn bijdrage, die in verhouding tot de rente, gevestigd door middel dier speciale stortingen, zal worden toegekend, maar zonder vermindering, onverschillig den leeftijd, waarop de rente zal ingaan. De bepalingen van artikel 12 der wet zullen dus, in het onderhavig geval, niet worden toegepast. Alzoo zullen de handarbeiders, in ongezonde nijverheden werkzaam vanaf 55 jaar of 50 jaar het maximum-bedrag van de Rijkstegemoetkoming d. i. 1,200 frank mogen ontvangen, die aan de andere handarbeiders enkel mag worden verleend wanneer ze op 65 jaar in het genot treden hunner ouderdomsrente, zulks natuurlijk op voorwaarde dat, op bedoelden leeftijd van 55 jaar, ten voordeele dier verzekerden door middel van de persoonlijke stortingen en werkgeversbijdragen een ouderdomsrente van 2,400 frank zou gevestigd zijn.

Merken wij op dat dit voordeel slechts wordt verleend voor de renten, gevormd door de stortingen, vanwege verzekerde en werkgevers krachtens dit speciaal stelsel gedaan. Indien dus handarbeiders, gedurende hun loopbaan, in andere nijverheden werk-

rales d'attribution de la contribution de l'État seront applicables aux versements personnels et patronaux effectués pendant ces périodes.

On apercevra immédiatement l'importance des avantages ainsi prévus pour ces ouvriers. Mais des dispositions particulièrement favorables sont également proposées pour ce qui concerne l'octroi de la majoration de rente de vieillesse.

Tout d'abord, il est proposé que cette majoration leur sera accordée, *de droit*, et sans réduction, dès l'âge de 60 ans. Les dispositions de l'article 29 de la loi ne leur seront donc pas appliquées. Ainsi, tandis que les autres travailleurs ne pourront recevoir à 60 ans, qu'une majoration réduite aux deux tiers environ de celle dont ils auraient bénéficié à 65 ans, les ouvriers occupés dans les industries insalubres, recevront à cet âge, la majoration entière. Mais cet avantage ne sera accordé cependant, qu'à ceux d'entre eux qui auront été occupés dans l'une ou l'autre de ces industries de 51 à 60 ans, et auront effectué, au cours de chacune de ces années, les versements prescrits par la réglementation spéciale.

Pour les autres travailleurs, il est exigé 15 années de versements pour qu'ils puissent recevoir la majoration sans enquête sur leurs ressources.

Nous prévoyons même la possibilité, pour ces ouvriers, d'obtenir la majoration de droit, dès l'âge de 55 ans pour les hommes et de 50 ans, pour les femmes. Mais ici, il s'agit d'une majoration réduite. Cependant, pour établir cette réduction, on tiendra compte du fait que le taux maximum de la majoration peut leur être accordé, comme il est dit ci-dessus, à 60 ans et non pas à 65 ans. Ici, encore, il est exigé que les intéressés aient effectué 10 versements au cours des 10 années précédant celle de la demande de la majoration.

Le projet prévoit également des règles spéciales pour les assurés qui, vu leur âge, ne pourront plus faire 10 versements sous l'empire de la nouvelle législation.

On remarquera que pour ce qui concerne l'octroi de la majoration, celle-ci ne sera accordée dans les conditions fixées ci-dessus, qu'aux seuls travailleurs qui auront été occupés dans une industrie insalubre, pendant les 10 années précédant immédiatement celle où ils demanderont à bénéficier de cet avantage. Ceux donc qui, au cours de leur carrière, auront été attachés à une industrie de l'espèce et qui l'auraient abandonnée avant l'âge de la pension, resteront soumis au régime commun : la majoration ne pourra leur être accordée qu'à 65 ans, ou moyennant réduction, à un âge compris entre 60 et 65 ans.

zaam zijn geweest, dan worden de algemeene regels, betreffende het toekennen van de Rijksbijdrage op de stortingen vanwege verzekerde en werkgever in den loop dier termijnen gedaan, toegepast.

Men begrijpt onmiddellijk het belang van de alzoo voor bedoelde werklieden voorziene voordeelen. En er worden eveneens bijzonder voordeelige bepalingen vastgesteld, wat het verleenen van den ouderdoms-rentetoeslag betreft.

Eerst en vooral wordt en voorgesteld dat vermelde toeslag hun *rechtens*, en zonder vermindering, op den leeftijd van 60 jaar zal worden verleend. De bepalingen van artikel 29 van de wet zijn op hen dus niet toepasselijk. Alzoo, terwijl de andere handarbeiders op 60 jaar slechts een toeslag kunnen ontvangen, verminderd tot ongeveer twee derde van den toeslag dien zij op 65 jaar zouden genieten, zullen de werklieden, in ongezonde nijverheden werkzaam, op dien leeftijd den heelen toeslag ontvangen. Maar vermeld voordeel zal echter niet worden toegestaan, tenzij aan deze van hen, die in de eene of andere dier nijverheden van 51 tot 60 jaar werkzaam zijn geweest, en, in den loop van elk dier jaren, de bij de speciale regeling voorgeschreven stortingen zullen hebben gedaan.

Voor de andere handarbeiders, worden er 15 jaar stortingen gevegd om, zonder een onderzoek omtrent hun bestaansmiddelen, den toeslag ten volle te kunnen ontvangen.

Wij voorzien zelfs de mogelijkheid voor bedoelde werklieden, den toeslag rechtens te bekomen, van den leeftijd van 55 jaar af voor de mannen, en van 50 jaar af, voor de vrouwen. Maar hier gaat het om een verminderden toeslag. Nochtans, om vermelde vermindering vast te stellen, zal men rekening houden met het feit dat hun het maximum-bedrag van den toeslag, gelijk boven wordt gezegd, op 60 jaar en niet op 65 jaar mag worden verleend. Hier nogmaals, wordt vereischt dat de belanghebbenden in den loop van de 10 jaren voorafgaande aan dat, waarin de toeslag werd gevraagd, tien stortingen zullen hebben gedaan.

Bij het ontwerp worden eveneens speciale regels voorzien voor de verzekerden die, gelet op hun leeftijd, onder het van kracht zijn der nieuwe wetgeving, niet meer tien stortingen zullen kunnen doen.

Men zal opmerken dat, wat het verleenen van den toeslag betreft, deze onder bovenbepaalde voorwaarden enkel en alleen zal worden toegekend aan de handarbeiders, die in den loop van de 10 jaren, onmiddellijk voorafgaande aan dat, waarin zij er zullen om vragen bedoeld voordeel te genieten, in een ongezonde nijverheid zullen gewerkt hebben.

Deze dus, die, gedurende hun loopbaan, in een soortgelijke nijverheid werkzaam zullen zijn geweest, en die ze vóór den leeftijd van het pensioen mochten hebben verlaten, zullen aan het gemeenschappelijk stelsel onderworpen blijven : de toeslag zal hun enkel op 65 jaar mogen worden verleend, of mits vermindering, op een leeftijd begrepen tusschen de jaren 60-65.

Un arrêté royal déterminera les industries et, pour chacune d'elles, les catégories d'ouvriers auxquelles s'appliqueront les dispositions exceptionnelles ci-dessus.

XIII. — Situation dans le régime futur, des bénéficiaires actuels de la pension de vieillesse (loi du 20 août 1920), de la majoration de rente de vieillesse et de l'allocation gratuite de vieillesse (loi du 10 décembre 1924) et du complément de pension, de majoration et d'allocation.

(Art. 73.)

Dès la mise en vigueur de la loi, il sera établi le montant total de la somme perçue annuellement par le bénéficiaire :

- 1° A titre de pension et de complément de pension;
- 2° ou à titre de majoration et de complément de majoration;
- 3° ou à titre d'allocation et de complément d'allocation.

Il sera accordé le taux maximum de la majoration de rente de vieillesse prévu par la présente loi, si l'intéressé bénéficie du taux maximum de la pension, de la majoration et de l'allocation et du taux maximum du complément; s'il ne bénéficie que d'un taux réduit, alors la nouvelle majoration sera diminuée proportionnellement. Les deux titres qui sont donc actuellement en leur possession, seront remplacés par un seul titre. S'il s'agit de deux conjoints, il ne sera plus accordé qu'une seule majoration au profit du mari. Les quatre titres qui peuvent être actuellement en possession des intéressés, seront donc alors remplacés par un seul titre.

Il ne sera donc pas enquêté sur le point de savoir si tous ces bénéficiaires sont, vu les règles nouvelles établies pour l'octroi de la majoration, encore en droit de bénéficier du nouveau taux. On considère qu'ils ont un droit acquis à ce dernier taux et que la nouvelle législation ne peut équitablement avoir un effet rétroactif.

Cependant, si des bénéficiaires ne recevaient pas ainsi le taux maximum de la nouvelle majoration et réclamaient, dans la suite, la revision de leur dossier, il va de soi que ce seront les nouvelles règles qui seront appliquées pour l'examen de cette demande. Et ainsi, s'il apparaît alors que le montant de leurs ressources réelles est supérieur à 3,600 francs ou 5,400 francs alors toute majoration leur sera retirée.

Een koninklijk besluit zal de nijverheden bepalen en, voor elk er van, de categorieën van werklieden, waarop bovenstaande uitzonderingsbepalingen zullen worden toegepast.

XIII. — Toestand waarin, onder het toekomstend stelsel, de huidige gerechtigden op het ouderdomspensioen (wet van 20 Augustus 1920), op den ouderdomsrentetoeslag en op de kosteloze ouderdomstoelage (wet van 10 December 1924), en op het aanvullend gedeelte van het pensioen, van den toeslag, van de toelage, zullen verkeerren.

(Art. 73.)

Zoodra de wet van kracht wordt, zal het totaal bedrag worden vastgesteld van de som, jaarlijks door de(n) gerechtigden ontvangen :

- 1° Als pensioen en aanvullend pensioen;
- 2° of als toeslag en als aanvullend gedeelte er van;
- 3° of als toelage en aanvullend gedeelte er van.

Het maximum-bedrag van den bij deze wet voorzien ouderdomsrentetoeslag zal worden verleend, zoo de belanghebbende het maximum-bedrag van het pensioen of van den toeslag of van de toelage en het maximum-bedrag van het aanvullend gedeelte er van geniet; indien hij slechts een verminderd bedrag geniet, dan zal de nieuwe toeslag in verhouding worden verminderd. De twee pensioenboekjes, die thans in hun bezit zijn, zullen dan door één enkel boekje worden vervangen. Indien het gaat om twee echtgenooten, dan zal er nog slechts één toeslag ten voordeele van den echtgenoot worden verleend. De vier pensioenboekjes, die thans in 't bezit van de belanghebbende kunnen zijn, zullen dan door één enkel pensioenboekje worden vervangen.

Er zal dus géén onderzoek worden ingesteld om te weten of al die pensioengerechtigden, gelet op de nieuwe regels vastgesteld voor het verleen van den toeslag, nog het recht hebben het nieuw bedrag te genieten. Men acht dat zij een verworven recht hebben op laatstvermeld bedrag en dat de nieuwe wetgeving billijkerwijze geen terugwerkende kracht mag hebben.

Nochtans, indien er pensioengerechtigden alzo het maximum-bedrag van den nieuwen toeslag niet mochten ontvangen, en later om de herziening van hun dossier zouden vragen, dan spreekt het vanzelf, dat de nieuwe regels zullen worden toegepast voor het onderzoek der aanvraag. En alzo, indien het dan bleek, dat het bedrag van hun werkelijke bestaansmiddelen 3,600 frank of 5,400 frank overschrijdt, zal alle toeslag hun alsdan worden ingetrokken.

XIV. — Situation dans le régime futur, des veuves, bénéficiaires actuelles, de la majoration de rente de veuve.

(Art. 74.)

La procédure ci-dessus sera appliquée pour l'octroi de la nouvelle majoration de rente de veuve. Celles qui bénéficient actuellement du taux maximum de la majoration (180 francs) recevront automatiquement, le taux maximum de la nouvelle majoration. Si elles ne bénéficient que d'une majoration réduite, la nouvelle majoration sera diminuée proportionnellement.

A noter, que dans le régime nouveau, la majoration de rente de veuve pourra se cumuler avec la majoration de rente de vieillesse. L'objet de ces deux avantages étant absolument distinct, il a paru qu'il n'était pas justifié de supprimer la majoration de rente de veuve lorsque l'intéressée était admise au bénéfice de la majoration de rente de vieillesse et de ne pas l'accorder si elle était bénéficiaire de la majoration de rente de vieillesse.

**

Nous demandons au Parlement de procéder le plus tôt possible à l'examen du présent projet. Si le vote intervenait dans un délai très rapproché, il serait possible de mettre en vigueur, à la date du 1er janvier 1931, ses dispositions relatives à la majoration de rente de vieillesse et de rente de veuve et, pour ce qui concerne les autres dispositions, à la date du 1er juillet 1931.

Nous ne devons pas perdre de vue, qu'il importe que tous, salariés, patrons et travailleurs indépendants soient mis au courant des obligations qui leur sont imposées par cette nouvelle législation et qu'à cette fin, un certain délai, doit exister entre la publication des arrêtés d'exécution dont l'élaboration demandera un certain temps, et la date de la mise en vigueur de la loi.

*Le Ministre de l'Industrie, du Travail
et de la Prévoyance Sociale,*

H. HEYMAN.

XIV. — Toestand waarin, onder het toekomstig stelsel, de weduwen, huidige gerechtigden op den weduwentoeslag, zullen verkeerden.

(Art. 74.)

Bovenstaande procedure zal worden toegepast op het verleen van den nieuwen weduwerentoeslag. Deze, die thans een maximum-bedrag van den toeslag (180 frank) genieten, zullen vanzelf het maximum-bedrag van den nieuwen toeslag ontvangen. Indien ze slechts een verminderden toeslag genieten, dan zal de nieuwe toeslag in evenredigheid worden vermindert.

Er valt op te merken, dat, in het nieuw stelsel, de weduwerentoeslag te zamen met den ouderdomsrentetoeslag zal mogen worden genoten. Vermits het voorwerp dier twee voordeelen geheel en al onderscheiden is, heeft het gebleken dat het niet gerechtvaardigd was den weduwerentoeslag in te trekken, wanneer de belanghebbende met den ouderdomsrentetoeslag werd begunstigd, en dien niet te verleen, indien zij reeds op den ouderdomsrentetoeslag gerechtigd was.

**

Wij vragen aan het Parlement zoohaast mogelijk dit ontwerp te onderzoeken. Indien het binnen een heel korten tijd werd goedgestemd, dan zou het mogelijk zijn, op 1 Januari 1931, de bepalingen er van betreffende den ouderdomsrente- en weduwerentoeslag in werking te laten treden en, wat de andere bepalingen betreft, op 1 Juli 1931.

Wij mogen niet uit 't oog verliezen, dat het noodig is dat allen, in en buiten dienstverband staande handarbeiders en werkgevers, op de hoogte zouden worden gezet van de verplichtingen, die hun ingevolge deze nieuwe wetgeving worden opgelegd en dat, te dien einde, een zeker tijdsverloop moet bestaan tusschen de uitgifte van de uitvoeringsbesluiten, voor het opmaken waarvan een zekeren tijd zal noodig zijn, en den datum, waarop de wet van kracht zal worden.

*De Minister van Nijverheid, Arbeid
en Maatschappelijke Voorzorg,*

H. HEYMAN.

PROJET DE LOI**ALBERT, ROI DES BELGES,***A tous, présents et à venir, SALUT.*

Notre Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance Sociale et Notre Ministre des Finances présenteront en Notre Nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

TITRE I**Des assurés obligatoires.****CHAPITRE I****DES ASSUJETTIS.**

Art. 1. — Sont soumis obligatoirement aux dispositions de la présente loi :

1° Les salariés des deux sexes occupés en Belgique ou à l'étranger, au service d'un employeur établi en Belgique;

2° Les travailleurs indépendants dont le revenu professionnel ne dépasse pas 18,000 francs par an.

Art. 2. — Ne sont pas soumis aux dispositions de la présente loi :

a) Les ouvriers mineurs et assimilés, régis par les lois spéciales relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des ouvriers mineurs;

b) Les employés régis par les lois spéciales relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés;

c) Les salariés occupés au service de l'État, des provinces et des communes, des établissements publics et des établissements d'intérêt public, régis soit par une loi prévoyant au moins l'octroi, aux intéressés, d'une pension de vieillesse, soit par un règlement prévoyant à la fois et conformément aux dispositions fondamentales de la présente loi, l'octroi, aux intéressés, d'une pension de vieillesse, à leur veuve, d'une pension de veuve et, à leurs orphelins âgés de moins de 16 ans, d'une allocation d'orphelins. Ce règlement est soumis, au préalable à l'examen du Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale.

WETSONTWERP**ALBERT, KONING DER BELGEN,***Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.*

Onze Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg en Onze Minister van Financiën worden er mee belast in Onzen naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de inhoud volgt :

TITEL I**Verplichte verzekering.****HOOFDSTUK I****VERZEKERINGSPLICHTIGEN.**

Art. 1. — Zijn er toe verplicht zich aan de bepalingen dezer wet te onderwerpen :

1° De in dienstverband staande handarbeiders van beiderlei kunne, in België of in den vreemde werkzaam, in dienst van een in België gevestigden werkgever;

2° De buiten dienstverband staande handarbeiders, wier bedrijfsinkomen 18,000 frank 's jaars niet overschrijdt.

Art. 2. — Zijn niet aan de bepalingen dezer wet onderworpen :

a) De mijnwerkers en de daarmee gelijkgestelden, beheerscht door de speciale wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood der mijnwerkers;

b) De bedienden, beheerscht door de speciale wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood der bedienden;

c) De handarbeiders, werkzaam voor het Rijk, de provinciën en de gemeenten, de openbare inrichtingen en de instellingen van openbaar belang, beheerscht 'tzij door een wet, waarbij minstens het verleenen van een ouderdomspensioen aan de belanghebbenden wordt voorzien, 'tzij door een reglement, waarbij terzelfdertijd en overeenkomstig de grondbepalingen dezer wet het verleenen wordt voorzien van een ouderdomspensioen aan de belanghebbenden, van een weduwepensioen aan hun weduwe en van een weezentoeelage aan hun weezen van beneden 16 jaar. Bedoeld reglement wordt, vooral, tot onderzoek aan den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg voorgelegd.

CHAPITRE II

DES VERSEMENTS PERSONNELS ET PATRONAUX
OBLIGATOIRES.SECTION I. — *Du montant des versements.*

Art. 3. — Le montant du versement personnel et celui de la cotisation patronale sont fixés pour chacun d'eux, aux chiffres suivants :

Salaire journalier.	Salaire annuel (260 jours).	VERSEMENT :	
		Par mois.	Par an.
Moins de 10 fr.	Moins de 2.600 fr.	2.50 fr.	30 fr.
De 10,01 à 15	De 2.000 à 3.900	3.50	42
De 15,01 à 20	De 3.900 à 5.200	5. »	60
De 20,01 à 25	De 5.200 à 6.500	6.50	78
De 25,01 à 30	De 6.500 à 7.800	8. »	96
De 30,01 à 35	De 7.800 à 9.100	9.50	114
De 35,01 à 40	De 9.100 à 10.400	11. »	132
Plus de 40 fr.	Plus de 10.400 fr.	12.50	150

Art. 4. — Le montant du versement est fixé, pour ce qui concerne les travailleurs indépendants, au minimum à 1,50 % du revenu professionnel de l'assuré, jusqu'à concurrence d'un revenu annuel de 12,000 francs.

Art. 5. — Le versement personnel des salariés et des travailleurs indépendants est dû, jusqu'au moment où l'assuré atteint l'âge de 65 ans, s'il est du sexe masculin, et de 60 ans, s'il est du sexe féminin.

La cotisation patronale est due pour tout salarié occupé au service de l'employeur. Toutefois, si l'assuré a dépassé l'âge de 65 ans, s'il est du sexe masculin et, de 60 ans, s'il est du sexe féminin, cette cotisation est versée au Fonds des veuves et des orphelins.

SECTION II. — *De la perception des versements.*

Art. 6. — Le versement personnel du salarié est prélevé sur son salaire par l'employeur.

L'employeur doit sa cotisation pour tout salarié occupé à son service aux époques qui seront fixées pour la perception du versement personnel.

Un arrêté royal fixera les règles à suivre pour la perception du versement personnel et de la remise de celui-ci ainsi que de la cotisation patronale à l'organisme d'assurance.

Art. 7. — Tout employeur est tenu d'inscrire dans le règlement d'atelier de son exploitation, une stipu-

HOOFDSTUK II

VERPLICHTE STORTINGEN VANWEGE HANDARBEIDER
EN WERKGEVER.AFDEELING I. — *Bedrag der stortingen.*

Art. 3. — Het bedrag der persoonlijke storting en dat van de werkgeversbijdrage worden, wat ieder van hen betreft, op de volgende cijfers vastgesteld :

Dagelijksch loon.	Jaarlijksch loon (260 dagen).	STORTING :	
		Per maand.	Per jaar.
Minder dan 10 fr.	minder dan 2.600 fr.	2.50 fr.	30 fr.
Van 10,01 tot 15	van 2.600 tot 3.900	3.50	42
Van 15,01 tot 20	van 3.900 tot 5.200	5. »	60
Van 20,01 tot 25	van 5.200 tot 6.500	6.50	78
Van 25,01 tot 30	van 6.500 tot 7.800	8. »	96
Van 30,01 tot 35	van 7.800 tot 9.100	9.50	114
Van 35,01 tot 40	van 9.100 tot 10.400	11. »	132
Meer dan 40 fr.	meer dan 10.400 fr.	12.50	150

Art. 4. — Het bedrag van de storting, wat de buiten dienstverband staande handarbeiders betreft, wordt minstens op 1.50 t. h. van het bedrijfsinkomen van de(n) verzekerde vastgesteld, tot beloop van een jaarlijksch inkomen van 12,000 frank.

Art. 5. — De persoonlijke storting van de in dienst- en buiten dienstverband staande handarbeiders is verschuldigd tot op het oogenblik, dat de verzekerde den leeftijd van 65 jaar bereikt wat een manlijken verzekerde betreft en van 60 jaar, wat een vrouwelijke verzekerde aangaat.

De werkgeversbijdrage is verschuldigd voor iedere(n) handarbeid(st)er, in den dienst van den werkgever werkzaam. Nochtans, als de verzekerde den leeftijd van 65 jaar heeft overschreden, wat een manlijken verzekerde betreft en, van 60 jaar, wat een vrouwelijke verzekerde betreft, dan wordt bedoelde bijdrage in het Fonds van weduwen en weezen gestort.

AFDEELING II. — *Inning der stortingen.*

Art. 6. — Het bedrag der persoonlijke storting van den in dienstverband staanden handarbeider wordt door den werkgever van zijn loon afgehouden. De werkgever is, voor iederen handarbeider in zijn dienst werkzaam, zijn bijdrage verschuldigd op de tijdstippen, die voor het innen der persoonlijke storting zullen worden vastgesteld.

Een koninklijk besluit zal het innen van de persoonlijke storting en het overmaken daarvan regelen alsmede van de werkgeversbedrage aan de verzekeringsinrichting.

Art. 7. — Ieder werkgever is er toe gehouden, in het werkplaatsreglement van zijn onderneming, een

lation additionnelle, déterminant les conditions dans lesquelles est opéré le prélèvement du versement personnel. Cette stipulation devra être conforme avec les dispositions de la présente loi et des arrêtés d'exécution.

Art. 8. — Le paiement de la cotisation personnelle et patronale est garanti par un privilège qui prend rang immédiatement après le n° 4bis et sous le n° 4ter, de l'article 69 de la loi du 16 décembre 1851 sur les privilèges et hypothèques.

Ce privilège s'étend au montant des cotisations personnelles au cas où l'employeur, ayant omis d'en effectuer le prélèvement, dans les délais légaux, a été, par application de l'article 62 de la loi, condamné à en opérer le paiement de ses propres deniers.

Art. 9. — Le versement du travailleur indépendant, est effectué et transmis à l'organisme d'assurance dans les conditions et aux époques qui seront fixées par arrêté royal.

Art. 10. — Un arrêté royal déterminera les règles à suivre pour l'évaluation du salaire, la perception du versement personnel et le transfert de celui-ci ainsi que de la cotisation patronale à l'organisme d'assurance, en ce qui concerne :

1° Les travailleurs dont la rémunération est payée, en tout ou en partie, en nature, ou dont la rémunération est constituée, en tout ou en partie, en pourboires, soit que ceux-ci soient versés directement à l'assuré ou par l'entremise de l'employeur;

2° Les travailleurs à façon, aux pièces ou à la tâche, lorsqu'ils sont occupés simultanément, soit à l'atelier, soit à domicile, au service de plusieurs employeurs;

3° Les travailleurs dont la rémunération n'est pas payée périodiquement;

4° Les travailleurs occupés d'une façon intermittente pour le compte d'un ou de plusieurs employeurs.

CHAPITRE III

DE LA CONTRIBUTION DE L'ÉTAT.

Art. 11. — L'État intervient dès le moment de la prise de cours de la rente viagère de vieillesse, par l'octroi d'une contribution annuelle égale à 50 % du montant de cette rente.

Cette contribution est fixée : 1° en ce qui concerne les assurés du sexe masculin, à 100 % pour ceux nés de 1867 à 1874, à 75 % pour ceux nés de 1875 à 1879 et à 60 %, pour ceux nés de 1880 à 1884; 2° en ce qui concerne les assurés du sexe féminin, à 100 % pour ceux nés de 1872 à 1874, à 75 % pour ceux nés de 1875 à 1879 et à 60 % pour ceux nés de 1880 à 1884.

Art. 12. — Le montant maximum annuel de la contribution de l'État est fixé à 1,200 francs lorsque la

aanvullingsbepaling in te lassen tot vaststelling der voorwaarden, waaronder de afhouding van de persoonlijke storting dient gedaan. Deze bepaling dient met de voorschriften dezer wet en met de uitvoeringsbesluiten overeen te stemmen.

Art. 8. — Het betalen der persoonlijke storting en werkgeversbijdrage wordt gewaarborgd door een voorrecht, dat onmiddellijk rang neemt na n° 4bis en onder 4ter van artikel 69 van de wet dd. 16 December 1951 op de voorrechten en hypotheek.

Dit voorrecht geldt eveneens wat het bedrag der persoonlijke stortingen betreft, in het geval waarin de werkgever, wegens verzuimde inhouding er van op de wettelijke tijdstippen, bij toepassing van artikel 62 der wet, er toe veroordeeld werd ze met zijn eigen geldmiddelen te betalen.

Art. 9. — De storting van den buiten dienstverband staanden handarbeider wordt gedaan en aan de verzekeringsinstelling overgemaakt onder de voorwaarden en op de tijdstippen die bij een koninklijk besluit zullen worden bepaald.

Art. 10. — Bij een Koninklijk besluit zullen de voorwaarden worden vastgesteld waaronder het loon dient geraamd, de persoonlijke storting geïnd en met de werkgeversbijdrage aan de verzekeringsinrichting overgemaakt, wat betreft :

1° De handarbeiders, wier bezoldiging geheel of gedeeltelijk in natura wordt uitgekeerd, of wier bezoldiging geheel of gedeeltelijk in drinkgeld bestaat, dat 'tzij rechtstreeks, 'tzij door het deden van den werkgever aan den verzekerde wordt uitbetaald;

2° De handarbeiders, betaald tegen maakloon, per stuk of per taak, wanneer zij terzelfdertijd, 'tzij in de werkplaats, 'tzij thuis voor verscheidene werkgevers werkzaam zijn;

3° De handarbeiders, die op geen geregelde tijdstippen worden bezoldigd;

4° De handarbeiders, die nu en dan voor rekening van één of meer werkgevers werkzaam zijn.

HOOFDSTUK III

RIJKSBIJDRAGE.

Art. 11. — Van het oogenblik af dat de ouderdomslifrente ingaat, komt het Rijk tegemoet door het verleenen van een jaarlijksche bijdrage gelijk aan 50 t. h. van het bedrag dier rente.

Vermelde bijdrage wordt bepaald : 1° wat de manlijke verzekerden betreft, op 100 t. h. voor deze geboren binnen 1867 en 1874; op 75 t. h. voor deze geboren binnen 1875 en 1879; op 60 t. h. voor deze geboren binnen 1880 en 1884; 2° wat de vrouwelijke verzekerden betreft, op 100 t. h. voor deze geboren binnen 1872 en 1874; op 75 t. h. voor deze geboren binnen 1875 en 1879, en op 60 t. h. voor deze geboren binnen 1880 en 1884.

Art. 12. — Het jaarlijksch maximum-bedrag van de Rijksbedrage wordt op 1,200 frank vastgesteld,

rente de vieillesse prend cours à 65 ans. Si l'entrée en jouissance de cette rente est fixée à un âge antérieur, le montant de cette contribution est réduit conformément à un barème établi par arrêté royal.

Art. 13. — La contribution de l'État n'est pas accordée aux assurés de nationalité étrangère sauf si la législation de leur pays d'origine prévoit l'octroi aux Belges d'avantages équivalents.

Art. 14. — La contribution de l'État est réversible au profit de la veuve dans les proportions fixées à l'article 17, IIb, 1° et au profit des bénéficiaires de rente visés à l'article 17, IIIb, dans la proportion de 30 %.

CHAPITRE IV

DES VERSEMENTS COMPLÉMENTAIRES.

Art. 15. — Les assujettis sont autorisés à effectuer des versements complémentaires pour les destinations prévues au chapitre V.

Toutefois, les assurances prévues à l'article 17, IIb, et IIIb, ne prennent cours que deux années après le premier de ces versements.

S'il y a interruption de plus d'un an dans les versements complémentaires, un nouveau délai de deux ans est applicable aux versements ultérieurs.

En cas de décès de l'assuré avant la fin de la période de deux ans, la quotité des sommes versées pour l'assuré, affectée aux assurances visées ci-dessus, est remise, sans intérêts, à la veuve, si l'assuré était marié, ou aux ayants-droit de l'assuré, si celui-ci était célibataire, veuf ou divorcé.

Art. 16. — Les versements complémentaires bénéficient de la contribution de l'État, dans les conditions et limites fixées au chapitre III.

CHAPITRE V

DE LA DESTINATION DES VERSEMENTS.

Art. 17. — I. Les versements effectués au compte d'un assujetti du sexe masculin, âgé de moins de 18 ans, sont affectés à l'assurance d'une rente viagère de vieillesse à prendre cours à la même époque et dans les mêmes conditions que la rente dont il est question au IIa, ci-après.

II. Les versements effectués au compte d'un assujetti du sexe masculin âgé de 18 ans et plus sont affectés :

a) A l'assurance d'une rente viagère de vieillesse à son profit et prenant cours, au choix de l'assuré, à son anniversaire entre 60 et 65 ans.

Pour obtenir la liquidation de sa rente avant l'âge de 65 ans, l'assuré doit en faire la demande à l'orga-

wanneer de ouderdomsrente op 65 jaar ingaat. Indien het ingaan der rente op een vroegeren leeftijd is bepaald, dan wordt het bedrag dier bijdrage verminderd overeenkomstig eene bij Koninklijk besluit vastgestelde berekeningstabel.

Art. 13. — De Rijksbijdrage wordt niet verleend aan verzekerden van vreemde nationaliteit, behoudens indien bij de wetgeving van het land, waaruit ze herkomstig zijn, het verleen van gelijkwaardige voordeelen aan de Belgen wordt voorzien.

Art. 14. — De Rijksbijdrage kan overgaan op de weduwe binnen de bij artikel 17, IIb, 1° bepaalde verhoudingen en op de bij artikel 17, IIIb, bedoelde rentegerechtigden, in verhouding van 30 t. h.

HOOFDSTUK IV

AANVULLENDE STORTINGEN.

Art. 15. — De verzekeringsplichtigen zijn er toe gemachtigd aanvullende stortingen te doen om daaraan de bij hoofdstuk V voorziene bestemming te geven. De bij artikel 17, IIb, en IIIb, voorziene verzekeringen gaan slechts in, twee jaar na de eerste dier stortingen.

Indien de aanvullende stortingen gedurende meer dan één jaar worden onderbroken, dan gaan bedoelde verzekeringen eveneens opnieuw in, na een tijdsverloop van twee jaar, wat de latere stortingen betreft.

Ingeval de verzekerde sterft vóór dat de termijn van twee jaar is verlopen, dan wordt het bedrag van de voor den verzekerde gestorte sommen, voor bovenbedoelde verzekeringen bestemd, zonder interest, aan de weduwe overgemaakt, indien de verzekerde getrouwd was, of aan de rechtverkrijgenden van den verzekerde, zoo laatstgenoemde echteloos, weduwnaar of gedivorceerd was.

Art. 16. — Voor de aanvullende stortingen, wordt de Rijksbijdrage, onder de voorwaarden en binnen de grenzen, bepaald bij hoofdstuk III, verleend.

HOOFDSTUK V

BESTEMMING DER STORTINGEN.

Art. 17. — I. De stortingen op rekening van een manliken verzekeringsplichtige van minder dan 18 jaar, worden bestemd tot het verzekeren van een ouderdomslijfrente, in te gaan op hetzelfde tijdstip en onder dezelfde voorwaarden als de rente, waarvan in benedenstaande IIa sprake.

II. De stortingen, gedaan op rekening van een manliken verzekeringsplichtige van méér dan 18 jaar worden bestemd :

a) Tot het verzekeren van een ouderdomslijfrente te ziinen voordeele, die, naar de keuze van den verzekerde, ingaat op zijn verjaardag binnen zijn 60- en 65-iarigen leeftijd.

Om vóór den leeftijd van 65 jaar de uitkeering zijner rente te bekomen, moet de verzekerde daartoe

nisme assureur, douze mois avant l'âge choisi pour l'entrée en jouissance. Dans ce cas, la rente qu'il eût acquise à 65 ans, est réduite conformément à un barème approuvé par arrêté royal.

L'assuré peut obtenir, au moment de l'ouverture de ses droits, le paiement en espèces, de la moitié, au plus, de la valeur capitalisée de sa rente;

b) En outre, 1° lorsque l'assujetti est marié, à l'assurance d'une rente viagère de veuve au profit de son épouse, pourvu que le mariage ait été contracté avant l'entrée en jouissance de la rente prévue au a) ci-dessus.

Si l'épouse a le même âge que l'assujetti, le montant de sa rente est fixé aux quotités ci-après, de la rente viagère de ce dernier :

En cas de décès de l'assujetti	Quotité
Avant 41 ans	35 %
A 41 "	36 %
A 42 "	37 %
A 43 "	38 %
A 44 "	39 %
A 45 "	40 %
A 46 "	41 %
A 47 "	42 %
A 48 "	43 %
A 49 "	44 %
A 50 "	45 %
A 51 "	46 %
A 52 "	47 %
A 53 "	48 %
A 54 "	49 %
A 55 ans et plus	50 %

Lorsqu'il y a différence d'âge entre l'assujetti et son épouse, le taux de la rente est modifié conformément à un barème approuvé par le Gouvernement.

La veuve peut obtenir, avec l'autorisation de la Commission supérieure des pensions de vieillesse, et seulement dans le cas où l'époux est décédé avant l'entrée en jouissance de sa rente, le paiement en espèces, de la moitié, au plus, de la valeur capitalisée de la rente dont elle est bénéficiaire;

2° Lorsque l'assujetti est célibataire, veuf ou divorcé, le capital assuré en vue de la constitution de la rente prévue au b) 1°, ci-dessus, reçoit les destinations suivantes :

a) Si l'assujetti décède avant d'être entré en jouissance de sa rente de vieillesse, la moitié de ce capital est attribuée à ses descendants ou, à leur défaut, à ses ascendants, et, à défaut d'ayants-droit compris dans ces deux catégories, à la personne ou aux per-

binen een termijn van minstens twaalf maand vóór den leeftijd, gekozen om de rente te genieten, bij het verzekeringsorganism een aanvraag indienen.

In dit geval wordt de rente die hij op 65-jarigen leeftijd zou hebben verkregen, overeenkomstig een bij Koninklijk besluit goed te keuren maatstal verminderd.

De verzekerden kan, op het oogenblik dat zijn rechten op bovenbedoelde rente ingaan, de uitkeering verkrijgen, in baar geld, van hoogstens de helft van de in-kapitaal-gevormde waarde zijner rente.

b) Bovendien, 1° wanneer de verzekeringsplichtige is gehuwd : tot het verzekeren van een weduwelijk-rente ten voordeele van zijn echtgenoot, mits hij in 't huwelijk is getreden vóór het ingaan van de in bovenstaande a) voorziene rente.

Indien de echtgenoot even oud is als de verzekeringsplichtige, wordt het bedrag harer rente bepaald naar onderstaande bedragen der lijfrente van den laatstgenoemde :

Ingeval de verzekerings- plichtige sterft :	Bedrag.
Vóór 41 jaar	35 t. h.
Op 41 "	36 t. h.
Op 42 "	37 t. h.
Op 43 "	38 t. h.
Op 44 "	39 t. h.
Op 45 "	40 t. h.
Op 46 "	41 t. h.
Op 47 "	42 t. h.
Op 48 "	43 t. h.
Op 49 "	44 t. h.
Op 50 "	45 t. h.
Op 51 "	46 t. h.
Op 52 "	47 t. h.
Op 53 "	48 t. h.
Op 54 "	49 t. h.
Op 55 " jaar of meer	50 t. h.

Wanneer de verzekeringsplichtige en zijn echtgenoot in leeftijd verschillen, wordt bedoeld rentebedrag, overeenkomstig een door de Regeering goedgekeurden maatstal gewijzigd.

Mits daartoe door de Hoogere Commissie voor ouderdomspensioenen gemachtigd, en, enkel in het geval dat de echtgenoot vóór het ingaan zijner rente overleden is, kan de weduwe de betaling in baar geld verkrijgen van hoogstens de helft van de in-kapitaal-gevormde waarde der rente, waarop zij recht heeft.

2° Wanneer de verzekeringsplichtige echteeloo, weduwnaar of gedivorceerd is, dan wordt het kapitaal, verzekerd met het oog op het vestigen van de bij bovenstaande b) 1°, voorziene rente, bestemd tot volgende doeleinden :

a) Indien de verzekeringsplichtige sterft vóór dat zijn ouderdomsrente is ingegaan, dan wordt de helft van dit kapitaal aan zijn afstammelingen of, bij dezer ontstentenis, aan zijn ascendenten verleend en, bij ontstentenis van rechtverkrijgenden in deze twee categoriën begrepen, aan den persoon of aan de per-

sonnes désignées par l'assujetti. Le reliquat est remis au Fonds des veuves et des orphelins.

b) Si l'assujetti entre en jouissance de sa rente de vieillesse, ce capital est versé au Fonds des veuves et des orphelins; toutefois, il peut demander que la moitié de ce capital soit converti en rente viagère à son profit : le reliquat est seul versé au Fonds des veuves et des orphelins.

Dans le cas d'un mariage ultérieur du pensionné, le Fonds assure une rente de veuve au profit de l'épouse. Si les conjoints sont du même âge, le montant de cette rente est égal à 50 % de la rente de l'époux prévue au IIa, ou lorsque le pensionné a usé de la faculté prévue à l'alinéa ci-dessus, à 50 % de la moitié de cette dernière rente. Si les conjoints sont d'âges différents, le taux de la rente est modifié conformément à un barème fixé par arrêté royal.

Si le pensionné décède sans avoir contracté mariage, et s'il n'a pas usé de la faculté prévue au premier alinéa, *in fine*, le capital, remis au Fonds des veuves et des orphelins reçoit les destinations prévues au II, 2°, a, ci-dessus. Si le pensionné a fait usage de cette faculté, le capital remis au Fonds demeure acquis à celui-ci.

III. Les versements effectués au compte d'un assujetti du sexe féminin sont affectés :

A) A l'assurance d'une rente viagère à son profit et prenant cours, au choix de l'assurée, à son anniversaire entre 55 et 60 ans.

L'intéressée qui désire obtenir la liquidation de cette rente, avant 60 ans, doit en faire la demande à l'organisme assureur dans un délai de 12 mois, au moins, avant l'âge choisi pour l'entrée en jouissance. Dans ce cas, la rente que l'intéressée eût acquise à 60 ans, est réduite conformément à un barème qui sera approuvé par arrêté royal.

L'assurée peut réclamer, au moment de l'ouverture de ses droits à la rente ci-dessus, le paiement en espèces de la moitié, au plus, de la valeur capitalisée de la rente viagère dont elle est bénéficiaire.

B) En outre, si l'intéressée est célibataire, veuve ou divorcée, et à condition qu'elle soit âgée de 18 ans accomplis et en exprime la volonté : à l'assurance, en cas de décès de l'assurée, avant l'entrée en jouissance de sa rente de vieillesse, du capital constitutif, à l'âge où le décès survient, d'une rente viagère égale à 30 % de la rente de vieillesse.

sonen door den verzekeringsplichtige aangeduid. Het overige wordt aan het Fonds voor weduwen en weezenen overgemaakt;

b) Indien de verzekeringsplichtige in 't genot treedt van zijn ouderdomsrente, dan wordt dit kapitaal in het Fonds voor weduwen en wezen gestort; nochtans, mag hij er om vragen dat de helft van bedoeld kapitaal, te zijnen voordeele, in lijfrente worde omgezet. Het overige alleen, wordt in het Fonds voor weduwen en wezen gestort.

Ingeval de gepensioneerde naderhand een huwelijk aangaat, wordt bij dit Fonds een weduwerente ten voordeele van de echtgenootte verzekerd. Indien de echtgenooten even oud zijn, dan is het bedrag van bedoelde rente gelijk aan 50 t. h. van de bij IIa, voorziene rente van den echtgenoot, of, gelijk aan 50 t. h. van de helft der laatstvermelde rente, wanneer de gepensioneerde van de bovenstaande alinea voorzien recht heeft gebruik gemaakt. Indien de echtgenooten niet even oud zijn, dan wordt het rentebedrag overeenkomstig een bij Koninklijk besluit bepaalde berekeningstabel gewijzigd.

Komt de gepensioneerde te overlijden, zonder in 't huwelijk te zijn getreden en, indien hij van het in de eerste alinea in fine voorzien recht géén gebruik heeft gemaakt, dan wordt aan het kapitaal, overgemaakt aan het Fonds voor weduwen en wezen, de bij bovenstaande II, 2°, a, voorziene bestemming gegeven. Heeft de gepensioneerde van bedoeld recht gebruik gemaakt, dan blijft het aan het Toelagefonds overgemaakt kapitaal daaraan verworven.

III. — De stortingén gedaan op rekening van een vrouwelijke verzekeringsplichtige worden bestemd :

A) Tot het verzekeren van een te haren voordeele gevestigde ouderdomslijfrente, die, naar de keus van de verzekerde, ingaat op haar verjaardag binnen haar 55- en 60-jarigen leeftijd.

Om vóór den leeftijd van 60 jaar, de uitkeering dier rente te bekomen, moet de belanghebbende daartoe, binnen een termijn van minstens 12 maand vóór den leeftijd, gekozen om de rente te genieten, bij het verzekeringsorganisme een aanvraag indienen. In dit geval wordt de rente, die zij op 60-jarigen leeftijd zou hebben verkregen, overeenkomstig een bij Koninklijk besluit goed te keuren berekeningstabel verminderd.

De verzekerde kan, op het oogenblik dat zij op voormelde rente gerechtigd wordt, de uitkeering verkrijgen, in haar geld, van hoogstens de helft der in-kapitaal-gevormde waarde der lijfrente, waarop zij is gerechtigd.

B) Bovendien, wanneer de belanghebbende echte-loos, weduwe of gedivorceerd is, en op voorwaarde dat zij den leeftijd van 18 jaar vervult en daartoe het verlangen uitdrukt : ingeval de verzekerde sterft vóór het ingaan harer ouderdomsrente, tot het verzekeren van het vormingskapitaal, op het oogenblik van haar overlijden, eener lijfrente gelijk aan 30 t. h. der ouderdomsrente.

L'assurée âgée de moins de 21 ans, est réputée majeure pour l'accomplissement de cette opération.

Cette assurance ne peut être conclue qu'au bénéfice de personnes dont l'assurée est le soutien et qu'elle doit désigner.

Elle ne sort ses effets que deux ans après la déclaration faite par l'assurée.

Un arrêté royal pris après consultation de la Commission supérieure des pensions de vieillesse, règle les modalités de ces opérations et les conditions dans lesquelles les capitaux constitutifs de rentes sont convertis en rentes au profit des bénéficiaires; il détermine les catégories de personnes qui peuvent, dans tous les cas, être désignées pour bénéficier de l'assurance.

Lorsque la personne désignée par l'intéressée n'est pas comprise parmi celles déterminées par l'arrêté royal visé ci-dessus, le Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale statue après consultation de la Commission supérieure des pensions de vieillesse.

Si l'assurée est mariée, cette assurance ne peut être conclue qu'au profit de son mari.

La désignation de la personne bénéficiaire d'assurance est révocable par l'assujettie.

CHAPITRE VI

DE L'ORGANISME D'ASSURANCE.

Art. 18. — La Caisse Générale d'Épargne et de Retraite est chargée de réaliser les assurances prévues par la présente loi.

Art. 19. — Un arrêté royal pris sur la proposition du Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale, fixe le tarif à appliquer par la Caisse de Retraite pour l'exécution des lois relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré. L'arrêté royal indique le taux de l'intérêt, des frais d'administration ainsi que la table de mortalité d'après laquelle les tarifs auront été calculés.

Tous les règlements établis par la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite pour l'exécution des lois relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré, sont soumis à l'approbation du Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale.

Art. 20. — A la fin de chaque période quinquennale, et s'il existe un excédent suffisant d'actif, la Caisse de Retraite répartit une partie de cet excédent à fixer par le Conseil d'administration, d'accord avec le Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale, entre les affiliés en vie ayant effectué des versements en exécution de la présente loi et

De verzekerde van minder dan 21 jaar gaat wat het vervullen dier verrichting betreft, voor meederjarig door.

Deze verzekering mag slechts worden aangegaan ten voordeele van personen, wier steun zij is, en die zij dient aan te duiden.

Zij wordt slechts van kracht, twee jaar na de door de verzekerde gedane verklaring.

Bij een Koninklijk besluit, gegeven na raadpleging van de Hoogere Commissie voor ouderdomspensioenen, worden de modaliteiten dier verrichtingen alsmede de voorwaarden geregeld, waaronder de vormingskapitalen van renten, in renten ten voordeele der gerechtigden worden omgezet, en, worden de categorieën van personen bepaald, die in elk geval mogen worden aangeduid om de verzekering te genieten.

Wanneer de door de belanghebbende aangeduide persoon niet is begrepen onder de bij bovenbedoeld Koninklijk besluit bepaalde personen, dan treft de Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg een beslissing, na de Hoogere Commissie voor ouderdomspensioenen, te hebben geraadpleegd.

Indien de verzekerde gehuwd is, dan mag bedoelde verzekering slechts ten voordeele van haar echtgenoot worden aangegaan.

De aanduiding van den persoon, gerechtigd op verzekering, mag door de verzekeringsplichtige worden ingetrokken.

HOOFDSTUK VI

VERZEKERINGSORGANISME.

Art. 18. — De Algemeene Spaar- en Lijfrentekas wordt er mee belast de bij deze wet voorziene verzekeringen te bewerkstellingen.

Art. 19. — Bij een Koninklijk besluit gegeven op voordracht van den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg, wordt het tarief bepaald, toe te passen door de Lijfrentekas ter uitvoering van de wetten op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood. Bij het Koninklijk besluit worden het bedrag van den interest en van de bestuurskosten vastgesteld alsmede de sterftelabel waarnaar de tarieven werden berekend.

Al de reglementen, door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas ter uitvoering van de wetten op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood opgemaakt, worden ter goedkeuring aan den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg voorgelegd.

Art. 20. — Op het einde van elken vijfjaarlijkschen termijn, en indien er een voldoende batig saldo bestaat, dan wordt door de Lijfrentekas een gedeelte van bedoeld overschot, vast te stellen door den bestuursraad in gemeen overleg met den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg, omgeslagen tusschen de nog in leven zijnde aange-

les bénéficiaires de rentes constituées en vertu de celle-ci.

Art. 21. — En vue de couvrir leurs frais d'administration, il sera accordé aux associations mutualistes reconnues qui interviendront, à titre d'intermédiaire entre les assurés et la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite pour l'exécution de la présente loi, un subside annuel dont le montant et les conditions d'octroi seront fixés par arrêté royal.

TITRE II

Des assurés libres.

Art. 22. — Toute personne, non assujettie à la présente loi, peut effectuer des versements en vue d'être affectés aux destinations prévues à l'article 17.

Art. 23. — Toutefois, les assurances prévues à l'article 17 II b et III b, ne prennent cours que deux années après le premier de ces versements.

S'il y a interruption de plus d'un an dans les versements, un nouveau délai de deux ans est applicable aux versements ultérieurs.

En cas de décès de l'assuré, avant la fin de la période de deux ans, la quotité des sommes versées pour l'assuré, affectée aux assurances visées ci-dessus, est remise, sans intérêts, à la veuve, si l'assuré était marié, ou, aux ayants-droit de l'assuré, si celui-ci était célibataire, veuf ou divorcé.

Art. 24. — La contribution de l'État est accordée, dans les conditions et limites fixées au chapitre III, du Titre I :

1° A l'épouse des assujettis et à leurs enfants légitimes ou dont ils ont assumé la charge, âgés de 6 ans au moins et de 18 ans au plus;

2° Aux personnes dont le revenu global taxable annuel ne dépasse pas 18,000 francs;

3° A l'épouse des assurés repris au 2° ci-dessus et à leurs enfants légitimes ou dont ils ont assumé la charge, âgés de 6 ans au moins et de 18 ans au plus.

Art. 25. — Toutefois, cette contribution n'est pas accordée s'il n'a pas été effectué annuellement au compte de l'assuré et depuis le 1er janvier de l'année de la mise en vigueur de la présente loi, un versement de 60 francs au moins pour les assurés du sexe masculin âgés de moins de 21 ans et pour les assurés du sexe féminin et de 120 francs au moins pour les autres assurés.

La contribution sera néanmoins accordée s'il n'y a,

slotenen, die in uitvoering dezer wet stortingen hebben gedaan, en de gerechtigden op krachtens deze wet gevestigde renten.

Art. 21. — Ten einde hunne beheerskosten te dekken, wordt er een jaarlijksch subsidie, waarvan bedrag en toekenningsvoorwaarden bij Koninklijk besluit zullen worden vastgesteld, aan de erkende mutualiteitsverenigingen verleend die, als tusschenpersoon, ter uitvoering dezer wet tusschen de verzekerden en de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas zullen optreden.

TITEL II

Vrijwillige verzekering.

Art. 22. — Ieder persoon, die ingevolge deze wet niet verzekeringsplichtig is, mag stortingen doen, ten einde daaraan de bij artikel 17 voorziene bestemmingen te geven.

Art. 23. — Nochtans, de bij artikel 17, II b en III b, voorziene verzekeringen gaan slechts in, twee jaar na de eerste dier stortingen.

Worden de stortingen gedurende meer dan één jaar onderbroken, dan gaan bedoelde verzekeringen eveneens opnieuw in, na een tijdsverloop van twee jaar wat de latere stortingen betreft.

Ingeval de verzekerde sterft vóór dat de termijn van twee jaar is verlopen, dan wordt het bedrag van de voor den zekerde gestorte sommen, voor bovenbedoelde verzekering bestemd, zonder interest, aan de weduwe overgemaakt, indien de verzekerde gehuwd was, of aan de rechtverkrijgenden van den verzekerde, indien deze echeloos, weduwnaar of gedi-vorceerd was.

Art. 24. — De Rijksbijdrage wordt verleend, onder de voorwaarden en binnen de grenzen, vastgesteld bij hoofdstuk III, titel I :

1° Aan de echtgenoot van de verzekeringsplichtigen alsmede hun wettige kinderen of aan die, waarvan zij den last op zich hebben genomen, en minstens 6 en hoogstens 18 jaar oud zijn;

2° Aan de personen, wier globaal jaarlijksch belastbaar inkomen 18,000 frank niet overschrijdt;

3° Aan de echtgenoot van de in voorgaand 2° vermelde verzekerden, alsmede aan hun wettige kinderen of aan die, waarvan zij den last op zich hebben genomen, en minstens 6 en hoogstens 18 jaar oud zijn.

Art. 25. — Bedoelde bijdrage echter wordt niet verleend, indien er niet jaarlijks op de rekening van den verzekerde en zulks van 1 Januari af van het jaar dat deze wet in werking treedt, een storting van minstens 60 frank werd gedaan voor de manlijke verzekerden van minder dan 21 jaar en voor de vrouwelijke verzekerden, en van minstens 120 frank voor de andere verzekerden.

De bijdrage zal niettemin worden verleend, indien

dans les versements, qu'une interruption d'une année pour les assurés nés en 1873 et 1874, de deux années pour ceux nés de 1875 à 1879, ce nombre étant augmenté alors successivement d'une unité par période quinquennale.

Art. 26. — Les versements des assurés libres sont remis à l'organisme assureur soit directement, soit par l'intermédiaire des sociétés mutualistes reconnues.

TITRE III

De la majoration de rente de vieillesse.

Art. 27. — Il est accordé, dans les conditions ci-après, aux assurés de nationalité belge, nés de 1867 à 1907, une majoration de rente de vieillesse, dont le montant annuel est fixé au tableau annexé à la présente loi. Ce montant pourra être modifié par arrêté royal dans le cas où des changements seraient apportés aux tarifs de l'organisme d'assurance.

Art. 28. — La majoration est payable lorsque l'assuré atteint l'âge de 65 ans accomplis. L'assuré qui obtient la liquidation de sa rente viagère de vieillesse, à un âge antérieur, peut bénéficier, à partir du même âge, de la majoration, moyennant réduction, conformément à un barème établi par arrêté royal.

Art. 29. — En cas d'existence des deux conjoints, la majoration de rente ne peut être accordée qu'au mari. Toutefois, lorsque l'épouse a été elle-même assujettie et qu'elle atteint l'âge de 65 ans, avant son mari, elle peut recevoir alors, et jusqu'au moment où son mari atteint cet âge, 50 % de la majoration afférente à l'année de naissance de ce dernier.

Art. 30. — En cas de séparation de fait, des deux conjoints, la majoration est payable, par moitié, à chacun des deux époux.

Art. 31. — Cette majoration est accordée aux ressortissants des pays étrangers dont la législation prévoit l'octroi d'un avantage équivalent aux Belges.

Art. 32. — Sauf pour les assujettis de nationalité belge, à qui la majoration aura été accordée, en vertu de l'article 33, celle-ci n'est payable qu'à la condition, pour l'assuré, d'avoir sa résidence en Belgique.

Cette dernière condition n'est pas imposée aux assujettis de nationalité étrangère, à qui la majoration aura été accordée, en vertu de l'article 32, lorsque leur pays d'origine accorde aux Belges et, dans les conditions analogues, un avantage équivalent.

de stortingens slechts één jaar werden onderbroken, wat de in 1873 en 1874 geboren verzekerden betreft, en twee jaar wat de binnen 1875 en 1879 geboren verzekerden aangaat, met dien verstande dat bedoeld aantal onderbrekingen alsdan achtereenvolgens om de vijf jaar, met één eenheid wordt vermeerderd.

Art. 26. — De stortingens der vrijwillig-verzekerden worden 't zij rechtstreeks, 't zij door het toedoen van de erkende mutualiteitsverenigingen aan het verzekeringsorganisme overgemaakt.

TITEL III

Ouderdomsrentetoeslag.

Art. 27. — Aan de Belgische verzekerden, geboren binnen de jaren 1867 en 1907, wordt onder beneden-opgegeven voorwaarden een ouderdomsrentetoeslag verleend, waarvan het jaarlijksch bedrag is vastgesteld op de bij deze wet gevoegde tabel. Bedoeld bedrag kan bij Koninklijk besluit worden gewijzigd, ingeval de tarieven van het verzekeringsorganisme mochten worden veranderd.

Art. 28. — De toeslag is betaalbaar, wanneer de verzekerde den leeftijd van 65 jaar vervult. De verzekerde, die de betaalbaarstelling van zijn ouderdomslijfrente op een vroegeren leeftijd verkrijgt, mag van denzelfden leeftijd af, mits vermindering, overeenkomstig eene bij Koninklijk besluit vastgestelde berekeningstabel, met den toeslag worden begunstigd.

Art. 29. — Ingeval de twee echtgenooten nog in leven zijn en samenwonen, dan mag de rentetoeslag slechts aan den man worden verleend. Nochtans, wanneer de echtgenoot zelf verzekeringsplichtig was en zij vóór haar echtgenoot den leeftijd van 65 jaar vervult, dan kan zij, tot op het oogenblik dat haar echtgenoot dien leeftijd bereikt, 50 t. h. van den toeslag, tot het geboortjaar van den laatstgenoemde betrekkelijk, ontvangen.

Art. 30. — Ingeval de echtgenooten feitelijk gescheiden zijn, dan is de toeslag bij helften aan beide echtgenooten betaalbaar.

Art. 31. — Bedoelde toeslag wordt verleend aan de onderhoorigen van vreemde landen, waarvan in de wetgeving het verleenen van een gelijkwaardig voordeel aan de Belgen wordt voorzien.

Art. 32. — Behoudens wat de verzekeringsplichtigen van Belgische nationaliteit betreft, aan wie krachtens artikel 33 de toeslag werd verleend, is deze slechts betaalbaar, op voorwaarde dat de verzekerde zijn verblijfplaats in België heeft.

Laatstvermelde voorwaarde wordt niet opgelegd aan de verzekeringsplichtigen van vreemde nationaliteit, aan wie krachtens artikel 33 de toeslag werd verleend wanneer hun land, waaruit zij herkomstig zijn, onder dergelijke voorwaarden aan de Belgen een gelijkwaardig voordeel toekent.

Art. 33. — La majoration est acquise de droit à tous ceux qui ont été assujettis de 51 à 65 ans, à condition qu'il ait été effectué à leur compte, au cours de chacune de ces années, suivant l'année de naissance de l'assuré, les versements minima prescrits à l'article 23 de la loi du 10 décembre 1924 et les versements légaux prescrits par la présente loi.

La majoration est également acquise, de droit, à 60 ans, dans les conditions prévues à l'article 28, à l'assuré du sexe féminin qui aura effectué les versements ci-dessus de 46 à 60 ans. L'assurée peut retarder l'entrée en jouissance de la majoration jusqu'à l'âge de 65 ans, sans obligation de versements ultérieurs. La réduction prévue à l'article 28 n'est pas alors opérée.

Toutefois, pour les assujettis nés du 1er janvier 1868 au 31 décembre 1882, la majoration leur est acquise, de droit, à 65 ans, s'il a été effectué à leur compte les versements minima prescrits à l'article 23 de la loi du 10 décembre 1924, et, en outre, un versement annuel légal, prescrit par la présente loi, si l'assuré est né en 1868, deux versements si l'assuré est né en 1869, ce nombre étant ensuite augmenté d'une unité pour chacune des années suivantes.

Lorsqu'il s'agit d'un assujetti du sexe féminin né du 1er janvier 1872 au 31 décembre 1887, la majoration peut également leur être accordée, de droit, à 60 ans, dans les conditions fixées à l'article 28 s'il a été opéré, à son compte, les versements minima prescrits par la loi du 10 décembre 1924 et, en outre, un versement légal prescrit par la présente loi, si elle est née en 1872; deux versements si elle est née en 1873, ce nombre étant augmenté d'une unité pour chacune des années suivantes.

Art. 34. — Pour l'application de la présente loi, un versement annuel légal doit comprendre, pour ce qui concerne les salariés, au moins dix versements mensuels, opérés au cours de l'année.

Art. 35. — L'assuré qui, pendant l'année en cours, a été occupé en qualité de salarié pendant moins de dix mois et plus de quatre mois, peut parfaire, par des versements libres, le nombre de versements mensuels requis à l'article précédent pour la constitution d'un versement annuel légal. La somme totale à verser ainsi par l'assuré sera au moins égale au montant du versement personnel et de la cotisation patronale afférent à la classe dans laquelle il a été compris pendant le mois au cours duquel il a cessé d'être occupé, multiplié par le nombre de mois à parfaire.

Ce versement complémentaire doit être opéré pendant l'année en cours.

Art. 33. — De toeslag wordt rechtens verkregen door al deze, die binnen de jaren 51 en 65 verzekeringsplichtig waren, op voorwaarde dat op hun rekening, in den loop van elk dier jaren, volgens het geboortejaar van verzekerde, de bij artikel 23 van de wet dd. 10 December 1924 voorgeschreven minima stortingen en de bij deze wet voorgeschreven wettelijke stortingen werden gedaan.

De toeslag wordt eveneens rechtens verkregen op 60 jaar, onder bij artikel 28 voorziene voorwaarden, door de vrouwelijke verzekerde, die binnen de jaren 46 en 60 bovenvermelde stortingen zal hebben gedaan. De verzekerde mag tot op den leeftijd van 65 jaar, de ingetreding van den toeslag uitstellen, zonder er toe verplicht te zijn nog stortingen te doen. De bij artikel 28 voorziene vermindering wordt dan niet toegepast.

Nochtans, wat de verzekeringsplichtigen betreft, geboren binnen den termijn van 1 Januari 1868 en 31 December 1882, verkrijgen deze, op 65 jaar, rechtens den toeslag, indien op hun rekening de bij artikel 23 van de wet dd. 10 December 1924 voorgeschreven minima-stortingen werden gedaan, en bovendien één wettelijke jaarlijksche storting, bij deze wet voorgeschreven zoo de verzekerde in 1868 is geboren, twee stortingen, zoo de verzekerde in 1869 is geboren, met dien verstande dat het aantal stortingen daarna voor elk volgend jaar met één eenheid wordt vermeerderd.

Wanneer het gaat om een vrouwelijke verzekeringsplichtige, geboren binnen den termijn van 1 Januari 1872 en 31 December 1887, mag de toeslag haar eveneens, op 60 jaar, rechtens, onder de bij artikel 28 vastgestelde voorwaarden, worden verleend, indien op haar rekening de bij de wet van 10 December 1924 voorgeschreven minima - stortingen werden gedaan en, bovendien, één wettelijke storting, bij deze wet voorgeschreven, zoo zij in 1872 is geboren; twee stortingen zoo zij in 1873 is geboren, met dien verstande dat het aantal stortingen voor elk volgend jaar met één eenheid wordt vermeerderd.

Art. 34. — Voor de toepassing dezer wet dient één wettelijke jaarlijksche storting, wat de in dienstverband staande arbeiders betreft, te bestaan uit minstens tien maandelijksche stortingen, in den loop van 't jaar gedaan.

Art. 35. — De verzekerde die, in den loop van 't jaar, gedurende minder dan tien maand en meer dan vier maand als verzekeringsplichtige in dienst van een werkgever werkzaam was, kan, door vrijwillige stortingen het aantal maandstortingen volmaken, in vorig artikel vereischt ter vorming van één wettelijke jaarstorting. Gansch de aldus door verzekerde te storten som zal, minstens, gelijk staan met het bedrag der persoonlijke storting en der werkgeversbijdrage, dat in verband is met de klasse waarin hij werd begrepen tijdens de maand waarin hij zijn dienst staakte, vermenigvuldigd met het getal der aan te vullen maanden.

Die volmakende storting dient in het loopende jaar te worden gedaan.

Art. 36. — Les assujettis qui ne se trouvent pas dans les conditions pour bénéficier, de droit, de la majoration ainsi que les assurés libres, peuvent recevoir la majoration de rente de vieillesse à condition pour les uns et les autres que leurs ressources réelles annuelles ne soient pas supérieures à 3,600 francs si l'assuré est célibataire, veuf ou divorcé et à 5,400 fr. s'il s'agit d'un assuré du sexe masculin marié. Ces sommes sont augmentées de 1,200 francs par enfant âgé de moins de 16 ans à charge de l'assuré.

Si le demandeur dispose de certaines ressources, le taux maximum de la majoration est diminué du montant de ces ressources suivant un barème par tranches qui est établi par arrêté royal.

Art. 37. — Il n'est pas tenu compte, pour l'application de l'article 36, des rentes de vieillesse et de veuves constituées en exécution de la loi du 10 décembre 1924 et de la présente loi, ainsi que des rentes de vieillesse et de veuves constituées en exécution des lois relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des employés et des allocations accordées en vertu de ces lois.

Art. 38. — Il doit, de plus, avoir été effectué, au compte des assurés visés à l'article 36, les versements minima prévus à l'article 25 de la présente loi.

Art. 39. — Si l'assuré n'a pas effectué le nombre de versements annuels légaux, le montant de la majoration auquel il pourrait prétendre si cette condition avait été remplie, est diminué proportionnellement au rapport entre le nombre de versements annuels que l'assuré a opérés et celui qu'il aurait dû effectuer.

Art. 40. — Dans le cas où le nombre de versements légaux annuels est inférieur à la moitié de celui que l'assuré aurait dû opérer, la majoration ne sera pas accordée.

Art. 41. — Les versements effectués au compte des assurés obligatoires, en cette dernière qualité, sont pris en considération pour l'application de l'article 38 ci-dessus.

Art. 42. — Un arrêté royal fixera les conditions d'octroi de la majoration aux vieillards hospitalisés dans un établissement public ou privé aux frais des pouvoirs publics.

Art. 43. — En cas de décès d'un bénéficiaire de la majoration de rente de vieillesse, les arrérages échus et non payés sont liquidés aux personnes ci-après :

1° Au conjoint avec lequel le bénéficiaire de la majoration cohabitait et chez qui il est décédé;

2° A défaut du conjoint, aux enfants ou à tout

Art. 36. — De verzekeringsplichtigen, die niet aan de vereischten beantwoorden om rechtens den toeslag te genieten alsmede de vrijwillig-verzekerden mogen den ouderdomsrentetoeslag ontvangen op voorwaarde, wat beide categorieën van verzekerden betreft, dat hun werkelijke jaarlijksche bestaansmiddelen 3,600 frank niet overschrijden, indien de verzekerde echteeloos, weduwnaar of gedivorceerd is, en 5,400 frank indien het gaat om een manlijken gehuwden verzekerde. Deze sommen mogen met 1,200 frank per kind van minder dan 16 jaar te laste van verzekerde, worden vermeerderd.

Indien de aanvrager over sommige bestaansmiddelen beschikt, dan wordt het maximum bedrag van den toeslag verminderd met het bedrag dier bestaansmiddelen, naar een bij Koninklijk besluit trapsgewijs vastgestelde berekeningstabel.

Art. 37. — Wat de toepassing van artikel 36 betreft, wordt er geen rekening gehouden met de ouderdoms- en weduwerenten, gevestigd in uitvoering van de wet d.d. 10 December 1924 en van deze wet, noch met de ouderdoms- en weduwerenten, gevestigd in uitvoering van de wetten op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood der bedienden, noch met de krachtens bedoelde wetten verleende toelagen.

Art. 38. — Bovendien, moeten op de rekening van de bij artikel 36 bedoelde verzekerden, de minima-stortingen gedaan zijn, voorzien bij artikel 25 dezer wet.

Art. 39. — Indien de verzekerde het aantal wettelijke jaarstortingen niet heeft gedaan, dan wordt het bedrag van den toeslag, waarop hij aanspraak zou kunnen maken, indien hij aan bedoeld vereischte had voldaan, in evenredigheid verminderd naar gelang het aantal jaarstortingen, die de verzekerde heeft gedaan, in verband staan met deze, die hij had moeten doen.

Art. 40. — Ingeval het aantal wettelijke jaarstortingen niet de helft bereikt van het aantal, dat de verzekerde had moeten doen, wordt de toeslag niet verleend.

Art. 41. — De stortingen, op de rekening van de verzekeringsplichtigen als dusdanig verricht, worvoor de toepassing van bovenvermeld artikel 38 in aanmerking genomen.

Art. 42. — Bij een Koninklijk besluit zullen de voorwaarden worden bepaald, waaronder de toeslag zal worden verleend aan de bejaarde lieden, in een openbaar of bijzonder gesticht ten bezware van openbare machten ter verpleging opgenomen.

Art. 43. — Bij overlijden van een begunstigde met den ouderdomsrentetoeslag, worden de vervallen en nog niet uitbetaalde termijnen aan benedenvermelde personen uitgekeerd :

1° Aan de(n) echtgenoot(e) met wie(n) de begunstigde met den toeslag samenwoonde en overleden is;

2° Bij onstentenis van echtgenoot(e), aan de kin-

autre personne avec qui le bénéficiaire vivait, à condition que celui-ci soit décédé chez celui qui réclame les arrérages échus.

Si le bénéficiaire était hospitalisé dans un établissement public ou privé, les arrérages sont également payés aux personnes reprises ci-dessus, si celles-ci intervenaient dans les frais d'hospitalisation. La partie saisissable de la majoration est payée à l'établissement hospitalier jusques et y compris le trimestre au cours duquel le bénéficiaire est décédé.

Art. 44. — En vue de liquider les dépenses résultant du paiement des majorations de rentes de vieillesse, il est institué un fonds dénommé *Fonds des dotations pour le paiement des majorations de rentes de vieillesse*.

Ce Fonds est rattaché à la Caisse des Dépôts et Consignations.

Il est alimenté par une allocation annuelle de cinq cent vingt-cinq millions, inscrite au Budget ordinaire de l'État et, éventuellement, par des ressources exceptionnelles qui seront sollicitées de la législation.

TITRE IV

De la majoration de rente de veuve et des allocations d'orphelins.

Art. 45. — Il est accordé, dans les conditions ci-après, aux veuves, de nationalité belge, des assurés nés de 1867 à 1907, une majoration de rente dont le montant annuel est fixé au tableau annexé à la présente loi. Ce montant pourra être modifié par arrêté royal dans le cas où des changements seraient apportés aux tarifs de l'organisme d'assurance.

Art. 46. — Cette majoration est accordée aux veuves de nationalité étrangère, si la législation de leur pays d'origine prévoit l'octroi d'avantages équivalents à nos nationaux.

Art. 47. — La majoration prend cours à la même époque que la rente de veuve. Toutefois, lorsqu'il s'agit d'une veuve ayant recouvré la nationalité belge, postérieurement à cette époque, la majoration n'est payable qu'à partir du premier du mois qui suit celui au cours duquel les formalités légales prescrites à cette fin ont été accomplies.

Art. 48. — La majoration est accordée aux veuves des assurés au compte desquels ont été effectués les versements minima prévus à l'article 25 de la présente loi.

Art. 49. — La majoration cesse d'être payée dans le cas où le bénéficiaire se remarie.

Art. 50. — Il est accordé au conjoint survivant d'un assuré, une allocation annuelle de 240 francs par

deren of aan ieder ander persoon, waarmede de begunstigde leefde, mits deze is overleden bij den gene, die de vervallen termijnen opeischt.

Indien de begunstigde in een openbaar of bijzonder gesticht ter verpleging was opgenomen, worden de vervallen termijnen insgelijks aan voormelde personen, indien deze in de verplegingskosten zijn tegemoet gekomen, uitbetaald. Het voor beslagname vatbaar gedeelte van den toeslag wordt aan het verplegingsgesticht uitgekeerd tot en met inbegrip van het kwartaal, waarin de begunstigde is overleden.

Art. 44. — Om de uitgaven te vereffenen, die uit het betalen van den toeslag der ouderdomsrenten voortvloeien, wordt er een fonds tot stand gebracht, onder de benaming van *Dotatiënfonds ter uitkeering van den toeslag der ouderdomsrenten*.

Bedoeld Fonds wordt bij de Deposito- en Consignatiekas aangesloten.

Het wordt gestijfd door een jaarlijksche toelage van 525,000,000 frank, ingeschreven op het gewoon Rijksbudget en, in voorkomend geval, door buitengewone geldmiddelen, die van de wetgevende macht zullen worden gevraagd.

TITEL IV

Toeslag van weduwerente en weezentoeelagen. Speciale bepalingen.

Art. 45. — Onder benedenopgegeven voorwaarden wordt aan de weduwen, van Belgische nationaliteit, van verzekerden geboren binnen 1867 en 1907 een rentetoeslag verleend, waarvan het jaarlijksch bedrag op de bij deze wet gevoegde tabel wordt bepaald. Dit bedrag zal bij Koninklijk besluit kunnen worden gewijzigd, ingeval in de tarieven van het verzekeringsorganisme veranderingen mochten worden toegebracht.

Art. 46. — Bedoelde toeslag wordt aan de weduwen van een vreemde nationaliteit verleend, indien in de wetgeving van het land, waaruit ze herkomstig zijn, het verleen van gelijkwaardige voordeelen aan de Belgen wordt voorzien.

Art. 47. — De toeslag gaat in op hetzelfde tijdstip als de weduwerente. Nochtans, wanneer het gaat om een weduwe, die na dit tijdstip de Belgische nationaliteit wederom heeft verworven, dan is de toeslag slechts betaalbaar van den eersten dag af der maand, volgende op die, waarin de daartoe voorgeschreven wettelijke formaliteiten werden vervuld.

Art. 48. — De toeslag wordt verleend aan de weduwen van de verzekerden, zoo op rekening van laatstgenoemden de bij artikel 25 dezer wet voorziene minima-stortingen werden gedaan.

Art. 49. — De toeslag wordt niet meer uitbetaald, ingeval de gerechtigde hertrouwt.

Art. 50. — Aan de overleden echtgenoot van een verzekerde wordt, per kind van minder dan 16 jaar

enfant âgé de moins de 16 ans à charge de ce dernier.

En cas de décès du conjoint survivant, le montant de cette allocation est portée à 420 francs et est payée à la personne ou l'organisme qui pourvoit à l'entretien de l'enfant.

En cas de décès d'un assuré du sexe féminin, célibataire, veuf ou divorcé, et s'il existe des enfants âgés de moins de 16 ans, une allocation de 240 francs est payée à la personne ou à l'organisme qui pourvoit à l'entretien de ces enfants. Cette allocation ne peut se cumuler avec celle prévue au § 2 du présent article.

Art. 51. — Les majorations de rente de veuve et les allocations d'orphelins sont à charge du Fonds dénommé *Fonds des veuves et des orphelins*, dont l'organisation et le fonctionnement seront réglés par arrêté royal.

Art. 52. — Le Fonds des veuves et des orphelins jouit de la personnification civile; il peut recevoir des dons et legs moyennant autorisation préalable du Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale.

Ce Fonds est alimenté :

1° Par les recettes prévues à l'article 17, II, 2°;

2° Par une contribution annuelle de l'État;

3° Par les cotisations patronales des salariés qui ont dépassé l'âge de 65 ou 60 ans, selon le sexe;

4° Par une contribution fixée à 10 francs à payer pour les assurés du sexe masculin.

Cette contribution est prélevée sur le montant des versements remis à l'organisme d'assurance.

TITRE V

Dispositions spéciales.

Art. 53. — Les travailleurs occupés dans une industrie particulièrement insalubre sont autorisés à fixer l'entrée en jouissance de la rente de vieillesse formée par les versements ci-après, à partir de 55 ans pour les assurés du sexe masculin et de 50 ans, pour les assurés du sexe féminin.

Art. 54. — Pour ce qui concerne les travailleurs de ces industries, le montant du versement personnel et celui de la cotisation patronale sont fixés, pour chacun d'eux, aux chiffres suivants :

Classes	SALAIRE QUOTIDIEN.	VERSEMENTS	
		par mois.	par année.
1	Moins de 10 fr.	4 fr.	48 fr.
2	10,01 à 15	6	72
3	15,01 à 20	8	96
4	20,01 à 25	10	120
5	25,01 à 30	12	144
6	30,01 à 35	14	168
7	35,01 à 40	16	192
8	plus de 40 fr.	18	216

en ten laste van laatstgenoemde, een jaarlijksche toelage van 240 frank verleend.

Ingeval de overlevende echtgenote sterft, dan wordt het bedrag dier toelage op 420 frank gebracht en aan den persoon of de inrichting uitbetaald, die in het onderhoud van 't kind voorziet.

Ingeval een vrouwelijke verzekerde sterft, die echteeloot, weduwe of gedivorceerd is, en indien er kinderen zijn van minder dan 16 jaar, dan wordt er aan den persoon of de inrichting uitbetaald, die in het onderhoud dier kinderen voorziet, eene toelage van 240 frank uitbetaald. Laatstbedoelde toelage mag met deze in paragraaf 2 van dit artikel voorzien, niet samengaan.

Art. 51. — De toeslag van weduwerente en de wezentoeelagen zijn ten laste van het *Fonds voor weduwen en weezen*, waarvan de inrichting en de werking bij Koninklijk besluit zullen worden geregeld.

Art. 52. — Het Fonds voor weduwe en weezen geniet rechtspersoonlijkheid; het mag giften en legaten ontvangen, mits daartoe vooraf door den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg te zijn gemachtigd.

Bedoeld Fonds wordt gestijfd :

1° Door de bij artikel 17, II, 2° voorziene ontvangsten;

2° Door een jaarlijksche Rijkshijdrage;

3° Door de werkgeversbijdragen der in dienstverband staande verzekeringsplichtigen, die, naar kunne, den leeftijd van 60 of 65 jaar hebben overschreden;

4° Door een bijdrage, op 10 frank vastgesteld, door de manlijke verzekerden te betalen.

Deze bijdragen wordt geheven op het bedrag van de stortingen, aan het verzekeringsorganisme overgemaakt.

TITEL V

Speciale bepalingen.

Art. 53. — De handarbeiders, in een vooral ongezonde nijverheid werkzaam, worden er toe gemachtigd de ingenottreding der ouderdomsrente door benedenopgegeven stortingen gevestigd, vanaf den leeftijd van 55 jaar vast te stellen, wat de manlijke verzekerden betreft, en van 50 jaar, wat de vrouwelijke verzekerden aangaat.

Art. 54. — Angaande de handarbeiders in bedoelde nijverheden werkzaam, worden het bedrag van de persoonlijke storting en dat der werkgeversbijdrage voor ieder van hen, op de volgende cijfers vastgesteld :

Klassen.	DAGELIJSCH LOON.	STORTINGEN	
		Maandelijks.	Jaarlijks.
1	Minder dan 10 fr.	4 fr.	48 fr.
2	10,01 tot 15	6	72
3	15,01 tot 20	8	96
4	20,01 tot 25	10	120
5	25,01 tot 30	12	144
6	30,01 tot 35	14	168
7	35,01 tot 40	16	192
8	meer dan 40 fr.	18	216

Art. 55. — La contribution de l'État est accordée dans les proportions fixées à l'article 11, dès la prise de cours de la rente constituée par ces versements, sans que toutefois, le montant maximum de cette contribution dépasse 1,200 francs.

Art. 56. — Par dérogation aux dispositions de l'article 23, la majoration de rente de vieillesse portée au tableau annexé à la présente loi est accordée, de droit, et sans réduction, à l'âge de 60 ans aux travailleurs des deux sexes, régis par les présentes dispositions, qui auront opéré chaque année les versements ci-dessus, de 51 à 60 ans.

Toutefois, pour les assujettis nés du 1er janvier 1873 au 31 décembre 1876, la majoration leur est acquise, de droit, à 60 ans, s'il a été effectué à leur compte, les versements minima prescrits à l'article 23 de la loi du 10 décembre 1924 et, en outre, un versement en vertu des présentes dispositions, si l'assuré est né en 1873; deux versements, si l'assuré est né en 1874; ce nombre étant ensuite augmenté d'une unité pour chacune des années suivantes.

Cette majoration sera également accordée, de droit, mais avec réduction, si la prise de cours est fixée à un âge compris entre 55 et 60 ans, pour les assurés du sexe masculin et, entre 50 et 60 ans, pour les assurés du sexe féminin, à condition d'avoir opéré annuellement et sans interruption, jusqu'à l'âge fixé pour l'entrée en jouissance de la majoration, dix versements, au minimum, du montant annuel fixé ci-dessus, sauf application de l'article 34. Pour les assujettis du sexe masculin nés du 1er janvier 1877 au 31 décembre 1885 et pour les assujettis du sexe féminin nés du 1er janvier 1882 au 31 décembre 1890, la majoration leur est acquise dans les conditions ci-dessus s'il a été effectué à leur compte, les versements minima prescrits à l'article 23 de la loi du 10 décembre 1924 et, en outre, un versement en vertu des présentes dispositions, si l'assuré est né en 1877 ou 1882 suivant son sexe, deux versements si l'assuré est né en 1878 ou 1883, ce nombre étant ensuite augmenté d'une unité pour chacune des années suivantes.

Art. 57. — Un arrêté royal déterminera les industries et pour chacune d'elles, les catégories d'ouvriers, auxquelles les dispositions du présent titre seront applicables.

Art. 55. — De Rijksbijdrage wordt binnen de bij artikel 11 vastgestelde verhoudingen toegekend, van het oogenblik af dat de door bedoelde stortingen gevestigde rente ingaat, zonder dat echter het maximum-bedrag dier bijdrage 1,200 frank overschrijde.

Art. 56. — Bij afwijking van de bepalingen van artikel 23, wordt de ouderdomsrentetoeslag, op de bij deze wet gevoegde tabel vermeld, rechtens en zonder vermindering, op 60-jarigen leeftijd verleend aan de handarbeiders van beiderlei kunne, door deze bepalingen beheerscht, die, binnen de leeftijdsjaren 51 tot 60, jaarlijks bovenopgegeven stortingen hebben gedaan.

Nochtans wat de verzekeringsplichtigen betreft, geboren binnen den termijn van 1 Januari 1873 en 31 December 1876, verkrijgen deze op 60 jaar rechtens den toeslag, indien op hun rekening de bij art. 23 van de wet dd. 10 December 1924 voorgeschreven minima-stortingen werden gedaan, en bovendien, één wettelijke jaarlijksche storting, bij deze bepalingen voorgeschreven, zoo de verzekerde in 1873 is geboren; twee stortingen, zoo de verzekerde in 1874 is geboren, met dien verstande dat het aantal stortingen voorts voor elk volgend jaar met één eenheid wordt vermeerderd.

Bedoelde toeslag wordt insgelijks van rechtswege maar met vermindering verleend, indien, wat de manlijke verzekerden betreft, de ingentotreding er van binnen de leeftijdsjaren 55-60 wordt vastgesteld, en, wat de vrouwelijke verzekerden betreft, binnen de leeftijdsjaren 50-60, mits jaarlijks en zonder onderbreking, tot op het leeftijdsjaar waarop de ingentotreding van den toeslag werd vastgesteld, minstens 10 stortingen van bovenbepaald jaarlijksch bedrag te hebben verricht, behoudens toepassing van art. 34. Wat de manlijke verzekeringsplichtigen betreft, geboren binnen den termijn van 1 Januari 1877 en 31 December 1885, en wat de vrouwelijke verzekeringsplichtigen betreft, geboren binnen den termijn van 1 Januari 1882 en 31 December 1890, verkrijgen deze den toeslag onder bovenvermelde voorwaarden, indien op hun rekening de bij artikel 23 der wet d.d. 10 December 1924 voorgeschreven minima-stortingen werden gedaan, en bovendien, één wettelijke jaarlijksche storting, bij deze bepalingen voorgeschreven, zoo de verzekerde in 1877 of 1882, naar kunne, is geboren; twee stortingen, zoo de verzekerde in 1878 of 1883 is geboren, met dien verstande dat het aantal stortingen voorts voor elk volgend jaar met één eenheid wordt vermeerderd.

Art. 57. — Bij een Koninklijk besluit zullen de nijverheden en voor elk daarvan, de categoriën van handarbeiders worden bepaald, waarop de bepalingen van dezen titel zullen toepasselijk zijn.

TITRE VI

De la Commission Supérieure des Pensions de Vieillesse.

Art. 58. — Il est institué, au Ministère de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale, une Commission supérieure des pensions de vieillesse.

Art. 59. — Cette Commission a notamment pour mission :

1° De donner son avis sur toutes les questions relatives à l'interprétation et à l'exécution de la présente loi qui lui sont soumises par le Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale;

2° De statuer définitivement sur les demandes introduites par les veuves des assujettis, en vertu de l'article 17, IIIb.

Art. 60. — La composition et le fonctionnement de la Commission supérieure seront réglés par arrêté royal.

Il sera établi dans son sein, une Sous-Commission qui aura pour mission de réformer, sur proposition du Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance Sociale, les décisions prises en matière d'octroi de la majoration de rente de vieillesse en violation des dispositions de la loi et des arrêtés pris en exécution de celle-ci.

Art. 61. — Les crédits nécessaires pour payer les frais de fonctionnement de la Commission sont inscrits annuellement au Budget du Ministère de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale.

TITRE VIII

Dispositions pénales.

Art. 62. — Sera puni d'une amende de 1 à 25 francs l'employeur ou son préposé qui n'a pas opéré les prélèvements prévus aux articles 3 et 6, ou a omis d'en déposer le montant concurremment avec ses cotisations, à l'organisme assureur dans les conditions fixées par l'arrêté royal.

Lorsque les prélèvements n'ont pas été effectués, par l'employeur ou son préposé, à l'époque réglementaire, l'employeur est, en outre, condamné à effectuer de ses deniers personnels, les versements de l'assujetti et éventuellement à réparer tout autre préjudice causé à l'assujetti ou à la veuve.

Le jugement fixe le délai endéans lequel l'employeur devra exécuter cette obligation.

A défaut, pour l'employeur, d'avoir satisfait au jugement dans le délai ainsi fixé, le recouvrement des sommes dues est opéré par voie de contrainte comme en matière de contributions directes.

TITEL VI

Hoogere Commissie voor Onderdomspensioenen.

Art. 58. — In het Ministerie van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg wordt een Hoogere Commissie voor onderdomspensioenen tot stand gebracht.

Art. 59. — Deze heeft onder meer in opdracht :

1° Haar advies uit te brengen omtrent al de aangelegenheden betreffende de interpretatie en de uitvoering dezer wet, die haar door den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg zijn voorgesteld;

2° Definitief te beslissen omtrent de vragen, door de weduwen der verzekeringsplichtigen krachtens artikel 17, IIIb, ingediend.

Art. 60. — De samenstelling en de werking der Hoogere Commissie worden bij Koninklijk besluit geregeld. In haar schoot wordt een Onder-Commissie tot stand gebracht, die in opdracht heeft, op voorstel van den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg, de beslissingen teniet te doen, getroffen omtrent het verleenen van den ouderdoms-rentetoeslag, in strijd met de bepalingen der wet en besluiten, in uitvoering dier wet gegeven.

Art. 61. — De kredieten, noodig om de kosten betreffende de werking van de Commissie te betalen, worden jaarlijks op het Begroeting van het Ministerie van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg uitgetrokken.

TITEL VII

Strafbepalingen.

Art. 62. — Wordt gestraft met een geldboete van 1 tot 25 frank, de werkgever of zijn aangestelde die de bij artikels 3 en 6 voorziene inhoudingen niet heeft gedaan of heeft verwaarloosd, het bedrag er van, te zamen met zijn bijdragen, onder de bij het Koninklijk besluit bepaalde voorwaarden, bij de verzekeringsinrichting, te storten.

Werden deze inhoudingen op het voorgeschreven tijdstip door den werkgever of zijn aangestelde niet gedaan, dan wordt de werkgever daarenboven veroordeeld om de stortingen van de(n) verzekeringsplichtige, met zijn eigen geldmiddelen te doen en, in voorkomend geval, elk ander aan verzekeringsplichtige of weduwe berokkend nadeel te herstellen.

Het veroordeelend vonnis bepaalt den termijn waarin de werkgever bedoelde verplichting dient te vervullen.

Mocht de werkgever aan de bepalingen van het vonnis, binnen den alzoo vastgestelden termijn niet hebben voldaan, dan zal de invordering van de verschuldigde sommen door middel van dwang, zooals inzake rechtstreeksche belastingen, plaats hebben.

L'employeur ne peut récupérer, directement ou indirectement, à charge de l'assujetti, la somme versée en exécution du dit jugement.

Art. 63. — La peine prévue à l'article 62 est appliquée autant de fois qu'il y a d'omissions pour chaque assujetti.

Art. 64. — Sera puni d'un empoisonnement de huit jours à un mois et d'une amende de 26 à 200 francs ou d'une de ces peines seulement, celui qui, en vue de l'exécution de la présente loi, aura contraint un assujetti ou un assuré libre à faire partie d'un organisme déterminé ou qui l'aura empêché de s'affilier à l'organisme de son choix.

Art. 65. — Est punie d'un empoisonnement de huit jours à un an, toute personne qui a fait sciemment de fausses déclarations en vue de bénéficier ou de faire bénéficier des avantages prévus par la présente loi ou en vue d'obtenir ou de faire obtenir les majorations prévues aux titres III et IV ou de faire majorer le taux de celles-ci.

La restitution des sommes indûment perçues est, en outre, ordonnée.

Art. 66. — Sans préjudice de l'application éventuelle des articles 269 à 274 du Code Pénal, seront punis d'une amende de 26 à 200 francs les employeurs ou leurs préposés qui refusent de fournir aux personnes ou aux organismes chargés de l'exécution de la présente loi, tous les renseignements demandés en vue de son application.

Art. 67. — Par dérogation à l'article 100 du Code Pénal, le chapitre VII et l'article 35 du Livre Ier de ce Code, sont applicables aux infractions prévues aux articles 62, 65 et 66 de la présente loi.

Art. 68. — Les employeurs sont civilement responsables du paiement des amendes prononcées à charge de leurs préposés pour l'inexécution des obligations prévues par la présente loi.

Art. 69. — Une expédition des jugements rendus en exécution des articles 62, 64, 65 et 66 de la présente loi est adressée au Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance sociale.

TITRE VIII

Dispositions générales.

Art. 70. — Le paiement des rentes et des majorations sera réglé par arrêté royal.

Art. 71. — Les procurations, quittances, certificats et autres pièces relatifs à l'exécution de la présente loi, sont délivrés gratuitement et dispensés du droit de timbre de greffe et d'enregistrement.

Les versements effectués en exécution de la présente loi sont exempts de la taxe d'abonnement éta-

De werkgever mag van de(n) verzekeringsplichtige de in uitvoering van bedoeld vonnis gestorte som, noch middellijk, noch onmiddellijk terugvragen.

Art. 63. — De bij artikel 62 voorziene straf wordt toegepast zoo dikwijls de werkgever jegens een(e) zijner verzekeringsplichtigen in verzuim is.

Art. 64. — Wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en met een geldboete van 26 tot 200 frank of met slechts één dezer straffen, alwie in verband met de uitvoering dezer wet een(e) verzekeringsplichtige of een(e) vrijwillig-verzekerde er toe zal hebben belet zich bij een verzekerings-inrichting naar zijn (haar) keuze aan te sluiten.

Art. 65. — Wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar, elke persoon die, willens en wetens, valsche aangiften doet, om de bij deze wet voorziene voordeelen te genieten of te laten genieten, of, om de bij titels III en IV voorzienen ouderdomstoelage te verkrijgen of te laten verkrijgen ofwel om het bedrag daarvan te laten vermeerderen.

Het terugbetalen van de ten onrechte getrokken sommen wordt bovendien opgelegd.

Art. 66. — Onverminderd de eventuele toepassing van de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek, worden met een geldboete van 26 tot 200 frank gestraft, de werkgevers of hun aangestelden, die aan de personen of aan de inrichtingen met de uitvoering dezer wet belast, al de met het oog op de toepassing er van gevraagde inlichtingen weigeren te verstrekken.

Art. 67. — In afwijking van artikel 100 van het Strafwetboek zijn hoofdstuk VII en artikel 35, boek I, van dit Wetboek, toepasselijk op de bij artikelen 62, 65 en 66 dezer wet voorziene inbreuken.

Art. 68. — De werkgevers zijn burgerlijk aansprakelijk voor de betaling der geldboeten opgelegd aan hun aangestelden, wat het niet-uitvoeren van de bij deze wet voorziene verplichtingen betreft.

Art. 69. — Een uitgifte der in uitvoering der artikelen 62, 64, 65 en 66 van deze wet gevelde vonnissen wordt verzonden naar den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg.

TITEL VIII

Algemeene bepalingen.

Art. 70. — Bij een Koninklijk besluit zullen de regels worden vastgesteld, waarnaar de renten en de toeslag zullen worden uitbetaald.

Art. 71. — De volmachten, quitantiën, getuig-schriften en andere stukken betreffende de uitvoering dezer wet, worden kosteloos uitgereikt en van zegel, greffie en registratierecht vrijgesteld.

De in uitvoering dezer wet verrichte stortingen zijn vrijgesteld van de jaarlijksche abonnements-

blie par l'article 30 de la loi du 30 août 1913 modifiée par celle du 2 janvier 1920.

Les dispositions de l'article 50 de la loi du 30 août 1913 remplacé par l'article 4 de la loi du 11 novembre 1919, ne sont pas applicables aux rentes et capitaux constitués en exécution de la présente loi.

Art. 72. — Les rentes et majorations acquises en vertu de la présente loi, sont incessibles et insaisissables sauf ce qui sera disposé par l'arrêté royal et pris en exécution de l'article 42 en ce concerne les vieillards hospitalisés aux frais des pouvoirs publics.

Art. 73. — Les bénéficiaires de la pension de vieillesse accordée par la loi du 20 août 1920, de la majoration de rente de vieillesse ou de l'allocation gratuite de vieillesse, allouée par la loi du 10 décembre 1924 et du complément prévu par les lois du 20 juillet 1927 et du 24 décembre 1928, recevront, à partir du 1er janvier 1931, en remplacement de ces avantages, la majoration de rente de vieillesse prévue au titre III de la présente loi.

Le taux maximum de la majoration qui pourra être ainsi accordée est fixé à 3,200 francs, lorsqu'il s'agit de deux conjoints, et à 2,100 francs lorsque le bénéficiaire est célibataire, veuf ou divorcé.

Le montant de la majoration qui sera ainsi allouée, sera fixée proportionnellement au taux maximum de la majoration et au montant de la somme totale accordée au bénéficiaire à la date du 31 décembre 1930 à titre de pension de vieillesse, de majoration de rente ou d'allocation gratuite de vieillesse et à titre de complément.

Un barème par tranches sera établi à cette fin par arrêté royal.

Les demandes en révision qui seront formulées, à partir du 1er octobre 1930 par les vieillards nés avant le 1er janvier 1866, seront examinées d'après les règles établies aux articles 36, 37 et 42. Le taux maximum de la majoration auquel ces intéressés peuvent prétendre en suite de cette révision, est fixé aux chiffres cités au § 2 du présent article.

Les personnes nées avant le 1er avril 1866, qui à la date du 1er octobre 1930, n'auront pas sollicité l'un ou l'autre des avantages rappelés au § 1 du présent article, ou qui n'auront pas été admises à en bénéficier, pourront recevoir la majoration de rente de vieillesse prévue par la présente loi, si elles se trouvent dans les conditions déterminées aux articles 36 et 37. Le taux maximum de majoration qui pourra leur être accordé, est fixé aux sommes citées au paragraphe précédent.

taks vastgesteld bij artikel 30 der wet d. d. 30 Augustus 1913, gewijzigd bij die dd. 2 Januari 1926.

De bepalingen van artikel 50 der wet dd. 30 Augustus 1913, vervangen door artikel 4 der wet dd. 11 November 1919, zijn niet toepasselijk op de in uitvoering dezer wet gevestigde renten en kapitalen.

Art. 72. — De krachtens deze wet verworven rententoeslag en ouderdomstoelagen zijn voor overdracht noch voor beslag vatbaar, behoudens wat daaromtrent bij Koninklijk besluit, te geven ter uitvoering van artikel 42, zal worden bepaald, wat de ten bezware van openbare machten in een gesticht verpleegde oude lieden betreft.

Art. 73. — De gerechtigden op het ouderdomspensioen, verleend bij de wet van 20 Augustus 1920, op den ouderdomsrentetoeslag of op de kosteloze ouderdomstoelage, verleend bij de wet van 10 December 1924, en op de aanvulling er van voorzien bij de wetten van 20 Juli 1927 en 24 December 1928, zullen van 1 Januari 1931 af, ter vervanging van bedoelde voordeelen, den ouderdomsrentetoeslag ontvangen, voorzien bij titel III dezer wet.

Het maximum-bedrag van den toeslag, die aldus zal kunnen worden verleend, wordt bepaald op 3,200 frank, indien het om beide echtgenooten gaat, en op 2,100 frank zoo de gerechtigde echteeloo, weduw(e) naar(e) of gedivorceerd is.

Het bedrag van den toeslag, die aldus zal worden verleend, zal evenredig worden vastgesteld aan het maximum-bedrag van den toeslag en aan het bedrag der globale som op 31 December 1930 aan de gerechtigden toegekend, 'tzij als ouderdomspensioen, 'tzij als rentetoeslag, 'tzij als kosteloze ouderdomstoelage, 'tzij als aanvulling er van.

Daartoe zal bij Koninklijk besluit trapsgewijs een berekeningstabel worden vastgesteld.

De aanvragen om herziening, die van 1 October 1930 af mochten worden ingediend door bejaarde lieden vóór 1 Januari 1866 geboren, zullen naar de bij artikels 36, 37 en 42 bepaalde regels worden onderzocht. Het maximum-bedrag van den toeslag, waarop bedoelde gerechtigden ingevolge die herziening aanspraak mogen maken, wordt vastgesteld op de in paragraaf 2 van dit artikel vermelde cijfers.

De personen, geboren vóór 1 Januari 1866, die, uiterlijk op 1 October 1930, om een of ander der voordeelen, in paragraaf 1 van dit artikel niet zullen hebben gevraagd, of die er niet mede werden begunstigd, zullen den bij deze wet voorzienen ouderdomsrentetoeslag kunnen verkrijgen, indien zij aan de bij artikels 36 en 37 bepaalde vereischten beantwoorden. Het maximum-bedrag van den toeslag die hun zal kunnen worden toegekend wordt op de in vorige paragraaf vermelde sommen vastgesteld.

Art. 74. — Une majoration de rente de veuve de 540 francs sera accordée à partir du 1er janvier 1931, aux veuves bénéficiaires de la majoration de rente en vertu de la loi du 10 décembre 1924, en remplacement de cet avantage. L'allocation d'orphelin sera portée à 240 francs à partir de cette même date.

Dans le cas où la veuve ne bénéficierait pas du taux maximum de la majoration prévue par la loi du 10 décembre 1924, la majoration accordée en vertu de la présente loi est diminuée proportionnellement d'après un barème par tranches qui sera établi par arrêté royal.

Art. 75. — Les mesures d'application de la présente loi seront réglées par arrêté royal; elle entrera en vigueur le 1er juillet 1931 pour ce qui concerne les titres I et II.

Donné à Bruxelles, le 9 décembre 1929.

PAR LE ROI :

*Le Ministre de l'Industrie, du Travail
et de la Prévoyance sociale,*

H. HEYMAN.

Le Ministre des Finances :

Bon M. HOUTART.

Art. 74. — Een weduwerentetoeslag van 540 frank zal van 1 Januari 1931 af aan de weduwen, die krachtens de wet van 10 December 1924 op den toeslag van een overlevingsrente gerechtigd zijn, worden verleend, ter vervanging van bedoeld voordeel. De weezentoeelage zal van denzelfden datum af op 240 frank worden gebracht.

Ingeval de weduwe op den bij de wet d. d. 10 December 1924 voorzienen toeslag niet mocht gerechtigd zijn, dan zal de krachtens deze wet verleende toeslag, in evenredigheid worden verminderd naar een bij Koninklijk besluit trapsgewijs vastgestelde berekeningstabel.

Art. 75. — Bij Koninklijk besluit zullen de toepassingsmaatregelen deze wet worden bepaald; zij zal op 1 Juli 1931, wat de titels I en II betreft, in werking treden.

Gegeven te Brussel, den 9e December 1929.

VAN 'S KONINGS WEGE :

*De Minister van Nijverheid, Arbeid
en Sociale Voorzorg,*

H. HEYMAN.

De Minister van Financiën,

Bon M. HOUTART.

Majorations de rentes de vieillesse.

Années de naissance.	Bénéficiaires mariés du sexe masculin.	Autres bénéficiaires.
1867	3,200	2,100
1868	3,200	2,100
1869	3,200	2,100
1870	3,100	2,000
1871	3,100	2,000
1872	3,000	1,900
1873	3,000	1,900
1874	2,900	1,800
1875	2,900	1,800
1876	2,800	1,700
1877	2,700	1,600
1878	2,600	1,500
1879	2,600	1,500
1880	2,600	1,500
1881	2,500	1,400
1882	2,400	1,300
1883	2,400	1,300
1884	2,300	1,200
1885	2,300	1,200
1886	2,200	1,100
1887	2,100	1,000
1888	2,000	900
1889	1,900	800
1890	1,800	700
1891	1,800	700
1892	1,700	600
1893	1,600	500
1894	1,500	400
1895	1,400	300
1896	1,300	200
1897	1,200	100
1898	1,100	—
1899	900	—
1900	800	—
1901	700	—
1902	600	—
1903	500	—
1904	400	—
1905	300	—
1906	200	—
1907	100	—

Ouderdomsrentetoeslag.

Geboortejaren.	Gehuwde mannelijke gerechtigden.	Andere gerechtigden.
1867	3,200	2,100
1868	3,200	2,100
1869	3,200	2,100
1870	3,100	2,000
1871	3,100	2,000
1872	3,000	1,900
1873	3,000	1,900
1874	2,900	1,800
1875	2,900	1,800
1876	2,800	1,700
1877	2,700	1,600
1878	2,600	1,500
1879	2,600	1,500
1880	2,600	1,500
1881	2,500	1,400
1882	2,400	1,300
1883	2,400	1,300
1884	2,300	1,200
1885	2,300	1,200
1886	2,200	1,100
1887	2,100	1,000
1888	2,000	900
1889	1,900	800
1890	1,800	700
1891	1,800	700
1892	1,700	600
1893	1,600	500
1894	1,500	400
1895	1,400	300
1896	1,300	200
1897	1,200	100
1898	1,100	—
1899	900	—
1900	800	—
1901	700	—
1902	600	—
1903	500	—
1904	400	—
1905	300	—
1906	200	—
1907	100	—

Majorations de rentes de veuves.

Années de naissance de l'assurée.	Majorations.
1867	540
1868	540
1869	540
1870	540
1871	540
1872	540
1873	480
1874	480
1875	480
1876	480
1877	480
1878	420
1879	420
1880	420
1881	420
1882	420
1883	360
1884	360
1885	360
1886	360
1888	300
1889	300
1890	300
1891	300
1892	300
1893	240
1894	240
1895	240
1896	240
1897	240
1898	180
1899	180
1900	180
1901	180
1902	180
1903	120
1904	120
1905	120
1906	120
1907	120

Weduwerentoeslag.

Geboortejaar der verzekerde.	Toeslag.
1867	540
1868	540
1869	540
1870	540
1871	540
1872	540
1873	480
1874	480
1875	480
1876	480
1877	480
1878	420
1879	420
1880	420
1881	420
1882	420
1883	360
1884	360
1885	360
1886	360
1888	300
1889	300
1890	300
1891	300
1892	300
1893	240
1894	240
1895	240
1896	240
1897	240
1898	180
1899	180
1900	180
1901	180
1902	180
1903	120
1904	120
1905	120
1906	120
1907	120

SESSION DE 1929-1930.	I		ZITTINGSJAAR 1929-1930.
Projet, N° 23. Rapport, N° 287. Amend: Nrs 215, 265, 299 et 325.	Séance du 27 juin 1930.	Vergadering van 27 Juni 1930.	Ontwerp, Nr 23. Verslag, Nr 287. Amend. : Nrs 215, 265, 299 en 325.

PROJET DE LOI portant revision de la loi du 10 décembre 1924, modifiée par celle du 20 juillet 1927, relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

A. AMENDEMENTS présentés par M. PERIQUET.

ART. 29.

COMPLÉTER NOTRE AMENDEMENT A L'ARTICLE 29, APRES LE MOT MAJORATION, COMME IL SUIT :

"..sans qu'elle puisse être inférieure à 1.600 frs., à condition, etc.."

ART. 56.

AJOUTER L'ALINEA SUIVANT :

En outre, le maximum du taux de la majoration sera acquis de droit de 55 à 60 ans pour tous ceux qui justifieront avoir travaillé dans un métier insalubre pendant 30 ans, et l'avoir abandonné par suite de maladie ou accident.

WETSONTWERP houdende herziening van de wet d.d. 10 December 1924, gewijzigd bij die van 20 Juli 1927, op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood.

A. AMENDEMENTEN door den H. PERIQUET ingediend.

ART. 29.

ONS AMENDEMENT OP ARTIKEL 29, NA HET WOORDT : "verhoging" AANVULLEN ALS VOLGT :

"..zender dat zij minder dan 1.600 frank moge bedragen, mits zij..."

ART. 36.

DE VOLGENDE ALINEA TOEVOEGEN :

Daarenboven, zal op het maximum van het verhoogingsbedrag, van 55 tot 60 jaar, rechte kunnen aanspraak worden gemaakt door al degene die bewijzen dat zij, gedurende 30 jaar, in een ongezond bedrijf hebben gearbeid en hetzelfde, ten gevolge van ziekte of ongeval, hebben verlaten.

J. Bte PERIQUET
H. DELOR
A. DELATTE
E. VAN WALLEGHEM
A. DIERKENS.

B. AMENDEMENT présenté par M. RUBBENS.

ART. 24.

REDIGER COMME SUIT LE N° 3° :

A l'épouse des assurés repris au 2° ci-dessus et à leurs enfants légitimes ou à ceux dont ils ont assumé la charge âgés de 18 ans au plus.

B. AMENDEMENT door den H. RUBBENS ingediend.

ART. 24.

Nr 3° DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

Aan de echtgenote van de in voorgaand 2° vermelde verzekerden, alsmede aan hun wettige kinderen of aan die, waarvan zij den last op zich hebben genomen, en hoogstens 18 jaar oud zijn.

Ed. RUBBENS

SESSION DE 1929-1930.	II		ZITTINGSJAAR 1929-1930.
Projet, N° 23. Rapport, N° 287. Amend. : N°s 215, 265, 299, 325 et I.	Séance du 1er juillet 1930.	Vergadering van 1 Juli 1930.	Ontwerp, Nr 23. Verslag, Nr 287. Amend.: Nrs 215, 265, 299, 325 en I.

PROJET DE LOI portant revision de la loi du 10 décembre 1924, modifiée par celle du 20 juillet 1927, relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

WETSONTWERP houdende herziening van de wet d.d. 10 December 1924, gewijzigd bij die van 20 Juli 1927, op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood.

A.-AMENDEMENTS présentés par le GOUVERNEMENT.

A.-AMENDEMENTEN door de REGEERING ingediend.

ART. 56.

ART. 56.

1.- § 1.-INTERCALER APRES LES MOTS :

1.- § 1.- NA DE WOORDEN :

"régis par les présentes dispositions"

"door deze bepalingen beheerscht"

LA PHRASE SUIVANTE :

DEN VOLGENDEN ZIN IN TE LASSCHEN :

qui justifieront avoir été occupés dans un métier insalubre pendant 30 ans et l'avoir abandonné par suite de maladie ou accident ainsi qu'à ceux.....

die er van zullen laten blijken, gedurende 30 jaar een ongezond ambacht hebben uitgeoefend en die wegens ziekte of ongeval er van hebben moeten afzien alsmede aan deze, die.....

2.- § 3.-INTERCALER APRES LE MOT :

2.- § 3.-NA HET WOORD :

"condition"

"mits"

LA PHRASE SUIVANTE :

DEN VOLGENDEN ZIN IN TE LASSCHEN :

de justifier avoir été occupés dans un métier insalubre pendant 30 ans et l'avoir abandonné par suite de maladie ou accident ou bien d'avoir opéré.....

er van te laten blijken gedurende 30 jaar een ongezond ambacht te hebben uitgeoefend en wegens ziekte of ongeval er van te moeten heb-
heb afzien, ofwel mits.....

LE MINISTRE DE L'INDUSTRIE, DU TRAVAIL ET
DE LA PREVOYANCE SOCIALE,

DE MINISTER VAN NIJVERHEID, ARBEID EN
SOCIALE VOORZORG,

H. HEYMAN.

B.-AMENDEMENT présenté par M. RUBBENS.

B.-AMENDEMENT door den heer RUBBENS ingediend.

ART. 11.

ART. 11.

MODIFIER COMME SUIT LE § 2 :

DE 2° § WIJZIGEN ALS VOLGT :

Cette contribution est fixée à 100 % en ce qui concerne les assurés nés de 1867 à 1874, à 75 % pour ceux nés de 1875 à 1879 et à 60 % pour ceux nés de 1880 à 1884.

Vermelde bijdrage wordt bepaald, wat de verzekerden betreft, geboren tussen de jaren 1867 en 1874, op 100 t.h.; voor die geboren tussen de jaren 1875 en 1879, op 75 t.h.; en voor die geboren tussen de jaren 1880 en 1884, op 60 t.h.

E. RUBBENS.

SESSION DE 1929-1930.	III		ZITTINGSJAAR 1929-1930.
Projet, N° 23. Rapport, N° 287. Amend. : N°s 215, 265, 299, 325; et I et II	Séance du 1er juillet 1930.	Vergadering van 1 Juli 1930.	Ontwerp, Nr 23. Verslag, Nr 287. Amend. : Nrs 215, 265, 299, 325; I en II.

PROJET DE LOI portant revision de la loi du 10 décembre 1924, modifiée par celle du 20 juillet 1927, relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

AMENDEMENT présenté par M. LEMONNIER.

ART. 62.

L'ARTICLE 62 EST AINSI CONÇU :

Sera puni d'une amende de 1 à 25 francs l'employeur ou son préposé qui n'a pas opéré les prélèvements prévus aux articles.

APRES LE MOT "qui" AJOUTER :

"en connaissance de cause".

- Note justificative -

Cette addition a pour objet d'éviter de frapper d'une pénalité l'employeur qui a omis le prélèvement par erreur, ou de bonne foi.

WETSONTWERP houdende herziening van de wet d.d. 10 December 1924, gewijzigd bij die van 20 Juli 1927, op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood.

AMENDEMENT door den H. LEMONNIER ingediend.

ART. 62.

DIT ARTIKEL DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

Wordt gestraft met eene geldboete van 1 tot 25 frank, de werkgever of zijn aangestelde die, met kennis van zaken, de bij de artikelen..... (het overige zooals in het ontwerp).

- Verklaring -

Die toevoeging heeft voor doel te vermijden een straf op te leggen aan den werkgever die, bij vergissing of te goeder trouw, nagelaten heeft de afhoudingen te doen.

Maurice LEMONNIER.

SESSION DE 1929-1930.	IV.		ZITTINGSJAAR 1929-1930.
Projet, N° 23. Rapport, N° 287. Amend. : N°s 215, 265, 299, 325 et de I à III	Séance du 1er juillet 1930.	Vergadering van 1 Juli 1930.	Ontwerp, Nr 23. Verslag, Nr 287. Amend. : Nrs 215, 265, 299, 325 en I tot III.

PROJET DE LOI portant revision de la loi du 10 décembre 1924, modifiée par celle du 20 juillet 1927, relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

WETSONTWERP houdende herziening van de wet d.d. 10 December 1924, gewijzigd bij die van 20 Juli 1927, op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en voortijdigen dood.

A.-AMENDEMENT présenté par M. JACQUEMOTTE.

A.-AMENDEMENT door den h. JACQUEMOTTE ingediend.

ART. 3.

ART. 3.

Les charges relatives à la pension des travailleurs sont, tout-entières, à charge des employeurs. Le montant des versements patronaux est fixé, chaque année, par arrêté royal, en tenant compte du nombre des travailleurs des deux sexes atteignant, l'année suivante, l'âge de la pension ou en jouissant déjà et de manière telle que la répartition effectuée parmi les bénéficiaires assure au moins à ceux-ci, comme pension de vieillesse les 4/5èmes de la rémunération moyenne des cinq dernières années.

De kosten voortvloeiende uit het arbeidspensioen vallen gansch ten laste van de werknemers. Het bedrag van de stortingen van de patroons wordt jaarlijks bij Koninklijk besluit vastgesteld, met inachtneming van het aantal arbeiders van beider kunne die het daaropvolgende jaar den pensioensleeftijd bereiken of reeds het pensioen genieten en wel in zooverre dat ieder rechthebbende ten minste als ouderdomspensioen de 4/5 van zijn gemiddelde bezoldiging der laatste vijf jaren bekomt.

J. JACQUEMOTTE.

B.-AMENDEMENT présenté par M. VAN DIEVOET.

B.-AMENDEMENT door den h. VAN DIEVOET ingediend

ART. 4.

ART. 4.

REDIGER LE TEXTE COMME SUIT :

DOEN LUIDEN ALS VOLGT :

Le montant du versement est fixé, pour ce qui concerne les travailleurs indépendants, à 60 francs par an pour les assurés du sexe féminin et à 120 francs pour les assurés du sexe masculin.

Het bedrag van de storting wordt vastgesteld, wat de alleenstaande werklieden betreft, op 60 frank per jaar voor de verzekerden van het vrouwelijk geslacht en op 120 frank voor de verzekerden van het mannelijk geslacht.

E. VAN DIEVOET.

C.-AMENDEMENT présenté par M. JACQUEMOTTE.

C.-AMENDEMENT door den h. JACQUEMOTTE ingediend

ART. 5.

ART. 5.

SUBSTITUER LES CHIFFRES : 60 ET 55

DE CIJFERS : 65 EN 60

AUX CHIFFRES : 65 ET 60.

VERVANGEN DOOR : 60 EN 55.

J. JACQUEMOTTE.

